MARGE SMITH

Cântecul din inima mea

Traducerea și adaptarea în limba română de

GABRIELA SLAV.

ALCRIS

Capitolul 1

- Vissi d'Arte, Vissi d'Amore. Am trăit pentru artă, am trăit pentru iubire.

Vocea lungi cu delicatețe cuvintele apoi, adunând toată puterea și pasiunea, răsună într-o notă ascendentă, ca o pasăre în zbor spre cer.

Brațele Sarei Lister se mișcau spre pieptul său, iar ochii îi căutau pe aceia ai unui om oacheș aflat în fața sa. În amurgul serii de iunie, trăsăturile feței lui erau pierdute în umbră, iar ea aștepta cu nerăbdare ca el să vorbească.

- Brava, brava ragazza mia! spuse în sfârșit și în timp ce el înainta, ea fu uimită să vadă în ochii lui lacrimi.

- Vom face din tine o mare cântăreață.

Deși era o laudă nemaipomenită, inima Sarei bătea repede, în timp ce își puse partitura în geantă și își luă haina din cuierul din perete.

Bucuroasă pentru triumful său ca studentă la operă, stătuse în fața faimosului profesor italian, doar ca acesta să-i spună că nu va putea cânta deloc, că va trebui s-o ia de la zero.

Dar nimic nu a putut influența decizia Sarei de a continua. S-a cufundat în studiu, recunoscătoare nașei sale pentru moștenirea pe care i-a lăsat-o, care, deși modestă, era suficientă pentru ca să-i permită să-și îndeplinească dorința inimii.

Acum Sara și-a primit răsplata. Obositoarele luni de exercițiu, de repetiție, nesfârșitele repetiții ale gamelor dăduseră în sfârșit roade. Chiar și ea era uimită de puterea și tonalitatea vocii sale.

Modestia îi spunea Sarei că este doar la începuturile carierei și că erau mulți ani de muncă înaintea ei, iar în timp ce aștepta autobuzul spre casă visa cu ochii deschiși la viitor și se vedea pe scenă în fața publicului interpretând rolul fragilei Mimi sau al înflăcăratei Musetta.

Un zâmbet îi descoperise gropițele din obraji.

Sara era grăbită când intră în blocul din Kensington unde locuia cu mama și fratele său, alergând pe scări până la etajul unu. Lăsându-și haina în hol, intră în living. Nu era nimeni acolo, dar, când vru să plece, mama sa apăru cu o tavă cu ceai.

- Lasă-mă să te ajut, zise Sara și o așeză pe masă, în fața canapelei. Știi că nu-ți face bine să cari lucruri grele.

- Ce este atât de greu, să duci o tavă? întrebă mama ei așezându-se și ridicând ceainicul.

Sara oftă. Era în zadar să se certe cu mama ei și cu toate că aceasta suferea de mulți ani, refuza să se gândească la o boală care ar putea să-i sfârșească viața prematur. Chiar și un atac de cord, pe care l-a avut recent, nu a speriat-o și de aceea, Sara era bucuroasă, căci mama ei nu se considera o persoană handicapată, și totuși nu se putea abține să nu-și dorească ca mama ei să nu cadă în cealaltă extremă și să se considere o femeie sănătoasă.

- Nu mă mai privi cu expresia asta urâtă, spuse doamna Lister. Stai jos și bea-ți ceaiul.

Sara săltă capacul unui vas de argint și privi înăuntru.

- Gogoși - divin! Luă una. Nu cumpăra așa ceva prea des, dragă. Îngrașă!

- N-ai grijă, zâmbi mama ei. După părerea mea, ești prea slabă.

- Voi fi prima cântăreață de operă care este slabă. Nu acceptau să joc rolul Mimi, murind de foame într-o mansardă, dacă eram acoperită de râuri de grăsime.

- Interpretezi rolul lui Mimi! Doamna Lister se lăsă pe spate și deveni visătoare. Aș dori ca tatăl tău să fie în viață. Ar fi foarte bucuros pentru tine.

Sara privi în gol în ceașca de ceai. Chiar și acum simțea durerea, amintindu-și de tatăl său. Era atât de plin de viață, atât de încrezător în viitorul ei, nu se gândise niciodată că el nu va fi în viață, să împartă această bucurie cu ea. Era devotat soției sale, iar aceasta se bazase pe soțul ei.

Poate din această cauză, Sara nu putuse suporta niciodată faptul că mama ei se uita la Brian ca la lumina ochilor ei.

Ca și când s-ar fi gândit la același lucru, doamna Lister rupse tăcerea.

- Știu, niciodată nu m-am gândit ca Brian să se integreze atât de bine la BBC. Se pare că îi place munca lui.

- Nu BBC, ci CTC, o întrerupse Sara.

- Este același lucru, zise mama sa.

- Cu siguranță nu este același lucru, vorbi o voce de la ușă, iar ele ridicară privirea în timp ce un bărbat zvelt, cu păr negru și cu fața palidă intra în cameră. Aruncându-și servieta pe un scaun, zâmbi la Sara și se aplecă să-și sărute mama...

- CTC este de cincizeci de ori mai avansată, țin să vă anunț. Folosim a zecea parte din timp și câștigăm de zece ori mai mult.

- Și renunți de zece ori la mai multe, de asemenea, zise Sara sec. Nu te plictisești făcând același spectacol ridicol, în fiecare săptămână?

- Nu mă plictisesc niciodată când mânuiesc bani, zâmbi fratele său. Premiul cel mare este acum de 1000 de lire.

- Ce întrebări vor fi de data asta? întrebă doamna Lister.

- Din geografie, răspunse Brian. Vă voi spune totul mâine. Nu pot să vorbesc acum. Am o întâlnire.

Fluierând vesel, păși grăbit pe coridor, iar doamna Lister începu să adune ceștile de ceai.

- Ce planuri ai în seara asta, draga mea?

- Este un concert la radio pe care vreau să-l ascult, replică Sara.

- N-ai vrea, mai degrabă să ieși cu o prietenă de-a ta? Știu, cântatul este cariera ta, dar se pare că îi acorzi o atenție exagerată.

- Numai așa poți avea succes, replică Sara și ca să nu mai stea la discuție, luă tava și o duse în bucătărie.

Câteva săptămâni mai târziu, când Sara ajunse acasă devreme, amintindu-și că mama ei era la o partidă de whist, a avut un sentiment de ușurare știind că va fi în sfârșit singură pentru câteva ore. Căscă și se întinse în voie, apoi intră în salon, rămânând surprinsă când îl văzu pe Brian stând lângă polița căminului.

- Ce-i cu tine acasă așa devreme? întrebă ea răutăcioasă. Ai fost concediat?

Zâmbetul îi dispăru când văzu fața fratelui său.

- Ce s-a întâmplat, Brian? Arăți atât de rău.

- Mă simt înspăimântător.

Aștepta ca el să continue dar, văzând că nu are această intenție, se apropie de el amintindu-și de copilăria lor, când el întotdeauna se întorcea spre ea, atunci când avea probleme.

- Povestește-mi. Nu poate fi chiar atât de rău.

- Asta-i tot ce știu! Se trânti pe un scaun și-și lăsă capul în mâini. Nu poate fi mai rău!

- Spune-mi, poate te ajut.

- Nimeni nu poate să mă ajute! Privi în sus. Problema este că eu am luat niște bani.

- Vrei să spui bani care nu-ți aparțin?

- Da.

- Cât?

- 2000 de lire.

- 2000 de lire?

Deodată, Sara se albi la față.

- Pentru ce? întrebă Sara.

Cu o voce atât de înăbușită încât abia putea să-l audă, el îi povesti ce se întâmplase. Era o poveste banală. Cineva de la studio deținea un pont pentru un cal, și din dorința de a se distra mai mult decât a paria, Brian plasase un pariu pe acesta. Câștigul surprinzător l-a tentat să meargă mai departe, dar ghinionul la urmărit și curând a făcut datorii de 1000 de lire.

Brokerul îl presa să plătească și Brian fusese nevoit să împrumute bani, într-un ultim efort de a recupera pierderile.

- Știi, eu lucrez cu Pat Dorland la spectacolul de vineri, Scoop the pool. Ei bine, când cel care se ocupă cu banii pentru premii și...

- Să nu spui că ai furat bani!

- Am împrumutat 1000 de lire de acolo și am pierdut fiecare bănuț.

Sara închise ochii, nemaiputând suporta umilirea de pe fața lui Brian. Ar fi trebuit să fie supărat pe el, dar ceea ce simțea era milă.

- Domnul Dorland știe?

- Da. A spus că dacă-i pun la loc, nu va spune la nimeni.

Sara sări în picioare.

- De ce nu mi-ai spus asta înainte?

- La ce bun? Nu sper să fac rost de bani, decât dacă îmi încerc norocul iarăși. Am încercat să mă gândesc unde să

găsesc banii, dar în zadar. Este sfârșitul carierei mele, dacă nu chiar mai rău. Dacă CTC mă dă în judecată, asta va însemna închisoare.

În timp ce-l asculta, Sara știa că soluția stă în mâinile ei. Ar fi imposibil să-și continue studiile de canto dacă voia să-l salveze pe fratele ei. Și nu și-ar salva doar fratele, ci și mama, căci, dacă Brian era trimis la închisoare, șocul putea foarte ușor s-o omoare. S-a uitat la fața fratelui ei, văzând lacrimile care-i străluceau în ochi, tremurul bărbiei. Nu era drept ca ea să-și sacrifice viitorul pentru a-l salva. Totuși, fără să stea pe gânduri, ea luă mâna lui Brian.

- Nu vorbi despre închisoare. N-aș putea să stau și să las lucruri ca acesta să se întâmple. Tu n-ai bani, dar eu am.

- Te referi la moștenire? Speranța răsărise în ochii lui, apoi muri. Nu te pot lăsa să faci asta. O folosești pentru studiile tale.

- N-aș mai putea cânta dacă tu ai fi la închisoare, spuse ea sec. Nu, Brian, trebuie să folosești banii ca să-ți plătești datoriile.

- Dumnezeule, Sara! spuse el răgușit. Nu merit acest sacrificiu.

- Nu-l fac pentru tine, zise ea ferm. Mă gândesc la mama. Dacă vei fi închis, șocul o va ucide.

Brian se cufundă într-un scaun.

- Mă gândesc la mama, de când am plecat de la CTC.

- Păcat că nu te-ai gândit la ea înainte să pariezi.

- Nu te acuz că vorbești așa cu mine, zise el răgușit. Nu merit să fiu salvat.

- Nu vorbi ca un prost, bineînțeles că meriți. Majoritatea tinerilor au datorii la pariuri câteodată. A ta este un pic mai mare decât normal, atâta tot.

Făcuse un efort să-și păstreze vocea calmă.

- Va fi bine dacă-ți dau banii mâine?

- Da, i-aș da imediat lui Pat Dorland. Ar fi bine dacă mi i-ai da în numerar.

- Foarte bine, voi merge mâine dis de dimineață la bancă. Dacă pentru Sara a fost dificil să se împace cu un viitor fără să cânte, mai dificil a fost după interviul cu profesorul Vallombrosa, pentru că a primit vestea ca și când era o pierdere personală.

- Nu trebuie să renunți! exclamă el. Dacă nu-ți permiți să-ți plătești lecțiile, atunci te voi învăța eu pe gratis. Vocea ta este un dar, să nu îndrăznești s-o irosești!

- N-o irosesc, răspunse ea liniștit, dar este un cadou pe care nu-mi permit să-l păstrez.

Văzând că n-o poate convinge să se răzgândească, s-a aplecat și i-a sărutat mâna.

- Lumea pierde o stea.

- Sunt multe stele pe cer, domnule profesor.

- Dar nu toate strălucesc la fel ca tine.

Nu mai era nimic de adăugat, iar ea se grăbi să ajungă acasă. Era ora unsprezece. De acum probabil Brian îi dăduse banii domnului Dorland.

Dornică să-i arate că nu-i poartă pică, Sara și-a pus una dintre cele mai drăguțe rochii în acea seară și i-a spus

mamei sale să servească cina în sufragerie, în loc de bucătărie, acolo unde mâncau de obicei ca să le fie mai ușor.

- Ce sărbătorești? întrebă mama ei.

- Nimic! Nu cred că ar trebui să sărbătorim ceva pentru a mânca în sufragerie.

Luând tacâmurile, s-a dus în sufragerie să așeze masa. Dacă ar avea curajul să-i spună mamei sale că renunțase la cântat! Cu cât amâna acest moment, cu atât devenea mai dificil. Oare putea să-i spună acum? Era la jumătatea holului când auzi cheia lui Brian în ușă și alergă să-l întâmpine. O singură privire spre fața lui palidă i-a spus că ceva nu era în ordine.

- Ce este? întrebă ea încetișor. Domnul Dorland nu a primit banii?

- Ba i-a luat, dar mi-a dat altceva în schimb. Brian își trecu mâinile prin păr. Mi-a dat preavizul.

- Dar a spus că îți va mai da o șansă. Nu avea nici un drept să-și încalce promisiunea.

- Nu și-a încălcat-o. Într-un fel sau altul, PJ a auzit ce s-a întâmplat.

- Cine este PJ?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise Brian. El este șeful. Marea căpătenie albă de la CTC - Philip John Stafford, directorul CTC din Marea Britanie.

- Nu cred că este chiar așa impresionant, spuse ea sec. Nu contează câte titluri are, este totuși un om obișnuit.

- Nu este nimic uman la PJ! Ar trebui să-l vezi. Are o față ca de uliu și o minte pe măsură. L-a chemat pe Patrick și i-a spus că trebuie să plec imediat. „Nu ne putem permite să avem nici o „za slabă în lanț", au fost chiar cuvintele lui. „Dacă persoana ne-a înșelat o dată, poate s-o facă din nou". Patrick l-a rugat să-mi acorde o a doua șansă, dar el nici nu a vrut să audă. Brian zâmbi amar. Este sfârșitul carierei mele. Nimeni nu mă angajează fără referințe, și nici nu vreau să mă gândesc ce fel de referințe ar fi putut PJ să-mi dea dacă-i ceream.

- Nu este cinstit! răbufni Sara. Oamenii mai fac greșeli. Poate dacă vorbești tu cu el…

- N-ar fi de nici un folos.

- Atunci mă voi duce eu să discut cu el.

- N-ar fi de nici un folos, îți spun. De altfel, va refuza să te primească.

Sara închise buzele cu fermitate, iar ei privirea îl făcu pe Brian să-și dea seama că nu va lua în seamă nici un argument.

- Atunci voi aștepta la ușa lui până mă va primi. Nu-mi pasă de puterea lui. PJ este doar un om în ceea ce mă privește, nu un rege. Mă voi duce la el mâine.

Capitolul 2

Hotărârea cu care Sara spusese că se va duce să-l vadă pe Philip Stafford scăzu a doua zi, când intră în clădirea impunătoare care adăpostea birourile și studiourile CTC. Înaltă de douăsprezece etaje, fațada strălucitoare cu coloane de marmură se înălța spre cerul cețos al Londrei, într-o măreție impresionantă. Pe frontispiciul clădirii scria cu litere de neon: Combined Television Company, iar pe uși și oriunde se potrivea, sigla CTC apărea cu litere aurii și negre.

Sara păși într-un vast hol de marmură, plin de oameni. În față erau lifturile, și în timp ce se îndrepta spre ele, un reprezentant al firmei o întâmpină.

- Pe cine doriți să vedeți, domnișoară?

- Pe domnul Stafford.

- Numele dumneavoastră.

- Domnișoara Lister, spuse ea ferm.

Rugând-o să aștepte, el ridică un telefon dintr-o nișă a unui lift și vorbi.

- Îmi pare rău, domnișoară, dar secretara domnului Stafford spune că nu are nici o întâlnire cu dumneavoastră și nici nu dorește să-și facă timp pentru dumneavoastră.

Sara era indignată. Cum îndrăznea să refuze s-o primească? Ezită puțin întrebându-se ce să facă, apoi îl rugă pe funcționar să vadă dacă domnul Patrick Dorland o poate primi.

- Aveți noroc, spuse funcționarul închizând telefonul, domnul Dorland vă primește imediat. Urcați la etajul cinci, camera 207.

În câteva minute, arătând mai puțin încrezătoare decât la început, intră într-un birou foarte frumos mobilat și ea a avut impresia unui om puternic și important, impresie confirmată atunci când îi strânse mâna energic.

- Domnișoara Lister? întrebă el cu voce moale dezvăluind accentul irlandez.

- Sunteți foarte amabil că mă primiți, domnule Dorland.

- Nu-i nici o problemă, ia loc te rog...

- Presupun că știți de ce am venit la dumneavoastră? Este vorba de fratele meu.

- Am înțeles de cum te-am văzut. Dar nu pot să fac nimic. Când PJ pune piciorul în prag, singurul lucru pe care poți să-l faci este să te retragi.

- Sunt sigură că ați făcut tot ce ați putut, zise în grabă Sara. Aș vrea totuși să vorbesc cu domnul Stafford. Am încercat să stabilesc o întâlnire cu dânsul, dar nu vrea să mă primească. Am sperat ca dumneavoastră să faceți asta pentru mine.

Omul o privi insistent, umezindu-și buzele cu limba.

- Acum ori niciodată, spuse el în sfârșit. PJ pleacă la New York mâine. Așteaptă puțin să văd ce pot face. Ușa se închise în urma lui și Sara trecu la fereastră și se uită pe stradă.

- OK, zise Patrick Dorland în spatele ei. Te va primi acum.

Sara se întoarse, iar fața îi era plină de gratitudine și văzând-o, omul dădu din cap.

- Nu-ți pune mari speranțe, domnișoară Lister. N-o să rezolvi nimic, știu asta. Dacă aveam puțină minte, nu-ți aranjam această întâlnire.

- Dar ați făcut-o. Așa că trebuie să fiți puțin mai optimist.

- Nu are nimic de a face cu optimismul, pur și simplu sunt înnebunit de ochii tăi. El o luă de mână. Haide, te voi duce la biroul lui.

O conduse pe coridor, apoi pe scări până la etajul următor. Era mai liniște aici; nu se auzea nici o mașină de scris, așa cum se auzea în toată clădirea.

- Am ajuns, zise Patrick și se opri în fața unei uși din lemn de mahon. Nu intru cu tine, dar îți doresc mult noroc.

Sara trase puternic aer în piept și bătând la ușă, intră într-o cameră mare acoperită cu covoare grele, la capătul căreia era un birou negru imens la care stătea un bărbat scriind.

- Stai jos, spuse el fără să ridice privirea. Termin imediat.

Sara făcu ce i se spusese. Lipsa lui de curtoazie, căci nu să ridică s-o întâmpine, o luase prin surprindere, găsindu-l foarte diferit de felul în care și-l închipuise. Era considerabil mai tânăr decât și-l imaginase, cam de patruzeci de ani, cu păr negru, sur pe la tâmple, și avea mai mult constituția unui atlet decât a unuia care-și trăiește viața în birou. Fața pătrată îi era brăzdată de o parte și de cealaltă a unei guri subțiri de riduri adânci și avea un nas mare, acvilin.

Ridică privirea, iar Sara se surprinse privind cei mai palizi și reci ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată.

- Ei bine, ce pot să fac pentru dumneavoastră? Vocea îi era joasă și gravă.

- Eu... eu sunt Sara Lister și am venit să vorbesc cu dumneavoastră despre fratele meu.

- A, da, tânărul care a furat banii. Ei bine, îmi pare rău, domnișoară, dar mă tem că v-ați pierdut timpul degeaba. Fratele dumneavoastră este concediat și nu avem nimic de discutat. Eu nu permit ca un hoț să lucreze la firma mea.

Sara făcu un efort să-și controleze furia.

- Fratele meu nu este hoț, domnule Stafford. E tânăr și, ca o mulțime de tineri intră în încurcături. N-a avut unde să se ducă, și când a văzut șansa de a împrumuta niște bani nu a rezistat tentației. Ea făcu un pas înainte. Fratele meu a dat toți banii înapoi, până la ultimul bănuț, și niciodată nu va mai face așa ceva. Vă rog, dați-i o șansă!

- N u .

- De ce? Disperarea îi dădu vigoare vocii. Dacă nu-i dați referințe, cariera lui va fi distrusă. Nu vă vorbesc numai de Brian, domnule Stafford, ci și de mama mea.

- Fratele dumneavoastră trebuia să se gândească la asta înainte de a lua banii, veni replica aspră. Dacă toți răufăcătorii erau iertați pentru că o persoană nevinovată putea suferi, lumea ar fi fost într-o și mai mare mizerie decât este acum.

- Și dacă oamenii erau la fel de răi ca dumneavoastră, în lume era și mai rău de trăit oricum, ripostă Sara, și realizând că nimic nu putea să-l convingă, o cuprinse o ură atât de mare, încât abia dacă mai știa ce spune. Cu ce drept îl judecați? se

înfurie ea. Suntem toți oameni și toți facem greșeli. Totuși, dumneavoastră aveți îndrăzneala să distrugeți viața unui tânăr fără să vă pese. Nu ați făcut niciodată ceva în trecut, ce să regretați? Puteți să mă priviți în ochi și să-mi spuneți că nu regretați nimic din trecut? Puteți să-mi spuneți că dacă aveați o șansă nu ați fi schimbat măcar un singur lucru în viața dumneavoastră?

Vocea îi pieri, fiind îngrozită de ieșirea pe care o avusese. Îl privi cu groază și își dădu seama că n-o ascultase deloc. După o pauză ce părea fără sfârșit, PJ vorbi cu o voce egală:

- V-ați exprimat foarte bine punctul de vedere, domnișoară Lister. Nu sunt nici despot, nici inuman, și nu mă voi uita în ochii dumneavoastră ca să spun că n-am făcut nici o greșeală în viața mea, nici că nu există nimic ce să nu regret. Există multe lucruri pe care le regret. Îi voi acorda fratelui dumneavoastră o altă șansă. Normal, va fi transferat la un program unde nu va fi tentat să facă aceeași greșeală din nou. Dar promit că nu mă voi mai gândi la acest lucru atâta timp cât el se ține de treabă.

Îl privi insistent, uluită, întrebându-se ce l-a făcut să-și schimbe părerea atât de brusc.

Era evident că, ceva din ce spusese ea, îi adusese aminte de lucruri și fapte pe care le regreta.

Sara întinse mâna.

- Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule Stafford. Nu veți regreta, vă promit.

Pe neașteptate el zâmbi, iar ea fu surprinsă căci zâmbetul părea că-l întinerește.

- Sper să ai dreptate, domnișoară Lister.

După ce părăsi biroul domnului Stafford, Sara se grăbi să ajungă la biroul lui Dorland, să-i spună veștile.

Când vru să bată la ușă, aceasta se deschise și apăru Patrick Dorland.

- Vă căutam! exclamă ea și se opri când văzu o femeie înaltă și slabă în spatele lui.

Chiar în lumina slabă de pe coridor era una din cele mai frumoase femei pe care Sara le văzuse vreodată. Părul lung, moale și lucios, încadra o față ca de alabastru, iar trăsăturile feței atât de perfecte îi dădeau un aer de eleganță.

- N-am realizat că erați ocupat, se scuză Sara. Vă dau un telefon mai târziu.

- Așteaptă. Aș vrea să vorbesc cu tine acum. Patrick se uită la femeia din spatele lui. Tina, ea este domnișoara Lister, sora mai mică a lui Brian. Domnișoară Lister, dânsa este doamna Philip Stafford și verișoara mea.

Sara îi zâmbi doamnei Stafford, care aproape că n-o băgă în seamă, uitându-se spre Patrick.

- Ne întâlnim la ora opt, atunci. Nu întârzia.

- Voi încerca, dar am o conferință care ar putea să dureze.

Așteptă până dispăru pe coridor, apoi o invită pe Sara în birou.

- Nu este nevoie să te întreb dacă întrevederea a fost un succes. Văd că a fost, doar uitându-mă la fața ta.

- Domnul Stafford a fost de acord să-i dea lui Brian încă o șansă.

- Așa este PJ, imprevizibil. Cred că ai făcut un lucru nemaipomenit - să renunți la moștenire pentru a-l scoate pe Brian din încurcătură.

- N-am avut încotro.

- Ce ai de gând să faci acum, când ai renunțat la canto?

- Nu știu.

- Îi vei simți lipsa, nu-i așa?

Întrebarea o duru atât de mult, încât nu putu să răspundă, forțându-se să se gândească la altceva.

- Domnișoară Lister, cât de bine te pricepi la muzică, la compozitori, simfonii și toate astea?

- Destul de bine, cred. De ce?

- Pentru că m-am gândit că ar fi o idee să apari într-o emisiune-concurs la noi. Dacă ai fi norocoasă, ai putea câștiga destul ca să acoperi ce i-ai dat lui Brian. Și acum, că el nu mai lucrează la departamentul concursuri, nu încalci nici o regulă. Ce părere ai?

Sara căzu pe gânduri. Urmărea des concursurile, dar nu s-a gândit niciodată să participe. De ce nu? Dacă câștiga, problemele ei erau rezolvate.

- De acord, zise ea cu respirația tăiată. O voi face.

Ea părăsi CTC cu o stare de spirit mult mai bună. Dar zilele treceau, apariția ei în program se apropia, iar optimismul ei se transformase în pesimism și dorea să nu fi fost vreodată de acord. Patrick Dorland îi dăduse o grămadă de cărți ca bibliografie și totuși răsfoindu-le, devenise mult mai confuză. Avusese impresia că are destule cunoștințe despre muzică și lumea muzicală, dar după ce a terminat totul de citit, încrederea sa înclina spre zero.

Noaptea spectacolului sosi, și deși începea la ora douăzeci, Sara ajunse cu o oră mai devreme la studio.

- Nu-mi dau seama de ce te îngrijorezi, scumpo, zise doamna Lister în timp ce o săruta la plecare. Dacă câștigi e bine, dacă nu, sunt sigură că nu te va deranja.

În timp ce cobora scările se întreba ce răspuns satisfăcător să-i dea mamei sale pentru întreruperea studiilor. Dacă pierdea acest concurs ar fi imposibil să continue mințind - așa cum făcea de câteva săptămâni - cum că studiază în continuare cu profesorul Vallombrosa. Nu era în stare să-i spună că și-a stricat viitorul din cauza slăbiciunii lui Brian.

Taxiul opri în fața teatrului, o altă proprietate a CTC, care era folosit pentru emisiuni în public, iar ea se grăbi spre ușa teatrului unde un om în uniformă cu epoleți stătea într-un hol cu pereți de sticlă, păzind intrarea. Urmând instrucțiunile lui, Sara ajunse pe platou. O mulțime de oameni vorbeau și nimeni n-o observă, așa că ascultă și ea la un bărbat îmbrăcat într-o cămașă de un verde ca sticla, cum îi dădea ultimele sfaturi unei femei tinere de lângă el.

- Nu te uita la calculator în timp ce vorbești, zise el, dar nici la public să nu te uiți insistent. Încearcă să uiți că este în direct, dacă poți.

- E dificil cu atâtea reflectoare pe mine, replică femeia.

- Nu te gândi la ele.

La un moment dat o văzu pe Sara.

- Cine ești?

Sara îi spuse.

- Oh, da, Patrick mi-a vorbit de tine. Vino cu mine să-ți arăt scena.

O conduse printr-un labirint de coridoare până când ajunseră în fața unei uși de fier. O împinse, iar Sara se trezi pe

scenă. Decorurile, reprezentând Londra, erau deja montate, iar podeaua era plină de cabluri. Își făcu loc printre ele cu atenție către un loc îndepărtat al scenei, unde fu prezentată unui om cu un creion la ureche.

- Sunt producătorul adjunct, zise acesta zâmbind. Ne-am întâlnit ieri. Îi aruncă o privire ageră. Ești emoționată?

- Da. Aș vrea să fi făcut o repetiție.

- Repetițiile înlătură spontaneitatea, și publicul ar putea crede că totul a fost aranjat.

- Aranjat? Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că participanților li se spun răspunsurile. Oricum, cu cât ești mai emoționat, cu atât îi place mai mult publicului.

Programul a început repede și unul câte unul, participanții au urcat pe scenă. Erau aplaudați cei care pierdeau, dar mult mai mult cei ce câștigau, iar Sara observă că emoțiile îi dispăruseră.

- Tu urmezi, spuse cineva și o împinse pe scenă.

Sara răspunse la câteva întrebări cu o voce atât de slabă, încât a trebuit să repete răspunsurile de două ori, dar treptat, încrederea în sine îi crescu.

- Te descurci foarte bine, îi zâmbi examinatorul după a cincea întrebare. Dar acum trebuie să intri într-o cabină izolată fonic, pentru cele mai grele întrebări. Asta dacă vrei să continui. După cum știi, poți să iei banii pe care i-ai câștigat până acum, adică 1000 de lire.

- Vreau să continuu, zise Sara și intrând în cabină își puse căștile la urechi.

Partea din față a cabinei era făcută din sticlă, iar într-un colț era montată o cameră de luat vederi, în așa fel încât orice

mișcare, orice mușchi al feței, orice clipire, puteau fi văzute de milioane de telespectatori. Va putea Sara Lister să răspundă la cea mai grea întrebare și să câștige 2000 de lire, sau, ca atâția alți participanți, va rata ultimul obstacol și va pierde tot? Ea închise ochii și așteptă.

- Sunteți gata, domnișoară Lister? Întrebarea finală este compusă din trei părți.

Pronunțând cuvintele cu atenție, moderatorul o rugă pe Sara să-i dea datele unor concerte de care nu părea să fi auzit. După un minut de panică, ea răspunse. A doua parte a întrebării era mult mai dificilă, deoarece i s-a cerut să fredoneze începutul a zece arii din opere foarte puțin cunoscute. Și de această dată a răspuns.

- Mai ai puțin, domnișoară Lister. Și ești o fată foarte norocoasă deoarece partea a treia a întrebării este de departe cea mai ușoară. Se uită prin hârtii apoi spuse:

- Dă-mi numele a două cântece care sunt pe primul și al doilea loc în Top 20 în această lună.

Sara fu luată prin surprindere de această întrebare, și cu disperare, căuta să-și amintească titlurile cântecelor. Dar fără rost.

Cufundată în operă, ea ignorase total celelalte stiluri de muzică.

- Haideți, domnișoară Lister, o încurajă J. Redding. Primele două cântece ale Topului 20 de luna aceasta.

Sara dădu din cap neajutorată și prin geamul cabinei îl văzu pe Redding holbându-se la ea cu uimire.

- Vreți să spuneți că nu știți?

Ea dădu din cap din nou, și cu o mână își luă căștile de la urechi și ieși afară din cabină.

- Totuși, ce noroc! murmură moderatorul. Trebuie să trăiți într-o lume a dumneavoastră, dacă nu știți aceste două cântece. El fredonă puțin din melodii, iar Sara zâmbi vag.

- Mi le amintesc acum, și fredonă o parte din refren.

Producătorul adjunct ridică mâinile ca să arate că au destul timp, iar Redding, văzând că mai are câteva minute, o cuprinse deodată pe Sara de umeri.

- Ce-ai zice să cânți una din melodiile acestea pentru noi, domnișoară Lister? Scrie pe hârtia ce o am în față că studiezi canto-ul. El spuse către dirijor:

- Ai o copie a cuvintelor, Paul?

O partitură muzicală îi fu înmânată, iar el i-o dădu Sarei.

Sara citi cuvintele, și începu să cânte împreună cu orchestra. După câteva măsuri deveni conștientă de chicotelile publicului și cum râsul era tot mai puternic, se opri, abia abținându-se să nu plângă.

- Îmi pare rău, domnișoară Lister, zise J. Redding care cu greu își putea ascunde un zâmbet, cânți acest cântec de parcă ar fi o arie dintr-o operă. Și crede-mă, compozitorul nu a avut așa ceva în gând.

Deci asta a fost! Sara privi spre public. Gândul că sute de oameni râdeau de ea, și nu numai sute, ci mii de telespectatori, de asemenea, o umplu de o amărăciune și rușine care s-au transformat în furie. Ce știau acești oameni despre cântecul de calitate? Ce știau acești oameni despre anii de efort și pregătire care transformă o voce într-un lucru atât de frumos... Tot ce le plăcea erau gemetele unor idioți! Ei bine, dacă asta voiau, atunci le va da ea.

- Spune-i orchestrei s-o ia de la început, zise ea furioasă.

- Nu mai contează, spuse moderatorul, uită de asta acum.

- Nu vreau să uit! ridică tonul Sara. M-ai rugat să cânt acest cântec, și-l voi cânta. Spune orchestrei s-o ia de la început.

J. Redding privi spre regie și apoi îi făcu semn dirijorului. Încă o dată erau cântate măsurile de început, iar Sara începu să cânte cu o voce stridentă, mișcându-se după ritmul melodiei. La sfârșit fu un moment de uimire, apoi toată lumea aplaudă, continuând și după ce J. Redding făcuse semn că timpul s-a scurs.

- Vă promit că domnișoara Lister va reveni pentru dumneavoastră! țipă Jack Redding și dându-și seama că spectatolul s-a terminat, Sara coborî de pe scenă. Simți nevoia să se așeze pe un scaun. O mână o acoperi pe a ei și fu suprinsă să-l vadă pe Patrick Dorland.

- Îmi pare rău că ai pierdut concursul, dar ar trebui să fie cel mai bun lucru ce ți s-a întâmplat până acum.

Se uita la el înmărmurită, iar el o trase din scaun.

- Vino și ia masa cu mine. Vreau să vorbesc cu tine.

Invitația era atât de neașteptată, încât îl privi fix, întrebându-se dacă vorbește serios.

- Ce... despre ce vreți să vorbiți cu mine? întrebă ea.

- Despre vocea ta. El o conduse către ușă. Lasă-te pe mâna mea și te voi face cea mai mare cântăreață pop a secolului.

Capitolul 3

Gândindu-se la prima ei cină cu Patrick, Sara a realizat că el își folosise farmecul irlandez ca ea să-i facă pe voie.

Au luat masa într-un restaurant luxos din Park Lane, și n-au ajuns bine la cafea că el a și atins subiectul care o măcina de când au vorbit la studio.

- Am vorbit foarte serios, spuse el deodată. Cu o pregătire bună poți să ajungi în topul cântăreților.

- Cu o pregătire bună, speram să ajung în top într-o altă branșă a muzicii, replică ea.

- Nu este nimic rău să fii cântăreață pop!

- Îmi pare rău. Eu nu credeam că pot să fac așa ceva.

- Ascultă ce-ți spun eu, poți s-o faci, zise el învârtind paharul de lichior cu degetele-i lungi care nu aveau astâmpăr.

Într-adevăr, omul acesta avea o vitalitate debordantă, vitalitate pe care ea o găsea molipsitoare.

- Ai o personalitate puternică și o voce la fel, și cu o îndrumare bună, poți să ajungi în top.

- Ce fel de îndrumare?

- Tehnică, ținută și prezentare scenică. Tu nu ai nici unul din aceste lucruri, totuși în această seară ai avut publicul la picioare. Cu vocea ta și cu tot ce pot să te învăț eu, vei deveni o învingătoare.

Cuvintele lui i-au deschis o nouă lume, și se întreba cum ar fi să aibă succes așa cum spunea el. Totuși, nu vedea nici o posibilitate să facă rost de bani ca să-și continue pregătirea pentru a ajunge cântăreață de operă.

Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, Patrick Dorland se aplecă peste masă și o luă de mână.

- Cum altfel vei putea să-ți câștigi existența dacă nu faci cum îți spun eu? Crezi că-ți va plăcea să lucrezi într-un magazin sau birou? Ce ai de pierdut dacă mă asculți pe mine? Dacă nu-ți place, peste câteva luni poți să renunți.

- Dar toate pregătirile de care spuneai nu vor costa mult?

- Nu-ți face probleme pentru asta. Voi avea eu grijă.

- Nu pot să te las. Mă voi simți obligată față de tine.

- Nu ai de ce. N-o fac din dragoste. Este o afacere și vom trece totul pe hârtie. Voi deveni impresarul tău și voi lua procentul pe care-l iau impresarii. Tot ce vreau este să faci ce-ți zic eu.

- Ești cam îndrăzneț. Nu sunt sigură că...

- Mă refer la afacere, o întrerupse el zâmbindu-i frumos. Viața ta personală te privește.

În lunile care au urmat, Sara își aminti aceste cuvinte cu ironie, pentru că programul făcut de el nu-i lăsa nici o viață personală. Era tot timpul ocupată și numai duminica avea puțin timp să se relaxeze.

Teama de explicații către mama sa, de ce nu mai dorește să devină cântăreață de operă, fusese micșorată de sugestia lui Patrick, aceea că a renunțat la sfatul lui Brian. Dar era foarte greu să-și convingă mama că era ideea fiului ei.

În momentul în care Sara a fost de acord ca Patrick Dorland să devină impresarul ei, a mers cu ea să facă cunoștință cu Matthew Pearson, un bărbat mai în vârstă care locuia într-un bloc în partea de sud a orașului.

- Matt cunoaște mai multe despre muzica pop decât orice om în viață, i-a explicat Dorland pe drum. Nu are numai flerul de a alege cântecul ce va ajunge în top, dar și cântărețul.

- Dacă are atâta succes, de ce locuiește într-un loc ca acesta? întrebă Sara.

Înainte ca Patrick să-i răspundă, ușa se deschise și văzându-l pe Matthew Pearson, își dădu seama de răspuns: băutura.

- Bine ați venit în umila mea locuință, spuse el invitându-i înăuntru.

Sara îi urmă pe cei doi bărbați într-o sufragerie mică, în mare parte ocupată de un pian. Totul era plin de praf în afara pianului care strălucea și mirosea a ceară de albine.

Matthew Pearson se așeză la pian și se învârti ca s-o poată privi. Era mărunțel, cu păr grizonant, dar cu ochii ageri.

- Deci, ea este fata de care mi-ai vorbit? zise el privind-o pe Sara. Bine, vino draga mea, arată-mi ce știi să faci. El începuse să cânte. Era cântecul pe care l-a cântat la televiziune și a fost în stare să-l urmărească cu emoție prima dată, apoi cu mai multă încredere. Când termină el era plin de entuziasm și îl privi pe Patrick.

- Ai o câștigătoare! zise el luând o sticlă de whisky și trei pahare. Va avea nevoie de foarte multă muncă, dar fără nici o îndoială va ajunge sus. Se uită la Sara direct. Tu ai ceva ce majoritatea cântăreților de astăzi nu au - voce.

Împărți paharele de whisky și toastă:

- Pentru o nouă stea - să strălucească cât mai mult!

În săptămânile care au urmat, Sara crezu că Matthew făcea tot ce putea ca să-i distrugă vocea. Dar, în timp, înțelese metodele lui.

Matt stătea ore întregi învățând-o cum să cânte anumite pasaje, explicându-i totul cu calm.

- Cu cât o cântăreață are mai mult talent, cu atât ea face cântecul să sune diferit de cum a fost scris, îi spuse Matt într-o după-amiază, la o ceașcă de ceai.

- Este exact contrariul a tot ce m-a învățat profesorul Vallombrosa, spuse ea.

- Din cauza asta munca mea este mai grea. Trebuie să stric tot ce a făcut el.

Sara nu răspunse, iar el se așeză la pian și o melodie suavă umplu camera. A ascultat-o cu multă plăcere, în timp ce el era transpus într-o lume în care ea nu putea să intre. Lacrimile i-au umplut ochii Sarei și ea îi atinse umărul.

- Este a ta, nu-i așa? Nu are cuvinte?

- Nu.

- Dacă ai vrea să le scrii pentru mine, mi-ar face mare plăcere să devină cântecul meu.

- Poate că da, dar nu mă obliga!

Se răsuci pe scaunul de la pian.

- Hai, micuța mea pasăre cântătoare! Te-ai odihnit destul.

Sara îi ocupă locul în mijlocul camerei și începu să cânte, întrebându-se, nu pentru prima dată, dacă va fi vreodată destul de bună ca să obțină tot ce Patrick îi promitea.

Timp de două luni nu s-a întâlnit cu nici un bărbat în afara lui Matt, și credea că totul era un vis, când urcând pe scările către apartamentul lui, într-o după-amiază, îl găsi pe Patrick Dorland în fața ușii.

- Bună, zise el. Matt mi-a spus că ești gata, așa că am venit să ascult cu urechile mele ca să mă conving.

- Gata! De ce? Doar ieri mi-a spus că am cântat ca o cioară.

- Cred că a vrut să spună ca o privighetoare, veni răspunsul. Matt mi-a jurat că ești aproape perfectă. Intrară după el în apartament și ea îl privi pe Matt care făcea pe nevinovatul.

- Spune-mi, zise ea încetișor. Cânt ca o cioară sau ca o privighetoare?

- Depinde în ce stare ești, spuse Matt. Ieri ai fost cioară. Astăzi sper că vei fi cealaltă.

- Când terminați cu teatrul, i-a întrerupt Patrick, aș dori să ascult niște muzică.

Matt se așeză la locul lui în fața pianului și simțind emoția Sarei, îi zâmbi cum îi zâmbea el din când în când.

Sara începu să cânte. Patrick se așezase într-un fotoliu și asculta cu ochii închiși, până la ultimul sunet.

- Este ceva între Barbra Streisand și Cella Black. Dar peste toate acestea, are o calitate care nu poate fi numită. Se opri cântărindu-și cuvintele, iar Matt spuse încetișor:

- O calitate care poate fi numită Sara Lister.

- Da, răspunse Patrick, și cu o săritură traversă camera și o strânse în brațe. Am știut! exclamă el. Am știut din momentul în care te-am auzit. Acum ești gata să mergi mai departe. Se întoarse spre Matt. Este cea mai bună treabă pe care ai făcut-o vreodată.

- N-am făcut nimic, zise Matt. Noi n-am făcut decât să cizelăm materialul și să-l îmbunătățim. Dar dacă nu aveam materialul cu care să începem nu puteam face nimic. Cred că asta cere un toast. Ce beți?

- Sherry, zise Patrick și aruncă o privire spre Sara care aprobă. Mai bine două sherry.

Matt împărți paharele și toastă:

- Pentru Sara Lister, spuse. Cea mai drăguță cântăreață pe care am întâlnit-o vreodată.

- Pentru Sara, zise Patrick. Cea mai drăguță femeie!

Totuși, Patrick o privea pe Sara din alt punct de vedere decât Matt, profesional vorbind.

Sara își dădea seama că Patrick știe la fel de multe ca Matt, și aprecia tot ce o învățase.

Capitolul 4

Sara și Patrick repetau, când acesta, uitându-se la ceas, ridică o sprânceană și făcu semn să întrerupă repetiția din nou.

Sara oftă epuizată.

- Nu-mi spune că vrei să continuăm.

- Aș vrea să repetăm ultimul număr. Nu este vocea ta de vină, ci felul în care te miști pe scenă. Ești prea tensionată.

- Cu siguranță voi fi mai degajată, cu timpul, în fața publicului, protestă ea.

- Poate, dar nu pot să te aduc în fața publicului până nu ești sigură de tine.

Sara se întoarse pe scenă. Patrick avea dreptate, dar ea nu va putea să aibă niciodată acel sentiment de siguranță.

- Haide! Cântă, dar mișcă-te pe scenă ca și când nu ți-ar păsa de public.

Dădu drumul la bandă, iar Sara încerca să țină minte toate sfaturile lui Patrick.

- Nu, nu! strigă el deodată, și închise magnetofonul. Nu sta ca o statuie! Cânți un cântec de dragoste. Iubitul tău a plecat și te-a lăsat singură. Nu poți să simți amărăciunea?

Sara se repezi spre el. Erau atât de aproape încât putea să-i vadă ochii albaștri și ridurile din colțurile ochilor.

- Cred că nu! zise el cu o voce moale. N-ai fost niciodată îndrăgostită, Sara?

Ea clătină din cap că nu, iar tonul lui se schimbă.

- Din cauza aceasta nu pui suflet în cântec. Cum poți să suferi după o iubire pierdută, dacă n-ai pierdut-o niciodată?

Spre surprinderea ei, simți că roșește și încercă să plece de lângă el. Atunci, Patrick zâmbi. Ea își luă geanta ca să-și aranjeze machiajul.

- Arăți perfect, zise el din spatele ei. Vino, draga mea, te invit la cină dacă nu ai deja alt aranjament.

- Dar tu ai alt aranjament, zise o voce suavă, iar ei se întoarseră și o văzură pe Tina Stafford venind către ei.

- Știi foarte bine că Philip este la Salonul Pilgrim, spuse ea luându-l de braț, și ai promis că iei masa cu mine astă seară.

- N-am știut, replică el. Nu putem amâna pentru altă dată?

- După ce bucătăreasa mea a făcut stufat irlandez pentru tine! Tina Stafford o privi pe Sara. Cred că mă vei ierta că ți-l iau pe Pat în seara asta.

- Desigur, zise Sara luându-și la revedere de la ei. La jumătatea coridorului fu strigată de Patrick.

- Sper că nu te-ai supărat pe mine, nu-i așa, Sara?

- De ce să fiu supărată? Nu aveam nimic aranjat.

- Chiar și așa, a fost o prostie că am uitat de Tina. Dacă nu te puneam să repeți ultima parte, Tina nu ne găsea aici.

- Patrick!

El zâmbi.

- Scuză-mă, draga mea, dar abia așteptam să petrec o seară cu tine.

- Pe altă dată, zise ea ajungând la lift.

Când Sara îl întâlni pe Patrick din nou, el nu aminti nimic de scena dintre el și Tina, la care ea fusese martoră.

Pe de altă parte, își spuse ea după câteva zile, așteptând ca el să termine repetiția, este mai bine ca relația noastră să fie numai de afaceri. Dacă el ar fi vrut mai mult decât eram pregătită să dau, ar fi devenit penibil.

Într-adevăr, sentimentele ei față de Patrick erau atât de confuze încât nu putea să le analizeze în liniște. Era cel mai deosebit bărbat pe care-l întâlnise, și totuși, inima nu i-o lua razna la vederea lui.

Poate, îl aștept pe Făt Frumos, totuși, se gândi ea și nu observă că ofta până când cineva din spatele ei o întrebă ce s-a întâmplat.

Se întoarse și văzu o femeie cam de seama ei.

- Nu vreau să fiu indiscretă, dar a fost un oftat așa de adânc, zise fata.

- De plictiseală, minți Sara. Și de la statul pe scenă.

- Nu mă plictisesc niciodată când mă uit la televizor, veni răspunsul. Sunteți Sara Lister, nu-i așa?

- Cum ai aflat?

- Toată lumea știe despre protejata domnului Dorland! De altfel, v-am urmărit la repetiții de câteva ori. Apropo, sunt Moira James și lucrez pentru PJ.

- Sunteți secretara lui?

- Nimic de genul ăsta. Sunt o secretară oarecare. Sunt liberă o oră și m-am gândit să cobor aici ca să mai învăț. Ambiția mea este să fiu producător.

- Ei bine, sunteți în măsură să-i șoptiți șefului ceea ce doriți.

Moira chicoti.

- Mă vezi șoptind la urechea lui PJ?

- Poate se întoarce și vă mușcă, zise Sara sec.

- Nu, n-ar face așa ceva dacă s-ar gândi că am talent. Îi place să încurajeze oamenii. Întotdeauna spune că nu ajungea unde este acum dacă nu ar fi avut o șansă cu ani în urmă.

Sara era surprinsă să vadă cum fata îl apăra cu înverșunare pe Philip Stafford, pentru că ea nu-l considera un om care să inspire atâta loialitate.

- Liniște, vă rugăm! răsună o voce, și cele două fete se așezară să vadă repetiția finală.

Spectacolul rula pentru prima dată în seara aceea și tensiunea era mare în studio. Dacă spectacolul avea succes, putea fi transmis timp de șase luni, dar dacă audiența era mică, spectacolul nu se mai difuza.

- Suntem singura televiziune care „omoară“ un spectacol așa de repede, se plângea Brian odată. Alte companii difuzează un spectacol mai mult, în dorința de a face să-i placă publicului încetul cu încetul. Dar PJ nici nu vrea să audă. „Eu vreau ca telespectatorii mei să primească ce e mai bun“, zice el.

- Un idealist! remarcă Sara.

- Poate că este! zise Brian, sumbru.

Sara își aminti dialogul acesta în timpul repetiției, și știa că oricât de severă era politica lui Philip Stafford, el nu va avea probleme cu acesta.

- OK, copii! strigă Patrick. Luăm o pauză pentru ceai și apoi luăm totul de la început.

Actorii se risipiră, iar el veni la Sara.

- Nu am timp să lucrez cu tine astăzi. Ai putea să te duci acasă. Doar dacă mai vrei să stai în cabina de control, cu mine.

- Să stau în fața unui televizor îmi este de ajuns, zise Sara clătinând din cap. Patru televizoare în același timp este mai mult decât pot suporta. Mă depășește. Cum de poți să-ți dai seama ce se întâmplă uitându-te la ecranele acelea mici?

- După cum văd, nu vrei să devii rivalul meu, ca producător. Du-te acasă și odihnește-te.

El plecă de lângă Sara, iar aceasta o privi pe fata de lângă ea.

- Vrei o ceașcă de cafea?

- Nu am timp. Trebuie să mă întorc la lucru.

Ieșiră împreună din sutdio și ignorând liftul coborâră pe scări. La parter s-au despărțit și Sara trecu prin hol. Ca întotdeauna era aglomerație. Deodată simți că a călcat pe cineva pe picior.

- Îmi pare rău, zise ea și, întorcându-se, scuzele îi rămaseră în gât când îl recunoscu pe Philip Stafford.

- Domnișoara Lister? spuse el încântat. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră de ceva vreme. V-am urmărit repetând cu Patrick acum câteva zile.

- Nu v-am văzut, se bâlbâi ea.

- Eram în camera de control. Întotdeauna merg prin studiouri când am timp. Vreau să știu ce se întâmplă.

Cu siguranță, gândi Sara, dar păstră un zâmbet ferm pe față.

- Aveți treabă acum? întrebă el pe neașteptate.

- Mă duceam acasă.

- Veniți să beți ceva cu mine. Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră aici.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, merse la mașină, iar ea îl urmă.

În timp ce Rolls-ul își făcea drum prin trafic, Sara privea pe fereastră, simțindu-se nemaipomenit de jenată. Nu avea ce să vorbească cu acest străin formidabil de lângă ea, dar nici el nu încerca să facă conversație.

Trebuie că-i spusese șoferului unde să meargă, deoarece câteva minute mai târziu stăteau într-un colț al unui club din Londra, cu băuturile în față.

- Întotdeauna simt că mă pot relaxa aici, zise el luând în mână tabachera de platină.

Ea refuză o țigară, dar el își scoase una și o aprinse.

- Foarte bine că nu fumezi, comentă el. Este un obicei prost, mai ales dacă ești cântăreț. Te descurci foarte bine!

- Mulțumesc, zise Sara nervoasă, sorbind din pahar.

- Nu că n-ai mai avea ce să înveți, continuă el. Îți trebuie mai multă experiență. În acest moment ești prea încordată.

- Sper că nu sugerați să tropăi ca o adolescentă sexy? Sara roși, și în momentul în care termina de vorbit, deja regreta.

Philip Stafford avea tot dreptul s-o critice. Cu toate că Patrick o învățase, era un angajat al CTC și intenționa să se folosească de acest lucru ca s-o promoveze la vârf. Într-adevăr, se gândea și ea că, fără CTC nu avea nici o speranță să aibă succes. Spre suprinderea ei, Philip Stafford zâmbea.

- Cu toate că ești lipsită de experiență domnișoară Lister, recuperezi prin spirit. Dar în această meserie mai ai multe de învățat. Știu că ai studiat opera, dar nu se poate compara cu ce faci acum.

- N-am vrut să fac niciodată așa ceva, zise ea, și apoi se opri, temându-se că era neloială față de Patrick.

- Te-ai hotărât în momentul în care te-ai oferit să-l ajuți pe fratele tău, zise el serios. Acum regreți, ți-e frică să nu devii o

ratată. Este de înțeles, desigur. Domeniul pe care încerci să-l cucerești este unul de mare concurență. Totuși, dacă renunți la stilul încordat, poți ajunge undeva!

Se aplecă urmărind expresia feței ei.

- Să nu crezi că te critic doar de dragul de a critica. Nu este întotdeauna plăcut să auzi adevărul.

- Atunci, foarte multă lume trebuie să se urască, domnule Stafford.

Ea se înecă.

- Nu crezi ceea ce spui, nu-i așa?

- Îmi pare rău, dar nu văd de ce simpatia poate fi numai dintr-o parte. Sunteți dumneavoastră președintele CTC, dar...

- Pentru numele lui Dumnezeu! Nu te scuza. Onestitatea este cea mai puternică atracție a ta.

El își aprinse o altă țigară.

- Fratele tău se descurcă bine la noul lui post. Se dovedește a fi un bun producător.

Deodată, furia ei se topi.

- Nu am cum să vă mulțumesc pentru că i-ați acordat o altă șansă fratelui meu.

- N-am făcut-o pentru el. Am făcut-o pentru mine, zise Philip Stafford și se ridică. Nu vreau să vă grăbesc, dar am o altă întâlnire de lucru.

Seara, în pat, reluă tot ce spusese Philip Stafford despre munca ei, și admise că avea dreptate.

Capitolul 5

Timp de câteva luni, Patrick a insistat ca Sara să repete în fiecare zi, și să se obișnuiască cu cele mai noi cântece.

- Dar obișnuința naște indiferență, a explica el, și indiferența, în acest caz, naște relaxare. Vreau să fii în stare să mergi pe scenă - pe orice scenă din lume, și să te simți ca acasă.

- Nu te înțeleg.

- Exact, zise el cu triumf. Dar ar trebui să înțelegi. Nu te-ai născut pentru acest mod de viață, Sara, așa că nu înțelegi asta cu inima. Bine, te voi face să înțelegi cu capul. Un bun cântăreț trebuie să fie în stare să „simtă“ publicul și să știe exact câtă emoție și intensitate să transmită. Asta trebuie să fii în stare să faci.

- Tu te aștepți la miracole, zise Sara. Nu sunt sigură că nu te voi dezamăgi.

- Prostii! Faci ce spun eu și vei deveni cineva peste noapte.

În afara faptului că lucra zilnic cu Patrick, de asemenea, ea se întâlnea cu el două sau trei seri pe săptămână. Din când în

când el nu venea la întâlnire, dar ea știa că nu vine din cauza Tinei Stafford. Oricând soțul acesteia pleca în străinătate, ea aștepta ca vărul ei să-și facă timp pentru ea, iar Sara se întreba dacă el va refuza vreodată să mai fie la cheremul verișoarei lui.

Totuși, la sfârșitul lui noiembrie se ivi ocazia să-l întrebe. Repetaseră mai toată după-amiaza și au hotărât să meargă la el în birou să bea ceva.

- Aș vrea să iau ultima partitură acasă și să repet singură, zise Sara. Am o idee pentru interpretarea cântecului și aș vrea să fiu singură.

- Încearcă să-l cânți cu mine, și-ți voi spune părerea mea.

Ea zâmbi.

- Nu cred. Vei țipa la mine. Aș vrea ca acest cântec să-l repet singură, dacă nu te superi.

Își luă partitura și părăsiră împreună sala de repetiții.

- Aș vrea să te audă și PJ. Sunt sigur că va fi de acord cu mine că ești pregătită.

Se apropiau de birou când văzură silueta elegantă a Tinei Stafford venind spre ei.

Sara înțepeni, iar Patrick o privi atât de brusc, încât ea rămase pe loc, în loc să meargă mai departe.

- Aici erai, Patrick, zise Tina cu o voce suavă. Speram să te găsesc. Ce-ai zice să mergi sus, în apartament să bem ceva. Mă întâlnesc cu Philip acolo.

Patrick ezită și se uită la Sara.

- Ești foarte binevenită să vii și dumneata, domnișoară Lister, zise femeia cu amabilitate, și porniră spre lift.

Când ajunseră la apartament, Sara rămase mută de frumusețea apartamentului.

- Tina l-a decorat singură, zise Patrick, interceptând privirea Sarei. Îți place?

Înainte ca Sara să spună ceva, Tina râse.

- Te aștepți ca Sara să spună nu?

- Dar într-adevăr îmi place! zise Sara repede. Este atât de... de neașteptat. Ați făcut un decor interior foarte frumos, doamnă Stafford. Aveți un ochi nemaipomenit pentru culoare.

- Nu am nici o pregătire în domeniu, și în nimic altceva, veni răspunsul și i se simțea supărarea în voce.

Sara era bucuroasă că avea o carieră și talent, oricât de mic. Ce păcat, să nu ai nimic de făcut în viață decât să cheltuiești bani.

- Vrei să-mi torni un pahar, Patrick? întrebă Tina așezându-se pe canapeaua acoperită cu catifea rubinie. O invită și pe Sara pe canapea. Vino și spune-mi. Am auzit lucruri minunate despre tine. Soțul meu spune că ai muncit foarte mult în ultimele două luni.

Sara era surprinsă, iar Tina râdea.

- Este treaba lui să știe tot ce se întâmplă, zise ea.

- Cum altfel poate avea putere? întrebă Patrick venind spre ele cu tava cu băuturi.

- Philip n-a vrut niciodată să aibă putere, zise Tina brusc.

- Prostii! De ce lucrează din greu dacă nu este interesat de putere?

- Pentru că-i place ce face. Pentru el, să pună bazele unei afaceri și s-o vadă dezvoltându-se este mult mai important decât orice altceva. De aici și puterea.

- Nu știi ce vorbești, râse Patrick. Nu pot să-l văd pe Philip rupându-și oasele pentru o slujbă care nu i-a dat Dreptul Divin al Regilor.

- Și tu, cum ești? întrebă Tina. De ce ești atât de ambițios?

- Nu mă poți compara cu soțul tău, draga mea, zise Patrick, servindu-le pe Sara și pe Tina. Eu muncesc ca să trăiesc, dar dacă aș avea bani câți are soțul tău, nu aș munci deloc.

- Ba ai munci, îi replică verișoara lui. Și ai fi mult mai rău decât Philip.

Zâmbetul lui Patrick era puțin forțat și o privi pe Sara.

- Ești de acord cu Tina?

- Domnișoara Lister nu te cunoaște cum te cunosc eu, zise Tina, înainte ca Sara să răspundă. Ea vede numai partea frumoasă a caracterului tău.

Bărbatul izbucni în râs.

- Ce lucruri poți să spui despre vărul tău! Dar nu uita că sângele care-ți curge prin vene este la fel ca al meu. Îți place puțina ta putere, de asemenea.

- N-am avut nici o putere în viața mea.

- Aveți puterea frumuseții, zise Sara fără să vrea.

Tina o privi cu uimire.

- Ce compliment!

- Dar este adevărat. Trebuie să știți asta și singură.

- Frumusețea nu m-a ajutat niciodată.

- Haide, spuse Patrick punându-și paharul pe tavă. Frumusețea te-a dus de la casa părăginită din Irlanda la o casă în stil georgian din Buckinghamshire. Nu este de ajuns?

- Nu, nu este! Partea materială nu înseamnă nimic. Mă interesează numai carnea și sângele.

- Parcă ai fi un vampir, zise vărul ei ridicând o sprânceană.

- Crezi că sunt un vampir, domnișoară Lister? întrebă Tina aprinzându-și o țigară.

Replica Sarei fu întreruptă pentru a doua oară în acea seară de ușa care se deschidea, iar Philip Stafford apăru.

- Nu răspunde la o întrebare atât de importantă, zise el cu umor. Când doi veri se ceartă, toți ceilalți ar trebui să stea deoparte.

El intră și-și dezbrăcă haina. Arăta mai înalt și mai solid decât își amintea Sara.

- Patrick și cu mine nu ne certam, zise soția lui.

- Sunt sigur de asta, draga mea. O sărută ușor pe obraz, apoi se duse să-și ia un pahar cu băutură. Mai vrea cineva? întrebă el.

Patrick își bău whisky-ul.

- Nu, mulțumesc, Sara și cu mine ne retragem. Noi am venit doar să-i ținem companie Tinei până la venirea ta. Apropo, vreau s-o asculți pe Sara într-o zi, săptămâna asta, dacă poți.

Philip Stafford dădu din cap.

- Nu promit, până nu-mi consult agenda. Din câte-mi amintesc, am foarte multă treabă. Dar, dacă pot să mă strecor până în studio pentru câteva minute, voi veni.

Se întoarse să-și toarne puțin sifon în pahar, iar Sara se grăbi să-și termine băutura. Tina stătea liniștită pe canapea. Își

pierduse vioiciunea de când intrase soțul ei, și-și plimba privirea de la el la Patrick cu nervozitate, ceea ce-i stârni Sarei curiozitatea.

- Să mergem, Sara, zise Patrick.

Au coborât în liniște cu liftul și în hol Sara s-a oprit tresărind.

- Mi-am lăsat partitura în apartament. Mă duc după ea.

- Vrei să merg eu? întrebă Patrick.

- Nu, mulțumesc. Du-te după mașină și în timpul ăsta eu cobor.

Sara se întoarse la apartamentul soților Stafford.

Spre uimirea ei, ușa era deschisă și realiză că Patrick n-o închisese bine. Bătu și neprimind nici un răspuns pătrunse în hol. Auzi voci în sufragerie și-și dădu seama că erau pline de ură.

- Îți dai toată silința să pară că eu te terorizez și te domin, zicea Philip Stafford, și m-am săturat, Tina.

- Te-ai săturat, replică femeia, cu o voce de nerecunoscut. Te saturi. Cum trezi că mă simt eu? Ce fel de viață crezi că duc? Aș putea fi o păpușă, iar tu să tragi de sfori, la ce bun să fiu o femeie în carne și oase?

- Tu nu vrei să fii tratată ca o femeie în carne și oase, zise sălbatic bărbatul. Tu vrei să te tratez ca pe o păpușă. Nu dorești tandrețe, când eu tânjesc după așa ceva.

- Este o diferență între a face ceva cu tandrețe și considerație și a trata femeia ca pe o dobitoacă. Și așa mă tratezi tu, Philip, ca și cum aș fi o idioată.

- O, idioată nu ești cu siguranță, veni răspunsul ca de gheață. Dar nu te comporți ca o soție.

- Cum îndrăznești să spui așa ceva?

Era atâta ură în vocea Tinei, încât Sara se lipi de perete fiindu-i frică să se miște. Totuși era foarte conștientă că nu era treaba ei să asculte această scenă dureroasă.

- Dacă nu erai tu, eram mai mult decât o soție. Eram.

- Doamne, nu spune asta! Se simțea regretul în vocea lui Philip Stafford. Furia dispăruse și rămăsese numai supărarea și durerea. Nu aveam nici un drept să-ți vorbesc astfel, Tina. Îmi pare rău.

- Mereu îți pare rău, zise Tina și, pe neașteptate, începu să râdă.

- Oprește-te! strigă Philip. Pentru numele lui Dumnezeu, Tina, oprește-te!

Cu greu, Sara se întoarse, și fără să recupereze cântecul după care venise, reuși să scape.

Patrick o aștepta și Sara s-a suit în mașină. Era bucuroasă că era întuneric și că traficul era aglomerat, iar el era foarte concentrat la drum, și nu la ea, dându-i timp să-și revină.

În sfârșit, Patrick vorbi:

- Problema e că Tina nu are ce să facă. Este o fată talentată, dar n-a luat nici o inițiativă în ceea ce o privește. Ea nu este ca tine. Tu ești o luptătoare, iar Tina este o lipitoare. Ca o iederă otrăvitoare într-un fel. Poate crește numai răsucindu-se în jurul a ceva puternic și apoi îl sugrumă de moarte cu afecțiunea și dominația ei nemărginită.

- Nu crezi că atitudinea doamnei Stafford față de tine este greșeala ta? întrebă Sara cu grijă. Vreau să spun, este arogantă cu soțul ei, nu-i așa?

- Nu-i este frică de mine, zise Patrick, dar nu poate să se comporte la fel cu PJ. El are un temperament sălbatic.

Amintindu-și de scena pe care tocmai a auzit-o, Sara zise sec:

- N-aș crede că temperamentul doamnei Stafford este mai puțin sălbatic.

- În alt fel. Temperamentul Tinei este al unui copil, dar al lui PJ este unul periculos.

Sara se întoarse și îl privi.

- Ai vorbit de parcă nu-ți place domnul Stafford, zise ea.

- Nu-mi place, replică Patrick. Philip este un om dur și n-a tratat-o pe Tina așa cum merita. De aceea nu obiectez când se ia de mine. Îi face bine să se descarce.

- Sunt fericiți împreună? gândi Sara cu voce tare. Nu răspunde dacă este confidențial. Nu am nici un drept să te întreb.

- De ce? PJ și Tina sunt subiecte de discuție între toți lucrătorii din CTC. Din câte știu, ei sunt fericiți, dar ce considerăm noi doi fericire este altceva. Philip a vrut o soție după care oamenii să se întoarcă, iar Tina a vrut bani și un bărbat cu putere. Amândoi au primit ce au vrut și acum țin cont de asta. Tinei i-a fost mai bine de când locuiesc aici. Se simțea singură. Până să vin eu, cred că au avut probleme.

Sara se încruntă. Era ceva greșit în descrierea verișoarei lui Patrick. De fapt, cu cât Sara afla mai multe despre ea, cu atât tabloul devenea mai încețoșat. Cât despre Philip Stafford, el nu părea omul care să suporte orice izbucnire din partea soției, iar Sara nu credea că el și Tina se certau din cauza celor spuse de Patrick acum.

- De ce te-ai încruntat? întrebă Patrick.

- Eu n-o văd pe verișoara ta așa cum mi-ai descris-o. Ții foarte mult la ea, nu-i așa?

- Este ca o soră pentru mine. Aș face orice să fie fericită.

- Ei bine, sper că-și dă seama că nu sunt un dușman, zise Sara, și dându-și seama de implicațiile cuvintelor, roși.

El chicoti.

- Arăți bine când roșești! Voi vedea când te voi îmbrățișa. Îi luă mâna și i-o strânse. Nu te teme de Tina. Într-o zi va realiza că...

El nu termină propoziția, dar nici nu era nevoie, deoarece cuvintele nerostite erau evidente. Dacă mariajul Tinei era satisfăcător, aceasta nu trebuia să fie atât de posesivă cu vărul ei. Și fiind așa posesivă, nu era normal să nu-i placă nici o femeie care intervenea între ei?

Și aceasta aș putea fi eu! gândi Sara.

* * *

Cu toate că Philip Stafford spunea că nu avea timp s-o asculte pe Sara cântând, ea nu fu deloc surprinsă când el apăru prin surprindere în studio. Din fericire, nu știu de prezența lui până la sfârșitul repetiției.

- Felicitări! zise el brusc. Un mare progres!

Ea îi mulțumi, începând să creadă în viitorul ei acum, când avea aprobarea lui.

Patrick veni spre ei și puse mâinile pe umerii Sarei.

- Ei bine, PJ, crezi că este gata pentru un clip?

- Desigur. Pune-o în spectacol cât de curând poți, și nu uita să mă anunți, aș vrea să văd și eu.

Când s-au închis ușile în urma lui, Patrick o îmbrățișă ușurel.

- Ai reușit, Sara. Ești în ultimul tur acum.

- Ce se va întâmpla, după ce voi apărea în spectacol? întrebă ea.

- Vei aștepta toată noaptea să afli ce au spus criticii despre tine, în ziarele de dimineață! Dacă veștile sunt bune, următorul pas este un spectacol numai al tău. Apoi vei începe să imprimi niște discuri și după aceea... El ridică din umeri. Gândul tău este și al meu. Dar sper că vom sfârși amândoi bogați.

Era pentru prima dată când vorbea de bani, și Sara se uită la el mirată, ridicând sprâncenele.

- Ce vei face cu banii, Pat?

- Numai în America pot să produc un spectacol cum vreau eu. Și pentru cineva ca tine, America este singurul loc.

- Nu sunt sigură că vreau să trăiesc acolo permanent.

- Vei vrea, dacă este bine pentru cariera ta.

Capitolul 6

În timp ce se pregătea pentru petrecerea de Crăciun de la familia Stafford, Sara era bucuroasă că găsise o rochie pe care s-o poarte. Se gândea că acolo avea să întâlnească personalități ale televiziunii și se întreba cum se va comporta Philip Stafford la el acasă. Poate chiar va dansa cu ea. Sara își aminti de ora pe care o petrecuse cu el în acel bar mic din Park Lane. Prin câte trecuse ea de atunci!

Ceasul bătu jumătatea de oră, iar ea se grăbi să se îmbrace. Peste puțin timp, Patrick ar trebui să vină și peste o oră să fie la familia Stafford acasă. Se simțea în culmea fericirii. De ce se simțea oare fericită la gândul că îl va vedea pe bărbatul, pe care, atunci când se întâlneau, se certau?

Mergând la oglindă, se uită și oftă. Se fardase cu atenție, așa cum fusese învățată, urmărind liniile feței, gurii și ochilor.

Rochia cu care era îmbrăcată se potrivea cu culoarea părului; șifonul moale de culoarea castanei îi înconjura umerii și cobora spre talia care părea incredibil de mică.

Punându-și o manta de catifea pe umeri, merse în salon, unde mama și fratele ei o admirară când sună soneria.

Fără îndoială, pe fața lui Patrick se citea admirație când o văzu, iar ea rămase surprinsă de culoarea feței lui.

- Arăți nemaipomenit, zise el. Mi-aș fi dorit să nu fi mers la petrecere. Preferam să te am numai pentru mine.

- Voi fi a ta, în drum spre petrecere și înapoi, îl tachină ea, și luându-și la revedere de la mama și fratele ei, ieși în urma lui.

Șoseaua nu era aglomerată și în curând părăseau Londra. Patrick parcă în spatele unui Cadillac albastru argintiu și în câteva minute intrau în salon.

Fără să vrea, ochii ei erau ațintiți spre cuplul care stătea lângă șemineu. Ce bine le stătea Tinei și lui Philip Stafford în frumoasa lor casă! Bărbatul era incredibil de arătos și arogant în timp ce soția lui sclipea de frumusețe într-o rochie rubinie care fusese fără îndoială cumpărată pentru această ocazie.

Tina îi văzuse de cum au intrat, ridicând mâna să-i salute, și așteptă ca ei să se apropie.

- Îmi pare bine că ați venit devreme, zise Tina, și cu toate că a întors fața către Sara, ochii îi erau la Patrick, iar următoarele cuvinte erau tot pentru el: Al patrulea Crăciun departe de casă, Pat.

El o sărută ușor pe obraz.

- Să fie unul fericit, draga mea.

- Sper că cel de anul viitor va fi mult mai fericit, zise ea ușor.

Patrick îl salută pe Philip.

- Nu este asta specific unei femei? Verișoara mea norocoasă are tot ce-i dorește inima pentru acest Crăciun, iar ea se gândește la Crăciunul de anul viitor, sperând că va fi mai bun.

- Nu chiar tot ce-mi doresc, spuse Tina cu o voce ciudată.

Sara îl văzu pe Philip Stafford strângând din maxilare. Și-a dat seama că erau cuvinte cu înțeles ascuns, înțeles știut numai de cei trei.

Philip Stafford își recăpătă calmul și-i zâmbi Sarei cu căldură.

- Arăți cu totul altfel. Se datorește transformării tale?

- Da. Vă place?

- Foarte mult. El întoarse capul și o privea foarte atent, încât obrajii ei se înroșiră.

Sara era bucuroasă că Tina și Patrick nu auziseră.

- N-am mai văzut așa ceva, zise bărbatul. Ai trecut în zece secunde prin trei nuanțe diferite de roz. Să-ți aduc un pahar de șampanie - te va face să te simți mai bine.

Făcu semn unui chelner, iar Patrick, văzând semnul cu coada ochiului, veni mai aproape.

- Vreau și eu un pahar. Apoi putem să bem pentru gazdele noastre.

Orele treceau repede, între conversație și dans, iar Sara se învârtea de la un braț la altul și nu putu să vorbească cu Patrick până la cină.

- Ești formidabilă, zise el când s-au așezat la o masă mică și mâncau piept de pui și alte bunătăți. Nu te mai scap din ochi toată seara. Dacă altcineva te invită la dans, spui că ai partener.

- Nu fi prost, zise ea. Este o petrecere, ține minte.

El oftă și ciocni paharul cu ea.

- Ești cea mai frumoasă femeie de aici, știi asta?

- Exagerezi, ca de obicei.

- Dacă vrei să spui că sunt un irlandez lingușitor, resping această acuzație. Sunt multe femei frumoase aici, dar tu ești cea care arată cel mai bine. Puțini oameni te cunosc în seara asta, dar la anul pe timpul acesta va fi altceva. Atunci toți te vor cunoaște.

El deveni gânditor, iar Sara îl privi curioasă. Se întreba ce ar zice Tina când ar afla, și ca și cum gândurile o trădaseră, Tina apăru în fața lor.

- Nu stați împreună destul în fiecare zi? se strâmbă ea. Ai promis să stai la masa noastră, Pat. La cină pot să vorbesc cu tine, de altfel, trebuie să trec și pe la ceilalți invitați.

- Mă voi întoarce mâine, dragă.

- Speram să petreci noaptea aici, zise ea. Vrei s-o conduci pe domnișoara Lister? Poate altcineva s-o ducă acasă.

- În nici un caz, ripostă el. Doar nu vrei să uit bunele maniere, nu-i așa? Când un domn vine cu o doamnă, o duce înapoi acasă.

- Sunt sigură că găsesc pe cineva să mă ducă, zise Sara repede. Doamna Stafford are perfectă dreptate. Dacă aș fi știut că petreci ziua de mâine aici, mi-aș fi aranjat singură să mă întorc acasă.

- Ai dreptate, zise Tina zâmbind cuceritor. Domnișoara Lister este practică la fel ca și mine. Nu este necesar s-o conduci acasă, Pat.

- Să nu mai vorbim despre asta, spuse el. Voi fi aici mâine la ora prânzului.

Tina ridică din umeri și fără o vorbă, plecă.

- Săraca Tina, zise el cu un oftat. Tot timpul i-a plăcut să comande și niciodată nu i-a reușit cu Philip, dar încearcă mereu cu mine.

- Evident că reușea mereu până am intrat eu în scenă, zise Sara sec.

- Bine, dar nu ești bucuroasă că ai intrat? întrebă el ironic.

Sara dădu din cap.

- Ce se întâmplă? înbtrebă Patrick ușor. Nu ești supărată pe Tina, nu-i așa?

- Într-un fel, admise ea. E ceva trist cu ea.

- Este irlandeză, zise Patrick ca o explicație. Este întotdeauna ceva trist cu irlandezii. Hai să vorbim despre noi, Sara. Ce-ai zice dacă am pleca acum spre oraș?

- Și să pierdem această petrecere frumoasă?

Cu un gest nervos își aranjă părul.

- Poate voi găsi pe cineva să mă conducă. Doamna Stafford are dreptate, știi, ar fi ciudat din partea ta să...

- Nu ți-e frică să te întorci cu mine, nu-i așa? zise el. Nu-ți face griji, draga mea. N-am făcut niciodată avansuri unei femei care nu mă dorește.

După cină, toată lumea se distra, iar la un moment dat cineva a propus să joace șarade. Din păcate pentru Sara, echipa ei a pierdut și trebuia să execute o pedeapsă, iar cineva a sugerat să recite o poezie.

- Am o idee mai bună! strigă Tina. Sara este cântăreață. De ce să nu ne cânte?

Asistența începu să murmure, iar Sara dorea să fie la o mie de kilometri distanță și se uită la Patrick.

- Șansa a venit mai repede decât mă așteptam! zise el. Nu poți să mă dezamăgești.

Ea se gândea ce să cânte, dar Tina dădu din cap.

- Nu m-am gândit la muzică ușoară, zise ea. Asta n-ar fi o pedeapsă. Să cânte aria „O zi frumoasă" din Madam Butterfly.

Patrick se duse lângă Sara.

- Nu este o pedeapsă corectă, spuse uitându-se la Tina.

- De ce nu? întrebă Tina, spoi se întoarse la Sara. Dacă n-o poți cânta, renunți pentru ceva mai ușor.

Uitându-se la Tina, Sara acceptă provocarea.

- Bineînțeles că pot s-o cânt, zise ea. Sunt puțin nepregătită, așa că sper că mă veți ierta dacă auziți vreo notă falsă.

Ea merse lângă orchestră, iar dirijorul îi spuse că nu au notele, dar vor face totul ca s-o acompanieze.

Sara închise ochii și începu să cânte. Uitase tot ce o învățaseră Matt Pearson și Patrick, iar glasul ei era pur, vibrând în aer mai perfect decât altădată.

La sfârșit se lăsă un moment de liniște. Apoi izbucni o furtună de aplauze, iar Sara deschise ochii.

Patrick veni spre ea, dar Sara, dorind să fie singură, a ieșit din încăpere. Se duse pe terasă și respiră adânc aerul rece, iar ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai cântase o arie de când plecase de la colegiu, iar amintirile pe care le avea erau dulci-amărui.

Simțind o mișcare în spatele ei, se întoarse și văzu o umbră înaltă ivindu-se în întuneric. Era Philip Stafford.

- Îmi pare rău dacă te-am speriat. Am avut o presimțire că ai fi aici.

- Era... era așa de cald înăuntru, zise ea tremurând. Aveam nevoie de puțin aer.

- Sunt sigur de asta. Ai o voce frumoasă, zise el brusc. E păcat că n-ai putut continua școala.

Ea nu răspunse, iar el își băgă mâinile în buzunare și se sprijini de balustradă.

- Aș vrea să-ți plătesc ca să-ți termini studiile. Nu-mi place să văd cum se irosesc talente.

Ea se uită la el încremenită și nu răspunse.

- Ei bine, zise el. Accepți?

- Nu știu. Nu m-am așteptat niciodată... Nu m-am gândit niciodată ca dumneavoastră... Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar n-aș putea.

- De ce?

- În primul rând nu aș putea să-l dezamăgesc pe Patrick după tot ceea ce a făcut pentru mine, și în al doilea rând, nu-mi place să mi se facă favoruri. Costă mult colegiul, și dacă accept oferta dumneavoastră, nu știu când aș putea să vă înapoiez banii.

- Nu ți-am cerut să mi-i înapoiezi. În fiecare an, CTC oferă burse la numeroase instituții. Ai putea să privești oferta mea sub aspectul ăsta.

Ea zâmbi vag.

- N-aș putea. Oricât aș vrea, n-aș putea.

- Cred că ești naivă. De ce nu te mai gândești? Dacă într-adevăr ți-e teamă că-l vei dezamăgi pe Patrick, voi pune o vorbă bună pentru tine. Crede-mă, este mai ușor să găsești un alt cântăreț pop, decât o altă Callas.

- Nu cred că voi fi vreodată o altă Callas, zise ea dând din cap.

- Nu știu dacă poți sau nu. Dar merită să încerci.

Ea privi în jos, apoi ridică privirea, bucuroasă că lumina era prea palidă ca el să-i vadă ochii înlăcrimați.

- Nu pot accepta oferta dumneavoastră, zise ea cu hotărâre. Vă rog, să nu credeți că nu sunt recunoscătoare, dar pur și simplu nu pot să accept.

- Foarte bine. Este decizia ta. El o luă de braț. Hai înăuntru, că ai să răcești.

Apucând-o de braț, traversară terasa. În fața ferestrelor franțuzești, el se opri. În lumina lămpilor, ea îl văzu obosit și palid.

- Nu vă simțiți bine? întrebă Sara repede.

- Mă simt foarte bine.

- Mă scuzați că am întrebat, dar arătați de parcă ați fi văzut o fantomă.

- Nu am văzut o fantomă, zise el ușor. Am văzut o creatură în carne și oase.

Deși fața lui avea încă o privire enigmatică, ochii nu-i mai erau palizi și reci, ci plini de o emoție ce o făcu să tremure.

- O creatură în carne și oase, repetă el. Atât de vie, atât de caldă. Vocea lui era joasă și atât de slabă, încât ea abia o auzi. Este căldura după care tânjesc. Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, brațele lui erau în jurul ei, iar ea era lipită de el. Îi era teamă să riposteze, așa că a îndurat mângâierile lui în tăcere, ținându-și corpul încordat, ochii și buzele închise.

Când gura lui era aproape de a ei, buzele ei s-au depărtat și fără să vrea, i-a răspuns. Pentru prima dată afla ce înseamnă tremurul nervos al dorinței bărbatului, pentru prima dată auzea cuvintele tremurând de pasiune ale unui bărbat.

- Ești atât de frumoasă, murmură el. Atât de caldă și de frumoasă.

- S-ar putea să fiu frumoasă, zise ea cu o voce limpede, dar nu sunt foarte caldă în acest moment. De fapt, mă simt foarte rece.

Era o încercare disperată de a glumi într-o situație care amenința să scape de sub control. Totuși era singurul mijloc de a strica atmosfera dintre ei. O atmosferă care, dacă nu o schimba, devenea nu periculoasă, ci dezastruoasă. Cuvintele ei au avut efectul dorit, iar el s-a retras și s-a uitat la ea.

- Nu aveam nici un drept să te ating. Pot să dau vina pe Crăciun. Mă ierți?

- Nu este nimic de iertat. Aș vrea să cred că ați fost mișcat, emoționat de cântecul meu.

Un zâmbet ușor apăru în colțul gurii lui.

- Ai un talent minunat de a lămuri lucrurile, Sara Lister.

El ezită.

- Și despre oferta mea... mă refuzi în continuare?

- Mă tem că da.

- Foarte bine.

Fără nici un cuvânt, deschise ușile de la terasă. Fără să se uite la el, Sara se grăbi să se ducă într-un dormitor, unde se așeză și se privi în oglidă. Îi era frică să se privească prea de aproape, de teama a ce s-ar putea citi în ochii ei.

Capitolul 7

Sara și-a petrecut ziua de Crăciun cu familia. Se gândea mereu la Philip Stafford și cu cât se gândea mai mult, cu atât puterea lui părea incredibilă. De Ziua Cadourilor, Patrick a telefonat să spună că stă cu Tina la țară și că a doua zi dimineață va veni la studio.

- Voi repeta toată ziua, zise el, așa că nu are rost să vii. M-am gândit să-ți spun că ți-am obținut o apariție în spectacolul Ruby Carrol Hour.

Sara puse telefonul în furcă, cu mâinile tremurând. Patrick și-a irosit timpul la țară pentru un scop nobil, deoarece era sigură că era nevoie de asentimentul lui Philip Stafford pentru ca ea să apară într-un spectacol atât de important. Oare fusese influența lui Patrick, sau datorită celor întâmplate între ei noaptea trecută, pe terasă?

Alungându-și gândul, ea se întoarse în sufragerie.

- De ce arăți așa de încântată? întrebă mama ei când intră în cameră.

Încercând să-și ascundă emoția din glas, Sara i-a povestit.

- Este timpul să arăți ce ești în stare. O dată ce-ți faci debutul, nu vei mai privi înapoi.

- Aș vrea să fiu la fel de încrezătoare ca tine, sumpa mea. Gândul că particip la acest test mă îngrozește. Se așează în partea cealaltă a căminului și se întrebă ce să cânte la prima ei apariție. Brusc, își aminti melodia încântătoare pe care Matt Pearson i-o cântase în urmă cu câteva luni, și-i dădu telefon în speranța că el va fi acasă, destul de treaz ca să vorbească cu ea.

- Sărbători fericite, Matt.

- Ce este atât de fericit?

- Este, pentru că mica ta păsărică încearcă să zboare la spectacolul lui Ruby Carrol, săptămâna viitoare.

Vocea lui se animă.

- Este minunat, Sara. Vrei să participăm împreună?

- Da, te rog. De asemenea, vreu să cânt cântecul pe care mi l-ai cântat acum câteva luni.

El își aminti imediat și murmură câteva măsuri.

- Asta este, zise ea entuziasmată. Scrie-mi versurile, Matt. Ai promis.

- Nu știu, replică el. Nu sunt poet.

Deși fusese sigură că Matt nu ar fi dezamăgit-o, fu chiar suprinsă când el telefonă o oră mai târziu, cu versurile.

- Nu știu dacă-ți va plăcea, zise el. Dar este tot ce am putut să fac.

Cu o voce baritonală, începu să cânte. Sara zâmbi.

- Va fi numărul meu special, Matt, zise ea încet. Nu vreau să lași pe nimeni să-l cânte.

- Ești singura care-l merită, zise el. Nimeni n-a îndrăznit să mă trezească din mahmureală de Sărbători.

Ea râse de această remarcă și când se întâlni cu Patrick la studio, îi povesti totul.

- Deja Matt mi l-a trimis, zise el. A făcut un aranjament deosebit. Va fi câștigător, Sara, sunt convins de asta.

Cântând cântecul cu o întreagă orchestră în spate, Sara era la fel de sigură, dar Ruby Carrol, intrând să vadă repetiția, nu fu încântată deloc când află că acesta este cântecul pe care intenționează să-l cânte Sara în spectacolul ei.

- Crezi că este înțelept ca un cântăreț nou să promoveze un cântec nou? îl întrebă pe Patrick.

- Este cântecul ei, răspunse el, și vrea să-l cânte pentru prima dată la debutul ei.

Ruby Carrol îi aruncă o privire răutăcioasă Sarei, apoi se întoarse la Patrick.

- Eu cred că ar fi trebuit să mă întrebi ce cântec ar trebui să cânte domnișoara Lister. De altfel este „O oră cu Ruby Carrol".

- Cu atât mai mult trebuie ca Sara să cânte un cântec nou, zise Patrick. Nu vreau să cânte ceva care a făcut-o celebră. Și cum tu ai un hit în fiecare săptămână...

El îi atinse brațul lui Ruby Carrol.

- Este o ocazie minunată pentru Sara să apară în spectacolul tău, dragă. Ai cea mai mare audiență din ultimul an. De aceea, PJ a hotărât ca ea să-și facă debutul aici.

La menționarea lui PJ, temperamentul lui Ruby Carrol s-a domolit.

- Sunt bucuroasă că și-a dat seama cât de mare este audiența mea, zise ea încântată. Contractul meu trebuie reînnoit în curând și nu intenționez să accept același onorariu.

- Sunt sigur că nici el nu se așteaptă la același onorariu, replică Patrick. De altfel, am petrecut Crăciunul cu el și am vorbit despre tine.

Se apropie de ea și, privindu-l, Sara văzu pentru prima dată cum funcționează șarmul unui irlandez. Ruby Carrol se topi, râsul îi deveni zgomotos, ochii căprui cochetau. O conduse la ușă vorbind câteva minute, apoi reveni la Sara.

- Erai cumplit de înspăimântată când a venit Ruby, zise el. Să știi că nu trebuie să-ți fie frică. Poate face multe ca să-ți distrugă apariția..

Ea se uită cu surprindere la el.

- Poate să facă asta?

- De aceea i-am spus că a fost hotărârea lui PJ ca tu să apari în spectacol. Va ști că el te va urmări, și va fi cu băgare de seamă.

La sfârșitul săptămânii, toată lumea care apărea în spectacolul lui Ruby Carrol s-a întâlnit într-un studio mare, la periferia Londrei. Aici erau produse toate spectacolele. Cu toate că CTC era o clădire mare, nu era destul de mare pentru

a adăposti atâtea studiouri și cabine câte erau necesare pentru producerea unor spectacole mult mai elaborate. Era pentru prima dată când Sara fusese la studiourile de acolo și era copleșită de grandoarea lor.

- Întreaga clădire a fost proiectată de PJ, zise Patrick îndreptându-se împreună către garderobă. Nici un director n-a vrut să cheltuiască bani pe ea, dar a insistat și, ca întotdeauna, a avut dreptate. În următoarele opt-sprezece luni s-a ridicat, și-a dublat deja prețul, și ar putea-o vinde mâine oricărei companii, obținând un profit imens.

- Este un om norocos, zise ea. Are succes în toate?

- În afaceri, da. Nu și în viața personală. El n-a realizat că nu poți conduce o căsătorie în felul în care conduci o televiziune. Femeile au un obicei ciudat, de a vrea să fie privite ca femei, nu ca mașini.

- Nu m-aș gândi niciodată că domnul Stafford ar privi femeia ca pe o mașină, zise ea. El este prea... prea viu.

Patrick râse cu poftă.

- Confunzi vivacitatea cu căldura, micul meu pescăruș, zise el. Ca și când ai confunda iubirea cu pasiunea. Cele două lucruri nu merg mereu împreună.

Sara nu avu timp să-și dea seama de înțelesul remarcii lui pentru că o dată intrată în studio să repete, era prea îngrozită să se gândească la altceva decât la sine.

Totul părea că merge rău. Ea și-a uitat replica, iar Ruby Carrol a trebuit să înceapă prezentarea din nou,

iar la jumătatea cântecului, privea la camera din stânga care nu mergea, în loc să se uite la cea din dreapta.

Patrick își trecu mâinile prin păr de disperare, dar reuși să vorbească liniștit:

- Lumina roșie de sub cameră, explică el, înseamnă că este pornită și este cea la care trebuie să te uiți.

- Știu, zise Sara cu jumătate de gură. Dar sunt atât de emoționată încât uit mereu.

- Nu-i nimic, zise Ruby Carrol, totul va fi bine mâine. Când te-am văzut zilele trecute nu mă simțeam bine. De aceea eram capricioasă. Dar nu sunt o nemernică așa cum îți închipui tu. Am muncit foarte mult ca să ajung în vârf și sunt întotdeauna prietenoasă când văd un debutant.

Neștiind ce să zică la aceste cuvinte, Sara se hotărî să tacă.

Ziua spectacolului sosi și, urmând sfaturile lui Patrick, Sara stătu în pat până mai târziu, și nu ajunse la studio decât atunci când era necesar. Sara nu intra în spectacol decât după o jumătate de oră de la începerea lui, iar Patrick i-a sugerat să stea în camera de control și să se uite la monitoare. Era încântată de idee, și era foarte interesant pentru că existau cinci ecrane mici, fiecare cu câte o cameră de luat vederi, iar ea, fascinată, privea cum directorul tehnic trece de la o cameră la alta la indicațiile lui Patrick.

După o jumătate de oră, spectacolul s-a oprit pentru publicitate, iar când Sara se uită la Patrick, acesta era palid și

transpirat. Ea nu se aștepta la așa ceva pentru că el regizase prea multe spectacole ca să mai fie nervos, dar își dădu seama că era nervos din cauza ei.

- Du-te pe scenă și cucerește-i, zise el. Nu îndrăznesc să te sărut pentru că îți voi strica machiajul.

Ea zâmbi și deschizând ușa, plecă în studio. Nu avea idee cum arăta, dar în camera de control toți o căutau cu privirea. Văzută în realitate, Sara era foarte frumoasă, părul castaniu, ochi căprui, gură moale și frumos conturată.

- Dacă interpretează după cum arată, murmură unul dintre tehnicieni în spatele lui Patrick, nu aveți de ce să vă faceți griji.

Căldura reflectoarelor era foarte mare, iar Sara aștepta semnalul camerelor. Într-un moment de panică, i se păru că îi vine să leșine. Apoi o văzu pe Ruby Carrol în spatele ei, cu un zâmbet fermecător. După ce fu prezentată, începu să cânte și, spre surprinderea ei, nu mai era deloc emoționată.

Lumina roșie s-a stins, aprinzându-se la o cameră din stânga. Relizând că nu mai este pe monitoare, Sara se liniști. Acum, când era totul se terminase, începu să tremure, dar omul cu camera cea mai aproape de ea îi arătă, cu degetul mare ridicat, că a fost foarte bine și ea zâmbi.

Repede se întoarse în camera de control la același etaj și urmări restul spectacolului. Rămase acolo până veni Patrick, și, privindu-l, își dădu seama că nu avea de ce să se teamă.

- Ai fost minunată, zise el cu mândrie. Ascultându-te în seara asta, mi-am dat seama că ai talent care să te urce în top, indiferent de ce am făcut eu sau Matt.

- Mi-aș dori să te cred, zise ea zâmbindu-i. Dar tot ce am făcut în seara aceasta vă datorez vouă amândurora.

Fără să se gândească, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe gură, lăsându-se înapoi sfioasă când îi văzu pe Philip Stafford și pe soția lui în dreptul ușii.

- Îmi pare rău să vă deranjăm, zise Tina Stafford cu voce tare și ascuțită.

- Nu ne deranjezi, verișoară dragă, zise Patrick. Sara mi-a dat un sărut de mulțumire. Și-a pus un braț pe umărul Sarei și o împinse spre Philip și soția lui. N-am știut că urmăriți spectacolul live, PJ.

- N-am intenționat, veni replica. Prefer întotdeauna să văd un spectacol așa cum îl văd telespectatorii mei. El îi zâmbi scurt Sarei. Dar am avut o întâlnire aici cu niște oameni de film, așa că am decis să aștept să văd spectacolul lui Ruby Carrol. Ai fost foarte bună, domnișoară Lister. Felicitări.

- Mulțumesc, zise ea, simțind răceala din remarca lui. Se întoarse la Tina, așteptându-se să-i vadă gelozie în privire, dar fu surprinsă să vadă tristețe.

- Vocea ta a fost încântătoare, zise ea repede. Este un dar minunat. M-a făcut cu disperare să-mi doresc un talent al meu.

- Talentul tău este să mergi acasă și să fii cea mai frumoasă gazdă din Londra, zise soțul ei cu tandrețe în voce.

- Este o viață plicticoasă numai să fii gazdă, replică Tina.

- Totuși, aș putea numi o sută de femei care ar face orice să fie în locul tău.

- Ce-ați zice dacă am merge să sărbătorim evenimentul? Nu în fiecare seară vedem apariția unui star.

- O idee excelentă, zise Philip Stafford. În sfârșit, CTC poate spune că a descoperit o stea prin forțe proprii.

- Mergem la mine în apartament? sugeră Patrick, zâmbindu-le. De mult timp nu ați mai fost la mine.

- Bună idee, zise Tina bucuroasă și se prinse de brațul soțului ei. Poți să-i spui șoferului să plece, noi mergem cu Pat.

Mașina lui Patrick nu era una nouă, dar Sara era bucuroasă că zgomotul făcea conversația imposibilă, deoarece acum emoția și tensiunea dispăruseră și era copleșită de oboseală. Sara se întreba unde locuia Patrick, căci era ciudat că lucrau împreună de câteva luni, și știa atât de puțin despre viața lui particulară.

Nu fu deloc surprinsă când au ajuns în fața unei case din Chelsea. Sara și-a dat seama imediat că era la fel decorată ca și apartamentul familiei Stafford din clădirea CTC, și nu fu surprinsă când Philip Stafford însuși a amintit asta.

- Ai schimbat mobila, de când am fost eu ultima dată aici, zise el.

- Mă săturasem de canapeaua maro cea veche, zise Patrick zâmbind, iar soția ta devotată a decis să fie o verișoară devotată de asemenea, și m-a încurajat să cheltuiesc toți banii.

- Nu puteai continua să trăiești ca în cocină, zise Tina cu o neașteptată cruzime. Era foarte bine când locuiam la Malley, dar nu se potrivea deloc pentru un producător de televiziune.

- Un producător nu este judecat după casă, ci după munca lui. Nu-i așa, PJ? zise vărul ei încet.

Philip Stafford dădu din cap.

- Sunt de aceeași părere, zise el. Este o regulă bună, să nu intervii când membrii unei familii se ceartă. Și mai ales Patrick și Tina. Este vorba despre irlandezi care se ceartă ca șoarecele și pisica unul cu altul, dar sunt și mai periculoși când cineva îi atacă.

Mergând până la șemineu, se aplecă și aprinse focul. Ignorând fotoliile, se așeză pe covor. Purta încă rochia galbenă de șifon, iar în lumina focului avea o nuanță mai închisă, potrivindu-se cu scânteirile aurii ale părului. Nu avusese timp să se demachieze complet. Pudra mai închisă și rujul pal, împreună cu rimelul subțire, îi dădeau aspectul unei păpuși, și într-un fel ciudat îi sporeau fragilitatea.

- Nu cred că puteai fi o cântăreață de operă de succes, Sara. N-ai destule bis-uri.

- Sunt de acord cu Patrick, zise pe neașteptate Philip Stafford. Uitându-mă la tine acum, îmi pare incredibil că așa o voce mare, poate veni din partea unei persoane minione.

- Mă faceți să mă simt ca un pitic, protestă Sara. Vă anunț că am un metru șaizeci și cinci.

- N-aș fi crezut! Îngenunche în fața ei. Ai fost minunată în seara asta, domnișoară Lister. Trebuie să te felicit încă o dată.

- Toată lumea vorbește despre felicitări, spuse Tina în spatele lor, dar nu face nimeni nimic. Unde este șampania, Pat?

- În congelator.

- În congelator? Tina ridică delicat sprâncenele. Nu-mi spune că te așteptai ca noi să venim aici și să sărbătorim.

- Nu tu și PJ, veni răspunsul, dar speram ca Sara să vină.

El plecă și în cameră se așternu liniștea, întreruptă de zgomotul unui chibrit, când Tina își aprinse o țigară. Sara era surprinsă să vadă că mâinile Tinei tremurau. Ceasul bătu ora zece, iar ea se ridică în picioare.

- Trebuie să-i telefonez mamei, căci se întreabă ce s-a întâmplat cu mine.

- Telefonul este în dormitor, zise Tina. Patrick vorbește atât de mult la telefon încât preferă să stea culcat când o face.

Sara merse în dormitor și văzu că și aici Tina făcuse schimbări. Se așeză pe marginea patului dublu și formă numărul de acasă. După ce vorbi la telefon traversă holul spre salon. Ușa era întredeschisă și-i auzi vocea lui Philip.

- Gelozia ta pentru Patrick este prea evidentă, spunea el. În fond, el este un bărbat singur și are dreptul să se întâlnească cu orice femeie vrea.

- Îl privesc pe Patrick ca pe fratele meu, zise Tina. Poate din cauza asta cred că nici o femeie nu-i destul de bună pentru el.

- Asta-i opinia ta. Dar nu va întâlni o fată mai drăguță decât domnișoara Lister.

- De ce spui asta? Nu știm nimic despre ea.

- O fată care poate lucra atât de mult cât a lucrat ea în ultimele luni și ascultă de ordinele date de vărul tău, trebuie că are un caracter frumos.

- Oh, bărbații sunt toți la fel, replică Tina. Mereu luați prin surprindere de o fată frumoasă.

- Eu nu m-am îndrăgostit de fața ta, veni răspunsul.

- Atunci este un lucru bun că nu a fost stricată în accident!

Sara îl auzi pe Philip Stafford exclamând și apoi, vocea Tinei răsună cu blândețe.

- Oh, Philip, n-am vrut să spun asta. Știi că nu dau vina pe tine... Eu...

- Nici o problemă, Tina, nu te mai gândi la asta.

De teamă că dacă stă acolo mai mult timp, poate apărea Patrick din bucătărie și va crede că trage cu urechea, Sara tuși și deschise ușa.

Philip Stafford voia să-și aprindă un trabuc, iar Tina avea o altă țigară între degete și stătea lângă șemineu, bătând cu piciorul în apărătoarea acestuia.

- I-a plăcut mamei tale spectacolul? întrebă el aruncând un băț de chibrit în scrumieră.

- Da. Este de părere că am fost mai bună decât... Sara se opri, dar Tina continuă pentru ea.

- Mai bună decât Ruby Carrol. Și mie mi s-a părut la fel. Cred că domnișoara Lister ar trebui să aibă un show al ei, nu crezi, Philip?

El nu răspunse, iar Sara zâmbi forțat, bucuroasă să-l vadă pe Patrick venind, ținând în mână o sticlă de șampanie și niște pahare.

- Veniți și serviți-vă, îi chemă Patrick. Pentru Sara, noua stea a cântecului, toastă el.

- Pentru Sara, răspunseră ceilalți și în timp ce Sara le zâmbea, ochii ei priveau către Philip Stafford.

Capitolul 8

Orice îndoieli avea Sara în legătură cu succesul ei, acestea s-au risipit când citi criticile din ziarul de dimineață. Aprecierile erau unanime.

Patrick era singurul care nu părea emoționat.

- Am știut că asta are să se întâmple, zise el cu fermitate. Este așa cum am prezis. Ce-ți trebuie acum sunt mai multe apariții în spectacole și o serie de turnee de câte o seară în provincie. Va fi al naibii de greu, dar experiența va fi neprețuită.

- Voi lua fiecare picătură de experiență pe care o voi primi, zise ea repede.

Deși încerca să-și păstreze tonul normal, nu putu să-și ascundă bucuria.

- Vei imprima primul tău disc săptămâna asta. Este totul aranjat cu Platinium Records.

Platinium Records! Sara era impresionată pentru că aceasta era cea mai mare companie de discuri din țară.

- Ei cred că sunt destul de bună?

- Destul de bună încât să vrea să semnezi un contract pentru trei ani! Am spus că voi vorbi cu tine, dar sincer, nu te-aș sfătui să semnezi cu nimeni mai mult de un an. La sfârșitul perioadei vei putea să stabilești singură prețul.

- Voi face tot ce spui tu, zise ea încetișor. Ți-am promis asta când am început.

- Bine!

El se duse la birou, răsfoi câteva hârtii, își aprinse o țigară și aproape imediat o stinse.

Sara, citind câteva articole tăiate din presă, se întreba de ce el este agitat, și nu fu deloc surprinsă când el se ridică de la birou, împinse scaunul și începu să se plimbe prin cameră.

- Nu voiam să-ți spun încă, Sara, dar… dar mi-e teamă că dacă mai tac te voi pierde în favoarea altcuiva. Acum ceva timp ai fost de acord să am grijă de cariera ta, dar problema este că nu vreau să se oprească totul aici. Văzându-te în fiecare zi, începând să te cunosc din ce în ce mai bine, aș vrea să...

El se apropie de ea și-i prinse mâinile.

- La dracu', Sara, nu ești proastă! Trebuie să știi ce vreau să-ți spun. Sunt obsedat de tine zi și noapte, treaz sau în somn, nu pot să mă gândesc la nimeni altcineva.

De mult timp știa că lui Patrick nu-i era indiferentă, dar nu știa că sentimentele lui erau atât de adânci.

- Ești sigur că nu confunzi personalitatea pe care ai creat-o cu fata care sunt într-adevăr? întrebă ea.

- Nu! Și, apropo, ce fel de fată ești? În câteva luni, Sara Lister celebra se va uni cu Sara Lister din Kensington. El o strânse în brațe. De îndată ce te-am văzut am recunoscut talentul tău și m-am îndrăgostit de tine încă de pe atunci.

- De mine sau de potențialul meu?

În momentul în care vorbea, și-a dat seama cât de crudă fusese. Spre surprinderea ei, el părea amuzat.

- Asta-i o întrebare bună, dragă, și demnă de tine. Unul din lucrurile pe care ador la tine este spiritul tău, deși câteodată e destul de fierbinte ca să mă ardă. Nu neg că m-am îndrăgostit de cine știam că vei deveni, dar, de asemenea, te iubeam așa cum erai.

- Te rog... Nu continua... Nu are rost. Nu sunt îndrăgostită de tine și nu pot să mă prefac că sunt.

- Știu că nu ești îndrăgostită de mine, dar nici nu ești îndrăgostită de altcineva anume. De aceea am vrut să știi ce simt pentru tine. Am vrut să ții seama de mine.

El veni și o privi în față, fără s-o atingă, dar stând atât de aproape încât ea îi simțea căldura respirației.

- Să nu-ți fie teamă că mă voi supăra, Sara. Nu voi mai spune că te iubesc și nu te voi mai întreba dacă mă iubești și tu. De fapt, este un lucru bun că nu mă iubești.

- De ce spui asta? întrebă surprinsă Sara.

- Pentru că, dacă mă iubeai, nu eram în stare să stau departe de tine. Și apoi, ar fi fost al dracului de greu să păstrăm secretul. Știi, ar trebui să rămână un secret, a explicat el, deoarece dacă oamenii află că te iubesc, nu pot să te mai susțin ca interpretă. În caz contrar, ei ar gândi că a fost un aranjament. De aceea, te rog să-ți amintești ce ți-am spus. Te iubesc, Sara și voi aștepta până în momentul potrivit să... vocea lui abia se mai auzi și Sara era bucuroasă să lase conversația neterminată.

Dar nu pot să mă îndrăgostesc de un bărbat pentru care simt recunoștință, se gândi ea în drum spre casă. Și nu are nici un rost să mă prefac că mă gândesc la Patrick altfel decât ca la un prieten.

Gândurile despre Patrick au condus inevitabil la Tina Stafford. Fata cu care se va mărita Patrick putea să nu aibă soacră sau socru, dar va avea o verișoară formidabilă.

În lunile următoare, Sara a fost atât de ocupată urmărind programul impus de Patrick, încât n-a avut timp să se gândească la sine.

După apariția în spectacolul lui Ruby Carrol, Sara a fost invitată la mai multe spectacole, dar Patrick n-a lăsat-o să apară la televiziune prea mult, cel puțin până când va avea propriul ei spectacol, și a preferat să facă turnee în provincie.

După aproape trei săptămâni de la întoarcerea la Londra, Sara a primit un telefon urgent ca să se prezinte la studio.

Patrick o aștepta în hol.

- Ruby Carrol a fost dusă la spital cu apendicită, iar tu prezinți spectacolul în seara asta.

- Dar nu sunt pregătită. Nu pot să prezint.

- Bineînțeles că poți. Pentru ce credeai că ai cântat în toată țara, dacă nu pentru o seară ca asta?

- Dar nu am făcut nici o repetiție!

- Ai făcut toate repetițiile de care ai avut nevoie! Pentru numele lui Dumnezeu, Sara, tot ce trebuie să faci este să stai în fața camerei de filmat și să cânți.

Nu se putu abține să râdă. Patrick făcea să pară totul atât de ușor.

Când intră în studio, spectacolul lui Ruby Carrol era în plină repetiție și văzând orchestra mare și trupa de dansatori la locurile lor, teama ei se amplifică. Se gândi că nu va fi în stare să facă acest spectacol.

Mai făcu o încercare de a protesta, dar uitându-se la Patrick își dădu seama că nu avea chef s-o asculte.

- Pe scenă toată lumea! a strigat el. Sara, repetă numărul de deschidere. Ne va salva de probleme dacă poți să faci asta.

- Vreau să cânt și un cântec de-al meu.

- Normal. Ai un moment de zece minute singură, la sfârșitul spectacolului.

Dădu din cap, satisfăcută. Avea încredere în Patrick că face ce este mai bun pentru ea... dar și pentru el.

Toată ziua s-a repetat, iar la ora șaptesprezece, Patrick primi un telefon de la Philip Stafford, care se interesă de spectacol. Patrick se întoarse furios în studio.

- PJ a zis că ar trebui schimbat spectacolul lui Ruby Carrol cu un film, dacă nu ești destul de pregătită, îi zise el Sarei. I-am spus că ar trebui să se uite și să se convingă, în seara asta.

Așa deci, Philip Stafford avea îndoieli despre abilitatea ei! Să pună un film!

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai tare.

Era o furie care îi dădu energie să meargă mai departe cu repetițiile atunci când toată lumea voia să se oprească; o energie care o făcu să refuze să plece acasă și să se odihnească.

- O dată ce părăsesc studioul, îmi pierd antrenamentul, i-a explicat lui Patrick. S-o luăm de la capăt cu ultimele cântece ale mele.

Realizând că are dreptate, Patrick făcu ceea ce propusese ea și, după o pauză de cafea, au continuat să lucreze. Când în sfârșit intră în studio în acea seară, Sara arăta cum nu se poate mai încântătoare. Rochia ei din satin bleumarin sclipea ca și când era plină de viață.

- Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă, zise Patrick, și ignorând echipa tehnică, ocupată cu luminile, o sărută pe buze.

Era prima dată când făcea asta, dar ea era prea încordată ca să simtă vreo emoție, iar el o scutură de umeri.

- Trezește-te, Frumoasă din Pădurea Adormită! Ești în direct peste cinci minute!

Conștientizând cu greu ce se întâmplă în jurul ei, Sara aștepta lumina roșie ca să înceapă. Deodată își aduse aminte de Philip, așa cum îl văzuse la prima întrevedere a lor, când el stătea scriind la birou. Cât de neîndurător i s-a părut!

- Mai sunt zece secunde! strigă o voce, iar Sara trase aer în piept și înaintă.

Primele cinci minute ale spectacolului au fost cele mai rele pentru ea, dar pe parcurs îi dispăru orice teamă. Timp de o oră a fost stăpâna spectacolului, iar fiecare cântec pe care-l cânta era din toată ființa ei.

Pentru ultimele zece minute, Sara avu scena numai pentru ea și nu se putea abține să nu se gândească la Philip Stafford. Pentru prima dată, nu cânta unui public necunoscut, ci în special unui om, un om care o privea critic și care nu credea că ea ar avea curajul să meargă mai departe. L-ar putea face pe Philip Stafford să-și înghită cuvintele, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea.

În sfârșit, lumina roșie s-a stins, nu mai era în direct și toți tehnicienii și echipa din studio au început să aplaude. Sara rămase pe scenă, cu lacrimi pe obraz, până când Patrick a venit la ea.

- Știam că ai să reușești! Vocea lui tremura de emoție. Ai reușit, Sara! De acum înainte va fi foarte bine.

Sara nu răspunse, copleșită de emoțiile de peste zi.

- Vreu să mă duc acasă, zise ea cu vocea tremurândă. Vreau să mă duc acasă.

Privind-o, Patrick o conduse afară din studio. În liniște, îi luă hainele și o conduse acasă cu mașina, refuzând să intre să bea un pahar cu ea.

- Ești epuizată, draga mea, spuse el tandru. Ți-aș recomanda o baie fierbinte și un pat. Te voi suna mâine dimineață, și vom citi ziarele. O prinse ușor de bărbie, se uită în ochii ei și o sărută ușor pe frunte.

- Când te voi săruta pe buze din nou, zise el cu o voce liniștită, vreau să mă asigur că trăiești.

- Că trăiesc?

El zâmbi.

- Când te-am sărutat în studio părea că eram fratele tău. Data viitoare vreau să te gândești la mine ca la iubitul tău.

Întinsă pe pat, puțin mai târziu, cu o ceașcă de ceai lângă ea, Sara se simțea mult mai bine. Telefonul sună, iar ea răspunse. Era, fără îndoială, Patrick care voia să vadă dacă îi ascultă toate instrucțiunile. Dar vocea de la celălalt capăt al firului era a lui Philip Stafford.

- Dumneata ești, domnișoară Lister? întrebă el.

- Da.

- Bine. Sper că nu te deranjez, dar am vrut să-ți spun cât de mult mi-a plăcut spectacolul.

- Mă bucur. Patrick mi-a spus că nu credeați că pot să-l fac, că ați vrut să transmiteți un film în locul lui.

- Nu avea nici un drept să-ți spună asta, veni răspunsul.

- Mi-a spus pentru că era supărat, zise ea repede.

- Cu atât mai mult. Trebuia să-și dea seama de ce am spus-o.

Urmă o mică pauză, și dacă ea nu zise nimic, el continuă:

- Bănuiesc că nici tu nu realizezi de ce am zis așa.

- Nu, zise ea supărată. Vreau să-mi spuneți dumneavoastră.

- Nu am făcut-o pentru că mă îndoiam de abilitatea ta, zise el. Pur și simplu, n-am vrut să fac acest spectacol fără o repetiție adecvată. Succesul tău reprezintă foarte mult pentru mine. Atât de mult încât eram pregătit să dau un film vechi la ora de vârf, decât să te arunc în groapa cu lei.

Sara roșise la cuvintele lui, realizând imediat că el spusese adevărul.

- Mă bucur că mi-ați spus, zise ea supărată că vocea îi era plină de lacrimi. Dar cred că succesul meu s-a datorat în oarecare măsură dumneavoastră. Am fost atât de pornită să vă arăt că voi reuși încât am fost foarte nervoasă.

El zâmbi.

- Atunci, îmi pare rău că m-ai înțeles greșit.

El făcu o pauză.

- Ești în pat, Sara?

Era o întrebare atât de intimă și neașteptată, încât fu luată prin surprindere.

- Da, sunt.

- Te invidiez. Am o mulțime de oameni în salon, așteptând să mă întorc pentru cină.

- Atunci, mai bine nu vă mai reții.

- Cred că nu. El oftă. Câteodată urăsc lumea pe care am creat-o pentru mine. Vrei să știi ce aș vrea să fac acum? Să dispar la o cabană pe care o am în Elveția, să închid radioul și telefonul.

- Vă veți plictisi în mai puțin de o zi!

- Nu și dacă am persoana potrivită lângă mine să-mi țină companie.

Încă o dată, remarca lui era neașteptată, dar de data asta ea se simți jignită. Putea fi una din cântărețele lui, dar viața ei particulară o privea și nu avea de gând să aibă o relație cu el.

- Mai bine nu vă mai reții, zise ea cu răceală. Mulțumesc că m-ați sunat, domnule Stafford.

- Nici o problemă, domnișoară Lister. Vocea îi era veselă. Noapte bună. Și râse părintește.

Încetișor, Sara puse receptorul în furcă și se întinse pe perne, încălzită fără să vrea de o emoție pe care n-o înțelegea și nici nu dorea s-o analizeze.

Capitolul 9

O săptămână mai târziu, CTC a organizat o întâlnire cu presa, unde Sara întâlni majoritatea criticilor de televiziune și totodată cei mai buni editori de ziare. În mijlocul petrecerii, Patrick a anunță că ea a fost invitată în Statele Unite, în spectacolul lui Eddie Benfield, ca invitată de onoare.

Sara fu surprinsă. Eddie Benfield era unul dintre cei mai faimoși oameni de televiziune din America, iar apariția în spectacolul lui era mândria oricărui cântăreț britanic.

Toată lumea de la petrecere s-a bucurat pentru Sara.

- Aceasta-i șansa pe care o așteptam, zise Patrick șoptit. Dacă te descurci bine în spectacolul lui Eddie, va fi o ocazie nemaipomenită pentru amândoi.

Sara se uită la el.

- Când trebuie să plec la New York?

- Ai rezervat biletul pentru luni.

- Tu m-ai băgat în spectacolul ăsta?

El dădu din cap.

- Managerul lui Eddie Benfield a fost aici acum câteva săptămâni și te-a văzut în locul lui Ruby. Atunci s-a hotărât să te duci acolo.

- Ai știut de atunci și nu mi-ai spus? Trebuie să merg să-mi cumpăr niște rochii.

- Am uitat complet de asta.

- Mă bucur că ai uitat ceva, zise ea ușurată. Te face mult mai uman.

- Sunt destul de uman, zise el strângând-o de braț. Viitorul nostru se apropie, Sara, se apropie cu fiecare minut.

Avionul ei trebuia să decoleze luni la ora nouă dimineața, iar Patrick, fiind ocupat, nu a putut s-o ducă la aeroport. Dar n-a uitat să anunțe presa, iar ea a fost rugată să accepte câteva fotografii înainte de a intra în vamă.

În timp ce lumea pleca, mai multă lume venea, iar ea îi privea cu interes. Un grup de femei ieși din vamă, iar după îmbrăcăminte erau americance. În spatele lor era un bărbat înalt, brunet și cu nas acvilin. Sara lăsă ochii în jos. Nu putea fi Philip Stafford! Dar era!

- Știam că pleci în Statele Unite astăzi, zise el, dar nu speram că vom fi în același avion.

- Și dumneavoastră mergeți la New York?

- Da. Merg o dată la câteva luni.

Ea încerca să spună ceva, dar fu ușurată când se anunță zborul lor. S-au suit în avion, iar el s-a așezat lângă ea.

- Sara Lister, zise el cu voce joasă. Este un nume frumos.

- Mă bucur că vă place, domnule Stafford.

El ridică o sprânceană.

- Îți sugerez să-mi spui Philip.

- N-aș putea, nu se cade.

- Mie îmi convine. Spune-l.

Ea ezită.

- Hai, Sara, spune-l.

- Philip, Philip, Philip, zise ea, iar el râse.

- Bine. Cel puțin acum știu că nu-l vei uita.

Avionul începu să se legene, iar ea scoase un țipăt și-l strânse de braț.

- Totul este în regulă, zise el liniștitor. Încă urcăm. În curând vom fi la altitudinea de croazieră și nu vei mai simți nimic.

- Sper că nu, zise ea tremurând. Nu-mi place să-mi pierd firea în fața ta.

- Nu-ți face griji.

Au vorbit de toate în timpul zborului, întrerupți de gustarea de dimineață și apoi de prânz și șampanie. Sara bău două pahare și-i era rușine că a adormit imediat după aceea. S-a trezit cu capul pe umărul lui Philip Stafford.

- De ce nu m-ai trezit? zise ea îndreptându-se.

- Ți-a făcut bine să dormi. Ai o săptămână dificilă în față și nu vreau să dezamăgești CTC.

- Așadar umărul tău era pentru binele CTC-ului, zise ea oarecum rece.

- A fost o plăcere, replică el.

Au aterizat pe aeroportul Kennedy un sfert de oră mai târziu decât era prevăzut.

Un bărbat slab, cu ochelari, a alergat s-o întâmpine după ce ea ieși din vamă.

- Domnișoară Lister, zise el cu un zâmbet. Arătați exact cum vă descrie presa. Sunt Mike Marsh, reprezentantul CTC aici. Am o mașină care vă va duce la hotel.

Sara privi către Philip Stafford și văzu că vorbea cu doi oameni care veniseră să-l întâmpine. Conștient că ea îl privea, se întoarse și-i zâmbi.

- Programul meu este încărcat, zise el. Sper să-ți placă să stai aici, Sara. La revedere și noroc!

Ea îi zâmbi și se întoarse înainte să-i vadă ochii în lacrimi. Mergând spre mașină cu Mike Marsh, i se părea ridicol că fusese destul de îndrăzneață să se gândească că Philip Stafford ar putea să se întâlnească cu ea la New York.

Capitolul 10

Sara fu cazată la Sherry Netherland, unul dintre cele mai scumpe și faimoase hoteluri din New York. Un coș mare cu flori era pe o policioară, lângă o carafă și pahare.

- Florile sunt de la Eddie Benfield, zise Mike Marsh, iar băutura este de la mine.

- Am auzit multe despre ospitalitatea americană și mereu am crezut că se exagera, până acum.

- Ai fi surprinsă cât de ospitalieri putem fi când avem ocazia, râse el, și îndreptându-se spre fereastră trase perdelele ca să lase soarele să intre. Anunță-mă dacă mai ai nevoie de ceva. Am scris numărul meu în carnetul de lângă telefon.

- Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

- Asta-i treaba mea. Se uită la ea, curios. Nu cred că ai zburat împreună cu PJ.

- Nici eu n-am știut. Își înăbuși un căscat.

- Doamne, eu te țin de vorbă când cred că vrei să faci o baie și să te odihnești.

- Sunt puțin obosită, zise ea, și voi fi și mai obosită diseară.

- Sigur vei fi, aprobă el. Este trecut de ora ceaiului pentru tine, dar aici este amiază! Ai o după-amiază și o seară în fața ta, așa că îți sugerez să nu te grăbești.

- Care este planul pentru mâine? întrebă ea.

Mike începu să enumere:

- Nu te poți întâlni cu Eddie până la mijlocul săptămânii, așa că ți-am aranjat totul pentru miercuri. Îl vei întâlni totuși pe managerul lui. Eddie are încredere în el. Te vei întâlni cu el și de asemenea cu producătorul. La el trebuie să fii atentă! Un tip nepoliticos, cu ulcer. Va trece în revistă toate cântecele tale. Și, în această seară, sponsorii spectacolului vor să te cunoască.

Sara făcu o grimasă.

- Este cu totul diferit acasă, explică ea. Un sponsor poate sta de vorbă un minut sau două, dar nu se implică în realizarea programului.

- Acolo-i paradisul pentru mine, zâmbi Mike. Aici sponsorul poate da afară pe toată lumea și poate tăia orice nu-i place.

Înaintă spre ușă.

- Îți sugerez să te odihnești acum, ia un somnifer dacă ai, iar pe la trei cineva de la room service îți va aduce ceva de mâncare. Te sun pe la trei și jumătate. Apropo, am uitat să întreb dacă ai un somnifer la tine, nu-i așa?

Sara clătină din cap și zâmbi când el scoase o cutiuță cu medicamente și-i dădu câteva pastile verzi.

- Ia una cu puțină apă când ești în cadă și până te usuci vei fi gata de culcare.

Sara închise ușa în urma lui, se plimbă prin apartament de la living până în dormitor și baie. Totul era mobilat cu o bogăție de culori care nu apar în hotelurile englezești la același standard, iar baia era atât de mare încât se putea juca mingea.

În timp ce dădu drumul la apă în cadă, despachetă și se gândi ce să facă, să ia sau nu somniferul. Luă totuși pastila când intră în apa parfumată.

În timp ce se îmbăia fără grabă, i se părea incredibil că în atât de scurt timp zburase trei mii de mile. Era într-o altă țară, unde nu cunoștea pe nimeni. Deodată, se gândi la Philip sperând, cu o intensitate care o speria, că îl va vedea din nou, cât timp va sta aici. Căldura îi cuprinse corpul, o căldură care nu avea nimic de a face cu temperatura apei, și, ieșind din cadă repede, se înfășură cu un prosop imens. Se întinse în pat și inima începu să-i bată cu putere.

„Apa din cadă a fost prea fierbinte“ gândi ea, dar știa că se minte singură. Nici o apă, cât de fierbinte ar fi, nu ar fi făcut-o să simtă ce simțea acum. Era îndrăgostită de Philip Stafford! Îndrăgostită de un om care era mult deasupra ei, nu pentru că era președintele CTC, ci pentru că era însurat.

„Cum pot să fiu îndrăgostită de un bărbat pe care de-abia îl cunosc?“ se gândi ea furioasă. „Un bărbat cu care am vorbit doar câteva ore?“

Totuși, dragostea nu era logică; nu trebuia să existe nici un motiv. Se băgă în pat și-i apărură în față imagini cu Philip, de la prima lor întâlnire la birou până la orele petrecute în avion.

Cum putea ea, care era mereu mândră de autocontrolul și independența ei, să se îndrăgostească de un bărbat însurat?

Fără să vrea se gândi la Patrick și la furia pe care ar simți-o acesta dacă ar descoperi secretul ei. Cât de veselă îi spusese în urmă cu câteva zile că nu este îndrăgostită de nimeni! Ca întotdeauna, gândul la Patrick ducea la Tina și corpul Sarei tremură de gelozie. Tina - soția lui Philip! Femeia care-i poartă numele.

- Oh, Doamne! zise ea cu voce tare. Nu pot să îndur, nu pot!

Sara începu să plângă. Era o femeie îndrăgostită, o femeie care nu spera că dragostea ei va fi împărtășită

Sună telefonul. Vocea lui Mike Marsh o îndemnă:

- Îmbracă-te cât poți de repede. Te aștept jos. Lasă room-service-ul, căci voi comanda niște sandișuri până vii.

Douăzeci de minute mai târziu erau în taxi, în drum către sudio. O clădire mare care contrasta cu CTC. Mike îi explică de ce fiecare televiziune dorea să aibă propriul studiou în oraș.

- Nu trebuie să-ți fie teamă de spectacol. Ei sunt cei mai buni.

- Voi judeca eu asta, zise Sara.

Începând repetițiile, își dădu seama cu cât profesionalism lucrau toți, de la manager până la instructorul de dans.

- Văd că nu vor fi deloc probleme cu tine, zise Mike în drum spre hotel. Nu uita că iei cina cu sponsorii în seara asta, îi reaminti el. Vin să te iau la opt și jumătate.

- Să mă îmbrac elegant?

- Doamnele pot să îmbrace ce vor, replică el. Dar bărbații rareori se schimbă în ținută de seară.

Totuși, Sara încercă să arate cât mai bine. Gândul că trebuie să întrețină o conversație cu niște oameni pe care nu-i cunoștea, încercând să fie amabilă și zâmbitoare, o neliniștea.

Când ieși din lift, Mike fluieră ușor, iar Sara nu se putu stăpâni, roșind de plăcere.

- Mulțumesc, Mike. Nici tu nu arăți rău.

O luă de braț și o conduse la bar. Ca majoritatea barurilor din America, și acesta era slab luminat și Sara abia zări masa din colț, unde stăteau trei bărbați, surprinsă că era și Philip Stafford printre ei. Se opri atât de brusc încât Mike se ciocni de ea.

- N-am știut că domnul Stafford va fi aici, murmură ea.

- Nici noi, șopti el. Ne-am întâlnit cu el la bar și i-am spus că ne întâlnim cu tine. Ne-a întrebat dacă poate să vină și el și normal, i-am spus că suntem încântați. Se uită la ea cu o sprânceană ridicată. Este o mare onoare ca un tip ca el să ne roage să ne țină companie. Sponsorii au fost încântați.

Au ajuns la masă, iar Mike făcu prezentările.

- Este o mare plăcere pentru noi să fii aici, Sara Lister, spuse unul din cei doi, politicos. Sper că îți va plăcea să faci parte din programul nostru.

- Sper că voi fi destul de bună pentru voi, zise ea cu naivitate, iar bărbații au râs.

Philip Stafford a fost singurul care nu a râs, uitându-se la ea fix. Sara era conștientă de linia adâncă a decolteului de la rochia ei verde, căci trebuise să-și pună ceva mai puțin

decoltat. Dar de ce se îngrijorează? Era frumoasă și nu era nimic rău în a lăsa lumea să vadă. În plus, asta o făcea mai încrezătare. După ce au discutat despre spectacolul lui Eddie Benfield, Sara găsi un moment să vorbească cu Philip.

- Nu mă așteptam să te văd. Am crezut că fiecare minut din timpul tău era ocupat.

- Așa și este. Din seara asta și până la sfârșitul săptămânii nu mai am nici o secundă liberă.

- Ce s-a întâmplat cu ora asta? Ea își flutură genele spre el și-i auzi respirația rapidă.

- Nu face asta! zise el repede.

- Ce anume?

- Să te uiți la mine în felul în care te uiți... Își aprinse o țigară. Când l-am văzut pe Marsh în hol și mi-a spus că ia masa cu tine, am făcut ceva ce n-am mai făcut de mult. Am spus la naiba cu afacerile, Philip Stafford, multă muncă fără distracție o să te tâmpească.

- Deci ai luat masa cu mine dar ca să te distrezi? întrebă ea.

- Normal.

Ea simți o durere ascuțită când auzi ce părere are el despre această seară. Apoi se gândi dacă el ar vrea să aibă o relație cu ea.

Au stat la bar până târziu.

- Ce spuneți de o cină la Pavilion? zise Armstrong, americanul mai înalt.

Sugestia a primit aprobarea generală, iar Sara înțelese de ce era însoțită de trei bărbați într-un restaurant luxos, plin de elita societății New York-ului.

Cina a fost plăcută și tihnită. Cei doi sponsori au discutat nu despre program, ci despre problemele care apar în conducerea canalului de televiziune.

Chiar dacă Sara voia să ajungă devreme, era ora unu când s-au întors la hotel. Mike i-a lăsat pe ea și pe Philip în hol, după ce promisese că va veni s-o ia de dimineață.

- Voi fi ghidul tău cât vei fi aici, zâmbi el. Dacă ai nevoie de mine înainte de ora nouă dimineața, știi unde mă găsești.

- Mă îndoiesc că voi avea nevoie înainte de zece dimineața. În acest moment simt că aș putea să dorm douăsprezece ore.

Merseră în lift împreună. Era pentru prima dată când erau singuri și Sara era conștientă de apropierea lui, de mirosul de trabucuri pe care el le-a fumat și a after shave-ului folosit.

- La ce etaj stai? întrebă el brusc.

- Cincisprezece.

- Este înaintea etajului meu.

Ușile liftului se deschiseră, iar el păși împreună cu ea pe coridor. În fața ușii, Sara căută cheia, iar el i-o luă din mână și deschise ușa.

- Intri să bei ceva? Mike mi-a adus niște băutură.

- Nu cred, mulțumesc, zise el. Am treabă dis-de-dimineață.

- Atunci îți spun noapte bună. Ea își trase mâna, dar el o ținea strâns. Era ciudat de palid, iar ea era destul de aproape ca să-i vadă un mușchi zbătându-se sub ochi.

- Cred... Cred că voi intra pentru un pahar până la urmă, zise el și deschise ușa larg.

În living, ea aprinse lumina în timp ce Philip Stafford turna un whisky pentru sine. Sara refuză orice băutură și scoțându-și pantofii, se așeză pe canapea strângându-și picioarele sub ea. Îl privea cum stătea în fotoliu în fața ei, sorbindu-și băutura în liniște. Ea se lăsă pe spate și închise ochii, bucuroasă să știe că el este în aceeași cameră.

- Ce frumoasă ești așa, zise el. Nu, nu te mișca, Sara, arăți atât de relaxată.

- Tu nu, replică ea deschizând ochii pe jumătate. Pari încordat și țeapăn.

- Nu țeapăn, nervos.

- Nervos, de ce?

- Nu de ce, ci de cine... Își puse băutura jos și se ridică. Emoționat din cauza ta, dacă nu o știi deja. Nici o femeie nu este mai frumoasă ca tine. Rochia asta… Ochii lui alunecau pe curbele umerilor și decolteului. Este cu siguranță indecent.

- Nu poți să vezi ceea ce nu trebuie să vezi.

- Poate nu, dar așa arată!

- Nu încerc să te tentez, Philip, tremură vocea ei. Să nu înțelegi greșit purtarea mea.

- Atunci nu ar trebui să arăți atât de provocator.

- Asta e meseria mea, să fiu provocatoare. Nu sunt o cântăreață de operă, știi. Sunt o celebritate în lumea spectacolului.

- Nu vorbi așa, zise el tăios. Nu ți se potrivește.

- Nu? Ea puse paharul jos cu zgomot. Atunci cum crezi că ar trebui să arăt?

- Cât mai natural. Și așa cum ești acum, nu este natural.

Veni spre ea, ridicându-i bărbia, și o privi în față.

- Nu pretinde că ești tare, Sara. Un bărbat poate să se uite în ochii tăi și să vadă că nu-i așa.

El făcu o pauză.

- Ești dulce, apetisantă, pasionată, dar inocentă.

- Dacă sunt așa de transparentă, mai bine nu-i las pe bărbați să se uite în ochii mei!

- Mai bine nu, replică el. În special celor care stau aproape de tine.

Cuvintele lui o făcură să realizeze că sunt foarte apropiați unul de altul, dar înainte să se retragă, Philip o trase spre el și o sărută.

Ea știa că ar trebui să-l respingă, dar mâinile ei îl trăgeau mai aproape.

- Ți-am spus că nu trebuie să intru pentru un pahar de băutură. Îmi pare rău, Sara. N-am vrut... N-am dreptul... Merse spre ușă uitându-se înapoi... Nu te voi mai vedea cât timp stai aici, așa că îți spun la revedere, acum.

- Ai spus asta și la aeroport, îi aminti ea.

- Asta intenționam, replică el, numai că n-am avut puterea să rezist. Dar voi avea puterea de data asta. Nu îndrăznesc să te mai văd din nou.

S-a uitat la ea, părea că vrea să vorbească, dar plecă.

Sara privi pe fereastră strada luminată, gândindu-se la Philip și dacă el se va ține de cuvânt.

Încet, zilele trecură fără ca Philip să sune sau să încerce să ia legătura cu ea. Atunci își dădu seama că el avea să se țină de cuvânt. Aflase de la Mike Marsh că Philip era încă la New York.

Apariția Sarei în spectacol era programată pentru o durată de trei minute, dar Eddie Benfield fu atât de încântat de vocea

ei, încât mări durata la zece minute, destul de mult ca să cânte trei cântece. Era un lucru bun pentru că în starea în care era, cântatul îi făcea bine. Auzea publicul cum aplaudă, dar ea nu se gândea decât la Philip. Peste tot vedea chipul lui!

Când spectacolul s-a terminat, când toți au încetat s-o mai felicite, s-a întors în camera ei de hotel și atunci și-a dat seama că mâine seară avea să se întoarcă în Anglia. Oare Philip va fi în avion, sau el era deja acasă? Sună telefonul și alergă să răspundă. Când auzi vocea lui Philip, începu să tremure, încât trebui să se așeze.

- Am văzut spectacolul, zise el pe neașteptate. Ai fost superbă.

- Mă bucur să ți-a plăcut. Tocmai mă gândeam la tine, dacă ai plecat sau nu în Anglia.

- Știai că nu plec fără să te sun să-ți spun la revedere.

- Nu știam, zise ea liniștită. Speram ca tu... Mă întrebam dacă vei suna săptămâna asta.

- Ți-am zis că nu, zise el. Nu știu de ce sun acum.

Ea nu răspunse.

- Când te întorci? întrebă el.

- Mâine seară. Tu?

- Trebuia să plec în seara asta, dar am renunțat. Trebuie să pleci acasă neapărat? Nu ai spectacol, nu-i așa?

- Ar trebui să știi, zise ea, vocea tremurându-i între zâmbet și lacrimi. Nu-mi încep spectacolul până în primăvară.

- Atunci, nimic nu te va opri să anulezi zborul și să pleci la sfârșitul săptămânii.

- Nu, zise ea, nimic nu mă oprește.

El își drese vocea.

- Atunci vei face asta, Sara?

- Da, Philip, voi anula zborul.

L-a auzit oftând, iar vocea îi era atât de slabă încât abia îl putea auzi.

- O parte din mine spera să spui „nu“, dar cealaltă parte spera să spui „da“. Știi că noi tragem chiulul, Sara, nu-i așa?

Deodată, fu atât de copleșită de ce s-ar putea întâmpla zilele următoare, atât de temătoare, de bucuroasă, încât nu mai putu să vorbească.

- Ne întâlnim mâine, zise ea aproape neauzit. Noapte bună, Philip.

- Ne întâlnim mâine la ora unsprezece în hol, zise el. Noapte bună, Sara, și mulțumesc.

Ea puse telefonul în furcă și-l privi fără să-l vadă. Oare fusese o greșeală să accepte sugestia lui? Oare nu strângea mai multă durere în suflet?

- Nu-mi pasă, zise ea cu glas tare. Nu-mi pasă. Orice s-ar întâmpla, voi avea să-mi amintesc de aceste câteva zile, cel puțin.

Capitolul 11

O rază de soare care străbătu prin perdeaua de nylon o trezi pe Sara. Își aduse aminte de Philip. Philip și New York-ul.

Gândul îi era atât de dulce-amărui încât nu mai stătu să-l analizeze și, sunând la recepție pentru un mic dejun, intră în baie. Căldura din apartament era atât de plăcută încât era dificil să știi cum este vremea afară. Uitându-se pe fereastră, își dădu seama că va fi o zi de primăvară newyorkeză. Se îmbrăcă cu o rochie albastră din lână fină, moale, își puse o curea, iar deasupra îmbrăcă un trenci cu căptușeala din satin roșu.

Ceasul arăta ora unsprezece când ieși din lift în hol.

În afară de câteva femei nu a putut vedea pe nimeni și se așeză pe un scaun.

- Arăți ca o fetiță pierdută, se auzi vocea lui.

Ea se întoarse repede și-l văzu zâmbind.

- Am fost doar să-mi iau un ziar, se scuză el. Ți-am făcut cu mâna când ai ieșit din lift, far nu m-ai văzut.

O ridică și se uită la ea.

- Arăți obosită, Sara. Ai avut prea multe nopți pierdute.

- Trebuie să dai vina pe ospitalitatea newyorkeză, zise ea nedorind să-i spună că gândul la el a ținut-o treză. Oricum, și tu arăți obosit.

El scutură din cap.

- Chiar și când mă duc la culcare, nu pot să dorm gândindu-mă la tine. Nu vei ști niciodată cât de mult am dorit să te văd, să-ți aud vocea.

Ea lăsă ochii în jos, rușinându-se că nu avusese curajul să fie la fel de cinstită cum era el cu ea.

- Și eu am vrut să te văd, recunoscu ea și îl privi cu toată dragostea.

- Oh, Sara, zise el tremurând. Dacă nu mă purtam atât de prostește puteam fi împreună aceste câteva zile.

- În schimb, avem următoarele zile, zâmbi ea. Și vor fi mult mai bune pentru că nu vom mai deranja pe nimeni.

- Mulțumesc Cerului pentru asta. Asociații mei cred că am plecat deja la Londra, așa că sunt liber. Dar tu?

- A trebuit să-i spun lui Mike că mai stau. Îi voi spune că vreau să mă plimb liniștită.

- Să sperăm că nu se oferă să meargă cu tine, zise Philip și o prinse de mână pentru a pleca din hotel.

Trotuarul era plin de lume; majoritatea femeilor purtau jachete și mai toate își plimbau cățeii. În dreapta era Central Park, cu copacii încă goi de frunze, iar iarba încă acoperită de praful orașului.

- N-am planificat nimic, zise Philip. Vrei să faci ceva anume?

Ea se gândi un moment.

- Vreau să văd vitrinele, numai dacă nu te vei plictisi. Mulți bărbați detestă asta.

- Nu știi că nu sunt ca majoritatea bărbaților? o tachină el. Dacă este un lucru pe care l-aș face mai bine decât să privesc vitrinele, acesta este cumpăratul propriu-zis. Aș vrea să-ți cumpăr tot ce vrei, Sara.

- Este o declarație pripită. Aș putea fi o persoană extravagantă.

- Pot să-mi permit. Vrei să mă lași să-ți cumpăr ce dorești?

Era o întrebare la care majoritatea fetelor visau și ea fu tentată să spună da. Dar mândria o făcu să dea doar din cap.

S-au plimbat pe la toate magazinele mari din New York, au admirat și criticat exponatele din vitrine.

Sara i-a cumpărat mamei sale niște bijuterii și câteva cravate pentru Brian, alese de Philip.

- Ești sigur că îi vor plăcea? întrebă ea cu îndoială.

- Le voi purta eu dacă nu-i vor plăcea, spuse el mândru.

- Nu te văd purtându-le, zise ea uitându-se la cravata albastră de la gâtul lui.

- Nu te lua după cum sunt îmbrăcat acum, zise el zâmbind. Trebuie să port haine care să se potrivească cu slujba mea. Asta-i cravata de mare șef. Ai fi surprinsă văzând ce aș purta dacă aș fi liber.

- Nu tânjești vreodată să le arunci și să uiți de toate? întrebă ea curioasă și își simți obrajii în flăcări în timp ce el o strânse de mână.

- Exact asta fac acum.

În spatele lor, vânzătorul lua pachetele și le dădu lui Philip, apoi plecară din magazin.

- Să nu vorbim de viitor, zise el, și continuară să meargă. Să luăm ce ne-au oferit zeii și să nu ne gândim la ziua de mâine.

Privi spre Philip cu coada ochiului. Era gata să jure că nu se joacă cu ea, că nu era un simplu flirt.

Dacă el căuta o relație, putea să încerce s-o înceapă la Londra și faptul că n-a făcut-o însemna că sentimentele lui pentru ea erau la fel de adânci și de reale ca ale ei.

O rafală de vânt spulberă praful în jurul ei, iar Sara se opri și a clipi repede.

- Oh! Am ceva în ochi.

- Ține-l închis, zise Philip și o trase în holul unui magazin, scoțând o batistă.

- Deschide ochiul acum, zise el.

Când ea deschise ochiul, îi îndepărtă cu abilitate firul de praf.

- Ce ușurare! zise ea clipind și zâmbindu-i. Ai fi un doctor minunat, Philip.

- Fac orice minunat, zise el tachinând-o.

- Câtă încredere! Ai fost în stare mereu să obții ce ți-ai dorit?

Conversația luă deodată o turnură intimă.

- Nu, Sara, zise el grav. Nu totul. Omul nu trebuie să fie egoist.

Cuvintele lui au adus-o pe Tina Stafford atât de vie în mintea ei, încât Sara putea s-o vadă în fața ei, elegantă, energică și frumoasă. Cât de potrivită ca soție era pentru acest om!

- Aș vrea să fiu frumoasă! exclamă ea deodată. Aș vrea să fiu înaltă, și frumoasă, și sexy!

El izbucni în râs.

- Doamne! Ești destul de sexy. Ai un chip frumos, Sara. Este ceva la gura ta care mă face să doresc s-o sărut, și o inocență în ochi care mă face să doresc să-i văd, nu sunt niciodată umbriți de supărare sau durere. În ce privește trupul tău, nu e nevoie să-ți spun ce cred despre el. Adu-ți aminte de momentele petrecute în camera ta acum o săptămână și ai răspunsul fără nici o îndoială.

Sara simți cum pulsul i se întețește și avu o dorință copilărească să ridice mâinile, să râdă și să strige de bucurie.

- Oh, Philip, spui niște lucruri atât de minunate.

- Mai bine le spuneam în altă parte decât în mijlocul New York-ului! Crezi că ar obiecta cineva dacă te-aș lua în brațe și te-aș săruta?

Înainte să răspundă, o sărută și apoi o privi triumfător.

- Philip! exclamă ea. Ce faci!

- Nimeni nu mă cunoaște, râse el, și este un sentiment minunat.

Săptămâna zbură, fiecare zi fiind mai frumoasă decât cealaltă. Pentru Sara nu era important unde mergeau sau ce făceau: să fie cu Philip era de ajuns. Fiecare gest al lui era familiar pentru ea; felul cum ținea capul pe o parte, atunci când o asculta, obiceiul de a ridica o sprânceană. Dar știa că această dragoste pentru Philip o poate duce către o mare dezamăgire.

S-au decis în ultima seară să meargă să danseze, iar Sara se îmbrăcă cu cea mai frumoasă rochie albă pe care o avea la ea și coborî în hol unde o aștepta Philip.

- Arăți ca o lebădă în rochia asta, remarcă el.

- Nu cred că este un compliment. Lebedele pot să te ciupească dacă te apropii prea mult de ele.

- Din cauza asta am stat deoparte toată această săptămână, zâmbi el și luând-o de braț au plecat să aștepte un taxi.

Au luat masa la El Dorado, un restaurant de o opulență discretă, cu covoare elegante, lumini feerice și muzică discretă. Sara se uită cum sunt îmbrăcate femeile din restaurant.

- Să nu-ți pară rău că nu porți una din născocirile acelea ridicole, zise Philip ghicind gândurile ei. Ai un păr așa de frumos încât ar fi păcat să-l ascunzi.

„Este un păr normal" își spuse ea și gândindu-se la părul negru, lucios al Tinei, îi fu imposibil să-și stăpânească un fior.

- Ai un păr frumos, repetă el. Strălucește de fiecare dată când este în lumină. Își împinse scaunul. Hai să dansăm.

Pașii li se potriveau perfect, iar când se învârteau pe ringul de dans, el o sărută pe păr.

- Am jurat că nu te voi strânge în brațe, dar cred că asta este permis.

Aproape o jumătate de oră au dansat, nedorind să plece unul de lângă altul. Prin țesătura subțire a rochiei ea putea să simtă puterea trupului lui.

- Te iubesc, șopti el, te iubesc.

- Și eu te iubesc, sopti ea, și se sărutară.

Un timp, nu se dezlipiră unul de altul, și când o făcură, Philip avea lacrimi în ochi.

- Nu plânge, iubitul meu, nu plânge. Nu pot să suport asta. Dacă mă vrei, sunt a ta. De ce să ne mai ferim acum?

Se sărutară cu pasiune. Ea i se oferise, dar el nu acceptase. Tot ce știa ea era că o forță mult mai puternică decât el îl ținea deoparte.

- Nu fi supărată. Ți-am zis de la începutul săptămânii că nu accept așa ceva de la tine. Și ce am zis atunci e valabil și acum.

- Atunci nu poți să mă iubești, zise ea încetișor.

- Cum poți să spui așa ceva? Te iubesc prea mult, prea mult! Din momentul în care te-am văzut în fața biroului meu, pledând pentru fratele tău, am știut că ești femeia pe care trebuia s-o aștept. Erai așa de speriată, și totuși atât de curajoasă. Aș da tot ce am, tot, dacă aș putea să împart restul vieții mele cu tine.

- Dacă mă iubești, ce ne împiedică să avem un viitor împreună?

- Sunt însurat, zise el mohorât. Ai uitat că sunt însurat.

Sara voi să-i spună că nu este fericit, că se ceartă mereu cu Tina... dar cuvintele nu-i ieșiră din gură, iar fața i se umplu de lacrimi.

- Îmi pare rău, zise ea. Știu că bărbații detestă lacrimile.

- Nu pot să detest niciodată ceea ce faci tu. În momentul ăsta mă urăsc pentru lacrimile tale.

Începu să umble prin cameră ca un leu în cușcă.

- Mai bine îți spun adevărul. Nu trebuia să spun nimic, pentru că nu este numai secretul meu, dar cred că tu ai dreptul să știi. Știi că te iubesc și mai știi că mariajul meu nu este așa cum ar trebui să fie, de aceea crezi că ar trebui să-i cer Tinei divorțul. Dar nu pot să fac asta, Sara. Nu voi fi niciodată liber.

Un oftat de durere îi scăpă Sarei.

- Sara, nu te uita așa la mine. Să-ți explic.

- Ai spus destul.

- Nu, nu-i așa! Nici măcar n-am început să-ți spun adevărul. Sunt multe motive pentru care nu pot să divorțez de Tina, dar nu au de a face cu dragostea. De fapt, gândindu-mă mai bine, nici nu cred că am iubit-o vreodată. Nu în felul în care te iubesc pe tine. Nu aveam nimic în comun. Pentru mine era un copil care nu creștea niciodată și de care nu puteam să mă apropii deloc. Am sperat că lucrurile se vor îmbunătăți când vor apărea copiii. Îi voiam cu disperare amândoi, dar... dar într-o zi a avut loc un accident... un accident de mașină.

Vocea îi era plină de emoție și nervozitate.

- Mă întorceam cu Tina de la țară și eu conduceam. Ne certam ca de obicei. Lucrasem non-stop de aproape optsprezece ore, eram foarte obosit și nu trebuia să fiu la volan. A fost un accident. Mașina a lovit un copac și s-a răsturnat. Când mi-am revenit eram la spital. Eu aveam răni ușoare, dar Tina... Avea răni multiple și hemoragie internă și...

- A fost momentul în care ai trimis după Patrick.

- Da, zise el cu surprindere. De unde ai știut?

- Mi-a zis el. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Tina s-a făcut bine, nu-i așa?

- Da, dar nu va mai putea avea copii.

Sara nu mai spuse nimic, iar el o apucă de mână.

- Nu înțelegi ce înseamnă asta, Sara? Tina, care iubește copiii și-i dorește cu disperare, nu mai poate avea copii din din cauza mea. Din cauza neglijenței mele.

- Dar a fost un accident. Nu erai vinovat.

- Era vina mea. Am fost obosit și nu trebuia să conduc.

- A fost un accident, repetă ea, dar știa că aceste cuvinte nu însemnau nimic pentru el; Philip trăise cu această vină prea mult. Totuși, nu putea să renunțe la fericirea ei.

- Ce fel de căsătorie aveți și Tina, dacă este bazată pe vinovăție și nu pe dragoste? Ai toată viața înainte, Philip, la fel și ea. Este prea tânără ca să spună adio fericirii și trebuie să știe că n-o iubești.

- Tina a spus adio fericirii când a aflat că nu mai poate avea copii.

El își frecă fruntea cu mâna, într-un gest de îngrijorare.

- Trebuie să afli și restul. Accidentul a afectat-o atât emoțional, cât și fizic. Din momentul în care și-a revenit, noi n-am trăit împreună, în înțelesul normal al cuvântului. Nu este interesată de bărbați și dacă îi cer divorțul, ea nu se va mai mărita niciodată. De aceea nu pot să-mi recapăt libertatea. Două lucruri mă leagă de ea, nu numai unul.

Sara se gândi la Tina. O femeie jefuită de tot ce făcea viața să merite a fi trăită; care nu mai putea avea copii și care nu mai simțea nimic pentru un bărbat.

- Dar este atât de tânără, zise ea brusc. Cu siguranță este ceva psihic.

- A fost ceva psihic câțiva ani, zise el sec. Doamne, Sara! Crezi că n-am vorbit cu doctorii? Dar nu pot să facă nimic. Nimic! Acum înțelegi de ce nu pot să-i cer divorțul?

- Da. Oh, Philip, dacă mi-ai fi spus înainte…

- Era vreo diferență? Refuzai să petreci săptămâna cu mine?

- Nu, zise ea încet, toată viața mea îmi voi aminti de New York și de tine.

- La fel și eu, zise el brusc. Gândul la un viitor fără tine...

- Trebuie să fie fără mine? întrebă Sara, și fără să mai stea pe gânduri, se aruncă în brațele lui. Trebuie să fie fără mine?

- Da, dragostea mea, trebuie. El îi sărută ochii înlăcrimați. Ce fel de relație crezi că vom avea în Anglia? Cât crezi că vom fi în stare să ținem secretul? Ți-ar putea afecta cariera și...

- La naiba cu cariera mea! zise ea cu pasiune. Crezi că-mi pasă dacă sunt o câtăreață de succes sau nu? Vreau să fiu cu tine, Philip. Știu că va trebui să stau mereu în umbră, dar nu mă va deranja.

- Bineînțeles că te va deranja. Ești om, scumpo, și chiar dacă spui asta acum, poate într-o lună, poate într-un an, vei vedea că te părăsesc, te las singură, pentru că trebuie să fiu undeva unde pot să-mi iau numai soția.

Ea nu răspunse, iar el scutură din cap.

- Crezi că vreau să te rănesc în felul acesta, Sara?

- Nu crezi că sunt rănită acum?

- Știu că ești, dar este ceva peste care vei trece.

- Niciodată, Philip, niciodată!

- Vei trece, crede-mă, vei trece.

- Nu, plânse ea. Nu crezi ceea ce spui.

Ea încercă să-l tragă spre sine, dar el se feri.

- Nu, Sara, faci situația foarte dificilă. Nu trebuia să te rog să-ți petreci săptămâna asta cu mine. Trebuia să-mi impun să nu-ți telefonez.

Realizând că discuția luase sfârșit, ea se duse lângă fereastră, privind luminile New York-ului și podurile luminate de pe East River, ca un colier cu diamante.

În spatele ei, îl auzi pe Philip îndreptându-se spre ușă și numai când știu că pusese mâna pe clanță, se întoarse către el.

- Voi face tot ce vrei tu, zise ea cu o voce subțire și tremurândă.

- Mulțumesc, draga mea, știam asta. Și el se lupta pentru a-și stăpâni vocea. Nu mă întorc cu același avion. Mă întorc prin Amsterdam, m-am gândit că este mai bine așa.

- Înțeleg. Și când ne întâlnim la Londra, ne prefacem că zilele acestea au fost un vis?

- Un vis din care mi-aș dori să nu ne fi trezit, zise el trist. Adio, iubito!

- Nu spune adio, Philip! Nu adio! Ne vedem la Londra.

- Ne vom întâlni, Sara, și-ți voi vorbi, dar nu va mai fi la fel. De aceea, în seara asta, trebuie să fie adio.

- Adio, Philip.

Își îngropă capul în mâini și plânse pentru tot ce ar fi putut să fie, pentru toate speranțele spulberate, pentru fericirea pierdută.

Capitolul 12

Sara nu l-a mai întâlnit pe Philip înainte să plece din New York. În timpul călătoriei se gândi la discuția avută cu Philip despre mariajul său cu Tina.

Ce se va întâmpla când ea și Philip se vor întâlni la Londra? Vor fi în stare să pretindă că n-au petrecut o săptămână împreună? Că s-au ținut în brațe și și-au șoptit cuvinte de iubire? Philip a spus că trebuie, dar ea știa că este imposibil.

Zilele ce au urmat soririi au fost pentru Sara aglomerate.

Știrile despre succesul ei la New York au făcut-o să fie copleșită de oferte de apariții în spectacole la diferite televiziuni.

Patrick era încântat de cum mergeau lucrurile și zâmbea în permanență ca și când ar fi fost în posesia unui secret pe care abia aștepta să-l spună. Nu fusese curios de ce hotărâse să mai stea o săptămână la New York și presupuse că făcuse cumpărături sau admirase peisajul.

Sara se simțea vinovată că nu-i spusese adevărul, păstră tăcerea și chiar și când el i-a spus că Philip fusese la New York în aceeași perioadă. Îi spuse că s-a întâlnit o singură dată cu el.

- Deci, a văzut spectacolul tău, zise Patrick. M-a sunat să-mi spună când se întoarce.

- Când se întoarce la Londra? întrebă Sara, încercând să-și ascundă nerăbdarea din voce.

- Mâine. Se pare că a plecat în Olanda de la New York.

- Ce a... Ce a zis despre spectacol? Sara vorbise cât se poate de calmă.

- Că ai fost minunată, și că era pregătit să mă sprijine oficial în toate planurile pe care le am pentru tine. Asta am așteptat de luni de zile de la el. L-ai dat gata la New York, Sara. Aș fi vrut să te văd. Data viitoare când pleci vin cu tine.

Zâmbetul îi pieri de pe față și deveni serios.

- Data viitoare când pleci, sper că va fi pentru mai mult de o săptămână.

Era imposibil să pretindă că nu l-a înțeles și zise repede:

- Nu sunt sigură că mi-ar plăcea să stau la New York prea mult. Nu mă pot obișnui să mă stabilesc acolo.

- Prostii! Vei trăi oriunde dacă te ajută în carieră.

- Carieră! Carieră! Numai la asta te gândești. M-am săturat să mă gândesc numai la carieră.

Sara regretă imediat ieșirea avută, deoarece el se uita uimit la ea.

- Îmi pare rău, zise ea încet. Cred că sunt foarte obosită.

- Văd asta. Ești nervoasă de când ai venit. Nu-mi place să te văd așa. Vreau să te țin în brațe și să te protejez. Știi ce simt pentru tine, Sara. Dacă...

- Nu, Patrick!

- De ce? Te iubesc și nu are rost să neg. Am crezut că-ți vei schimba sentimentele față de mine.

- Mi-e teamă că nu.

- Bine, nu are importanță. Atâta timp cât nu ești îndrăgostită de nimeni, eu voi spera. De asta vreau să mergem în America. Într-un alt mediu, departe de cunoscuți...

- Vrei să pleci departe de dominația Tinei, dar eu n-am de ce să fug și dacă voi reuși să am succes aici, atunci aici voi sta.

- Așa gândești acum, zise el, dar dacă ai o ofertă destul de bună nu vei fi în stare s-o refuzi.

Ea dădu din cap, dar din expresia feței lui își dădu seama că nu o crede. Patrick punea succesul înainte și era imposibil să-l facă să realizeze că ea nu face la fel.

Din discuțiile cu Patrick, știa că Philip lucra mai mult ca niciodată.

Într-o zi, oricât de mult încerca să evite, ei tot se vor întâlni. Când s-a întâmplat, ea nu era pregătită pentru asta. Sara și Patrick se întorceau de la un concert la Manchester, erau foarte obosiți. Sara a zis că se duce acasă, iar Patrick la CTC pentru o schimbare de distribuție într-un serial. Discutând despre serial, Sara i-a dat o idee lui Patrick: s-o introducă în spectacol.

- La naiba, Sara. Este o idee nemaipomenită. Vino cu mine la studio acum.

- Pot să mă duc acasă să mă schimb?

- Bine. Voi spune echipei ce se întâmplă și vom face toate aranjamentele pentru diseară.

Când ajunse acasă, Sara se duse în dormitor și se tot gândi la Patrick și la Tina Stafford.

- Doamne, păzește-mă de femei geloase, zise ea cu glas tare, neștiind că doamna Lister era în spatele ei.

- Cine este femeia geloasă din viața ta?

Sara se întoarse.

- Bună, draga mea. Mă gândeam la Tina Stafford și Patrick.

- Ce om drăguț și foarte îndrăgostit de tine.

- Știu.

- Iar tu?

- Nu, mamă. Îmi place de el, dar nu sunt îndrăgostită de el.

- Atunci de ce este Tina geloasă pe tine?

- E geloasă pe toate femeile din viața lui Patrick, zise Sara descălțându-se și intrând în baie.

Când ajunse la CTC era amiază și se duse la biroul lui Patrick. Pe hol se întâlni cu secretara lui, care-i spuse că totul merge rău în serialul lui Patrick, pentru că înlocuitoarea eroinei s-a îmbolnăvit și trebuie să găsească pe altcineva pentru rol. Sara află printre altele că Philip este plecat în Africa de Nord pentru a vedea un decor și că l-a lăsat pe Patrick să se ocupe de serial.

Când auzi că are niște hârtii de dus în biroul lui Philip, îi spuse secretarei că le duce ea, numai ca să-i vadă biroul.

- Oh, Philip, murmură ea. Oh, Philip, iubitule.

Era atât de gânditoare și emoționată că este în camera care îi reprezenta cel mai bine personalitatea, încât nu auzi ușa deschizându-se în spatele ei, doar o aromă de trabuc fin îi ajunse la nas.

- Philip, șopti ea uitându-se la el. Eu... eu am crezut că ești încă în Africa. Patrick a vrut să-ți trimită aceste hârtii și m-am oferit eu.

El nu zise nimic.

- Nu am nici un drept să intru aici, zise ea repede. Îmi pare rău. Și dădu să plece.

- Sara, zise el răgușit.

Și fără nici un cuvânt, o strânse în brațe și o sărută.

- Nu ai idee cât de mult am tânjit după clipa asta, zise el cu o voce plină de emoție. Am visat-o nopți în șir... m-am imaginat îmbrățișându-te, sărutându-te.

- Nu puteai să mă dorești mai mult decât eu pe tine. Săptămânile astea au fost o nebunie. Am încercat să te ocolesc când știam că ești la CTC. Mi-am zis să nu mai urc niciodată la acest etaj și totuși mereu mă rugam să ne întâlnim.

- Și eu la fel. Știam că nu e bine, dar dacă nu ne întâlneam pe neașteptate, ca acum, nu cred că puteam îndura. Oh, Sara! O strânse în brațe din nou, mirosind parfumul părului ei. Mi-am dorit să te strâng în brațe ca acum, toată viața.

Ea începu să plângă.

- Dacă ai fi liber, Philip. Nu este drept ca viețile noastre să fie distruse pentru că ai făcut o greșeală.

- Trebuie să ne plătim greșelile, zise el aspru. Nu poți să dai timpul înapoi.

- Dar de ce ar trebui să continui să plătești pentru ele? Oh, Philip, până și păcatul poate fi iertat. Ce ai făcut nu-i așa de rău. Mulți oameni se căsătoresc și văd că ceea ce au crezut că este dragoste nu era de fapt chiar așa.

- Este mult mai complicat, replică el cu tristețe. Ai uitat de accident?

- Cum pot să uit, zise ea cu amărăciune. Nu mă gândesc decât la asta, dar tot nu cred că ar trebui să ne distrugem viețile din cauza lui. Oricum, nu cred că soția ta poate fi fericită. Trebuie să-și dea seama că nu o iubești. Trebuie să știe că tu...

- Tina nu-și dă seama de nimic, zise el tăios. Am făcut ce mi-a stat în putere ca s-o fac să creadă că încă... încă o mai iubesc.

- Nu poate fi așa de insensibilă, zise Sara cu insistență.

- Cred că o cunosc mai bine decât tine pe Tina. Ea crede că o iubesc și că sper că într-o zi vom fi iar împreună, ca soț și soție.

- Philip! Sara își duse mâinile la gură. Philip, n-ai putea!

- Nu, n-aș putea, zise el cu voce slabă. Din clipa în care m-am îndrăgostit de tine, am știut că nu mai pot îmbrățișa altă femeie decât pe tine. Tu sau nimeni.

Cuvintele erau pline de emoție și Sara știa că erau cuvinte din adâncul sufletului. Îl cunoștea pe Philip destul de bine.

În acel moment îl iubi cu un alt fel de dragoste decât până acum: compasiune, tandrețe. Nu se mai gândea la tristețea ei, ci la a lui și dorea să-l aline.

- Iubitule, zise ea cu tandrețe. Iubitule, iartă-mă. În toate aceste luni m-am gândit numai la mine, am fost prea egosită să mă gândesc ce înseamnă asta pentru tine.

- Ești cea mai puțin egoistă persoană pe care o cunosc.

- Nu este adevărat. Dacă eram, plecam de la CTC de mult timp. Nu putem să continuăm așa. Atâta timp cât lucrez aici,

vom sta cu gândul că într-o zi ne vom întâlni, și știi la fel de bine ca mine că nu vom fi destul de puternici să rezistăm tentației. Dacă tu crezi că nu vei fi liber, atunci să nu mai vorbim despre asta. Dacă vom continua să ne întâlnim ca acum, vom face numai să ne rănim și să devină totul de nesuportat încât...

Ea trase aer în piept și făcu o pauză ca să-și recapete controlul vocii. Când vorbi din nou, era mult mai calmă.

- Un singur lucru mi-a rămas de făcut, Philip, plec.

- Nu poți să pleci. Ai o carieră minunată în față.

- Plec în America, zise ea repede. Patrick spune că pot să obțin o ofertă curând, și n-am nici un motiv pentru care să nu plec acolo.

- Nu poți să pleci în America până nu ai contract. Dacă pleci așa, nu vei ajunge în top.

- Nu vreau să ajung în top. Nu mă interesează cariera, Philip. Poate să se termine. Dar nu pot continua așa. Să fiu sinceră, aș fi mai fericită dacă aș renunța la cântat. Nu pot să mă mai prefac că sunt minunata și vesela Sara Lister. Dacă eram o muncitoare, nu trebuia să mă prefac tot timpul.

- Nu ești o muncitoare, zise el tăios, și este o prostie să pretinzi că ești. Ai talent și trebuie să-l folosești. Nu trebuie să renunți să cânți, ai auzit? Nu trebuie!

- Dar eu...

- Nu vreau să aud nici un dar. Promite-mi că nu vei renunța la carieră.

Ea nu răspunse, iar el o scutură de umeri.

- Nu-ți dau drumul până nu-mi promiți.

Se uită la el și-și dădu seama că vorbea serios.

- Foarte bine! zise ea. Promit.

- Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Am conștiința destul de încărcată ca să mă acuz că ți-am stricat cariera.

- Ești exact ca Patrick. Tu nu crezi că nu-mi pasă de carieră. Aș renunța imediat bucuroasă, m-aș mărita și... Își înghiți cuvintele, dar era prea târziu.

Încă o dată, emoțiile și gândurile la viitorul lor i-au contopit unul în brațele celuilalt, iar lacrimile au început să curgă.

- Vreau să te țin în brațe pentru o clipă, zise el cu blândețe, și apoi ne luăm la revedere. Nu are rost... el s-a oprit și s-a întors spre ușă. Era închisă.

- Aș fi jurat că a fost deschisă. N-ai auzit nimic, Sara?

- N u .

Deschise ușa și se uită pe coridor.

- Nu este nimeni, zise el la întoarcerea în birou. Cred că m-am înșelat.

Nu închise ușa în urma lui, iar ea știa că a lăsat-o anume deschisă.

- Mai bine pleacă, zise el cu o voce fermă și controlată.

Fără să-l privească și să spună ceva, Sara o luă la fugă până la capătul coridorului.

Capitolul 13

Când ajunse la studio, Sara găsi un haos de nedescris, toată lumea alerga încoace și încolo, ocupați cu spectacolul din seara aceea.

Sara stătea într-un colț și privea, realizând că era tot ce putea face. Trecuse aproape o oră de când Patrick venise la ea.

- Încă o zi ca asta și-mi dau demisia. Ai auzit ce s-a întâmplat?

Sara încuviință.

- S-a îmbolnăvit și dublura.

- Și asta nu este tot. Producătorul Jonathan Boyd a făcut accident cu mașina și vor să mă trimită la Belfast să mă ocup de spectacolul de acolo. Te întreb! Au sute de producători, de ce a trebuit să mă aleagă pe mine?

- Cât timp stai acolo?

- O săptămână. Am pregătit tot ce am putut pentru seara aceasta. Dacă ești de acord, te voi folosi săptămâna viitoare.

Ea dădu din cap, iar el zâmbi.

- Ești o fată de treabă, Sara. Mai stai să te uiți, nu pleci acasă?

- Aș putea la fel de bine să rămân.

El râse.

- Și eu la fel. Vom repeta câteva ore, apoi mă voi grăbi la aeroport, dar am timp de o gustare înainte, dacă vrei să mănânci cu mine.

Ea încuviință din cap, iar el plecă la repetiții.

Când se făcu o pauză, Sara plecă la cantină să bea o cafea și să mănânce un sandviș, tot cu gândul la iubirea interzisă pentru Philip, care nu-i dădea pace. Cu un oftat, împinse scaunul și plecă.

În loc să se ducă în sala de repetiții, se duse în hol să ceară un ziar de la recepționer. Când se întoarse să plece, dădu cu ochii de Tina Stafford.

Era la fel de frumos îmbrăcată ca întotdeauna, dar privind la fața ei, Sara știa care era cuvântul potrivit. Strălucitoare!

Tina îi zâmbi.

- Nu te-am văzut de mult. Am auzit că ai avut mult succes în State.

- Da. Sara avu un sentiment de vinovăție față de femeia din fața ei, știind că în urmă cu câteva ore Philip o îmbrățișase.

- Cred că nu l-ai lăsat pe Patrick să te obosească cu atâta muncă. Poate fi un șef foarte dur.

- Nu mă deranjează, zise Sara. Nu poți ajunge cineva dacă nu muncești mult.

- Dar tu vrei să ajungi cineva? Asta-i tot ce-ți dorești de la viață, să ajungi cineva? Sau vrei să faci altceva.

Fără să vrea, Sara simți că întrebarea are un înțeles ascuns. Ochii albaștri o priveau atât de intens încât, brusc, Sara se sătură să se prefacă.

- Nu-mi pasă nici un pic să ajung cineva, doamnă Stafford, zise ea cu fermitate. Cel mai important lucru în ceea ce mă privește este să fiu iubită de bărbatul ideal.

- Mă bucur că ai spus asta. Speram s-o spui. Adevărul e că nu știm cine este bărbatul ideal, până nu e prea târziu.

Se întoarse și privi către recepționer.

- Vrei să-mi chemi un taxi, te rog? Plec pe strada Harley.

Omul se grăbi, iar Sara era mulțumită că ușile liftului se deschiseră în fața ei.

Murmură un „mă scuzați" și urcă în lift, bucuroasă că era singură.

„Să te îndrăgostești de bărbatul ideal". Tina făcuse să sune aceste cuvinte ca o binecuvântare. Oare își revenise după accident și realizase că Philip este totul pentru ea?

Gândul o făcu geloasă pe Sara, și se sperie.

Această gelozie ar putea s-o facă să-l urască pe Philip, așa cum o urăște acum pe Tina.

- Ajută-mă, se rugă ea, ajută-mă să nu simt ură. Philip nu este al meu. El aparține altei femei. Altei femei!

Cuvintele îi răsunau în minte și peste câteva ore, când se întâlni cu Patrick.

- Ce s-a întâmplat, Sara? Nu te simți bine?

- Sunt doar obosită, zise ea repede. Îți voi asculta sfatul și mă voi duce acasă după ce te voi conduce la aeroport.

Au mers împreună la birou, unde secretara îi lăsase valiza. Telefonul sună tocmai când voiau să plece. El răspunse, iar zâmbetul îi pieri de pe față. Sara și-a dat seama că este Tina.

- Mi-e imposibil să te văd acum, spuse el. Am un avion de prins. Uite, Tina, știu ce înseamnă cinci minute la tine. Mai este o jumătate de oră până pleacă avionul. Nu-mi pasă cât de important este, va trebui să aștepți!... Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-mi poți spune acum? Ce este atât de important încât să nu-mi poți spune la telefon... Uite, zise el cu voce tare. M-am săturat pe ziua de astăzi. N-am dormit aseară, am repetat de la zece dimineața, trăiesc cu cafea și sandvișuri, și dacă nu mănânc ceva înainte să plec, nu voi fi bun de nimic când ajung la Belfast. Mă voi întoarce după o săptămână, Tina, și voi veni să te văd imediat ce pot...

Puse telefonul în furcă, iar Sara se întoarse. Patrick era alb ca varul și furios, dar nu făcu nici un comentariu, își luă valiza și ieși.

Mai târziu, la cantină, își recăpătă umorul, și vorbiră despre serial și cântecele pe care Sara ar trebui să le cânte săptămâna următoare.

- Am vorbit cu scenaristul și-ți va scrie rolul cum se cuvine. Mă bucur că am luat decizia ca tu să apari în spectacol.

- Doar nu voi juca în spectacol, nu-i așa? zise Sara alarmată.

- Nu-ți face griji, zâmbi Patrick. Apari în spectacol ca invitat, nimic mai mult.

Făcu semn ospătarului să aducă niște cafea.

- Duncan și Bert vin spre noi, zise Patrick.

Întorcându-se, Sara îi văzu făcându-și loc spre ei.

- Vrei să te ducem acasă? întrebă Patrick.

- Nu te deranja. Iau un taxi.

* * *

Toată săptămâna, Sara ocoli CTC de teamă să nu se întâlnească cu Philip. În schimb, s-a concentrat asupra înregistrărilor pentru Palatinum și și-a petrecut săptămâna cântând cu Matt.

Înregistrările s-au făcut în studiourile Palatinum și au durat toată joia și vinerea. Când veni sâmbăta, Sara era bucuroasă că are un sfârșit de săptămână liber.

Luni, la CTC, fu bucuroasă că va face repetiții la serial. Nu auzise nimic de Patrick și se duse s-o întrebe pe secretară.

- A fost liniște fără domnul Dorland, zise aceasta. Practic, a fost ca un tratament.

Sara râse.

- Știu ce vrei să spui. Așa am simțit și eu. La ce oră se întoarce?

- Într-o oră. Cunoscându-l pe domnul Dorland, cred că va veni cu puțin înainte de începerea spectacolului și nu am nici o șansă să-l văd. Am sute de scrisori pe care trebuie să le semneze.

- Du-le în studio, îi sugeră Sara.

- Nu-mi permit. Când apăreți în spectacol, domnul Dorland este ca o pisică în călduri.

- Știu, zise Sara oftând, și se așeză pe scaun, mâncând niște bomboane de ciocolată. Nu este bine pentru aspectul meu, zise ea la un moment dat și dădu bomboanele la o parte. În timpul ăsta, Tina Stafford intră în birou, iar cutia de bomboane căzu pe jos.

- Ce risipă de bomboane, zise Tina. Din cauza mea le-ai scăpat?

- Nu, deloc, replică Sara. Mi-au alunecat din mână.

- Domnul Dorland a venit?

- Nu, doamnă Stafford. Avionul aterizează la ora cinci și va fi aici în jurul orei șase fără un sfert, zise secretara.

- Spectacolul începe la șase și jumătate. Înseamnă că nu pot să-l văd până după spectacol.

- Dacă ajunge puțin mai devreme, poate ajunge la birou, zise secretara. Vreți să-l așteptați?

Tina ezită, dar pe urmă se așeză pe un scaun.

- Îl voi aștepta puțin. Poate poți să suni la aeroport să întrebi când aterizează exact avionul.

- Vești bune despre domnul Dorland, nu-i așa? zise secretara pe neașteptate.

- Vești bune?

- Despre oferta din State. A venit contractul final, acum câteva zile. Doar să-l semneze. Sara se uită la Tina. Credeam că ați aflat despre asta, doamnă Stafford. Știu că domnul Dorland i-a spus lui PJ și credeam că ați aflat.

- Da, da, zise Tina repede. Desigur că am aflat.

Uitându-se la fața ei, Sara fu convinsă că Tina minte și că Patrick intenționat nu-i spusese verișoarei lui.

- Pat vorbea întotdeauna despre plecarea lui la New York, dar n-am știut că ar avea o ofertă definitivă.

Secretarea își dădu seama că fusese indiscretă.

- Eram convinsă că amândouă știți. Domnul Dorland nu a ținut secret acest lucru.

- Nu este nici un secret, zise Tina cu glas rece. Știu totul despre intențiile domnului Dorland. Doar că... doar că n-am știut că oferta a fost finalizată.

Cu toate că Sara nu s-a lăsat păcălită de remarca făcută de Tina, secretara îi arătă doamnei Stafford contractul de la cea mai mare televiziune din New York, spunându-i că domnul Dorland va trebui să plece într-o lună de la semnarea contractului.

Tina se ridică brusc de pe scaun, răsturnându-l.

- Nu... nu cred că-l voi mai aștepta pe vărul meu. Mă duc în apartamentul meu. Dacă vine aici înainte să coboare în studio, vrei să-i spui să vină la mine, neîntârziat?

Ușa se închise cu zgomot, iar secretara se uită la Sara.

- Am impresia că am dat-o în bară, zise ea emoționată. Cred că doamna Stafford nu știa despre oferta de la New York.

- Nu trebuie să te mai îngrijorezi acum, zise Sara. Totuși, ar fi fost bine dacă nu-i spuneai nimic.

- Nu mă veți spune domnului Dorland, nu-i așa? Se va supăra foarte tare dacă află.

- Nu va afla de la mine, zise Sara, dar sunt sigură că va afla de la doamna Stafford. Se ridică și plecă la studio.

În drum, se gândi la Patrick și la Tina, la faptul că el nu i-a spus nimic verișoarei sale despre oferta în State și se gândi că ar fi bine să plece cu Patrick, după tot ce s-a întâmplat, să pună distanță între ea și Philip.

Capitolul 14

Cu cinci minute înainte să înceapă spectacolul, a apărut Patrick Dorland în studio, obosit și neras. Când îl văzu, Sara se duse să vorbească cu el.

- Ce bine că ești aici, draga mea. Ce-ai mai făcut?

- Bine.

Ea se întreba dacă ar trebui să-l avertizeze despre faptul că Tina aflase de oferta americană, gândindu-se că nu este treaba ei, și totuși...

- Pat, eu...

- Mai avem un minut! strigă o voce. Ocupați-vă locurile, vă rog.

Patrick dădu să plece, dar Sara îl apucă de mânecă.

- Patrick, Tina știe, zise ea repede.

- Ce știe?

- Despre oferta de la New York. Stăteam în birou cu secretara, când a apărut ea, iar secretara...

- Să nu-mi spui că idioata aia a dat totul în vileag? Doamne, fata asta nu este discretă deloc.

- Nu poți s-o învinovățești pe ea, zise Sara repede. Tina a făcut ca secretara să creadă că ea știe.

- Înțeleg. Ce a spus?

- Nimic. Se pare că a suportat totul destul de bine.

El nu răspunse, dar Sara își dădu seama că este foarte supărat.

Spectacolul începu, Sara cântă, iar în intervalul a două pauze de publicitate, fugi la Patrick să vadă ce se mai întâmplă.

Având o pauză doar de câteva minute, se grăbi și se ciocni de Philip Stafford, care cobora în studio s-o vadă spectacolul pe ea.

- Trebuia să vin, zise el ca un răspuns la întrebarea nepusă de Sara. De când te-am văzut săptămâna trecută, nu mai pot să mi te scot din minte.

- Crezi că eu o duc mai bine? De o sută de ori am vrut să-ți telefonez, dar mi-am amintit ce mi-ai spus. Nu avem un viitor, Philip, și ca să te văd așa, îmi pare rău.

- Trebuie să vorbesc cu tine, zise el insistent. Am ceva să-ți spun...

- Nu avem nimic să ne spunem. Situația nu s-a schimbat și...

- Nu sunt sigur de asta.

- Ce vrei să spui?

- Tina a spus ceva care... Acum câteva zile, Tina... La naiba! Nu pot să-ți vorbesc aici, Sara. Vrei să mergi în biroul meu...

- Foarte bine, domnule Stafford.

În momentul în care fură singuri pe coridor, o strânse de mână încât ea țipă de durere.

- Oh, scuză-mă, zise el imediat, și-i dădu drumul. Este o nebunie să fiu lângă tine și să nu pot să te ating. Hai în apartamentul meu. La birou nu sunt niciodată sigur că nu vom fi deranjați.

Surprinsă de decizia lui, se întreba ce putea el să-i spună.

Când au ajuns în apartament, el o sărută, dar ea nu-i răspunse la sărutări și-l respinse.

- Ce s-a întâmplat, Sara?

- Nu știu. Toată săptămâna mi-am spus că nu trebuie să te iubesc, că trebuie să te uit și acum dintr-o dată, mă săruți...

- Înțeleg, draga mea. Hai să bem un pahar și-ți voi spune ce... Oh, Dumnezeule!

Se oprit brusc.

- Ce s-a întâmplat? Philip, ce s-a întâmplat?

Fără să răspundă, se îndreptă spre cămin, iar Sara după el, cu ochii plini de spaimă când o văzu pe Tina Stafford căzută pe jos. Era îmbrăcată la fel cum venise în biroul lui Patrick mai devreme, dar acum era palidă, lovită la cap.

Sarei îi trecu greața care o cuprinsese.

- Este rănită rău?

Philip nu răspunse și o ridică pe Tina de acolo. Capul îi atârna, și văzură că acolo unde zăcuse pe covor, era o pată roșie.

- Trebuie să fi căzut, zise el grav și o așeză pe canapea. Întotdeauna îi spuneam să nu mai țină covorașul ăsta în fața căminului.

- Chem un medic, zise Sara.

- Este prea târziu. Se uită la Tina cu o expresie de neînțeles. Este prea târziu pentru doctor. E moartă!

- Moartă! Sara se uită la el cu groază. Nu se poate.

- Nu mai este nevoie să aștepți, Sara. Trebuie să chem un doctor, cu toate că nu mai are ce face. Nu poate nimeni să mai facă ceva pentru Tina.

- Dacă vrei să plec, plec, dar mai bine stau cu tine.

- N-are importanță. Se duse la telefon, vorbi, apoi turnă două pahare de băutură și-i dădu unul Sarei, care imediat simți căldura și putu să gândească mai limpede.

- Doctorul vine imediat, zise Philip.

Abia termină de vorbit, că se auzi soneria.

Sara alergă să deschidă.

- Sunt doctorul Jenson. Era un om între două vârste, cu chelie și sprâncene stufoase, cu o geantă în mână.

După un moment apăru Philip și se sprijini de perete.

- N-am suportat să privesc. Văzând-o zăcând acolo...

Părea că trecuseră ore când apăru doctorul și zise cu o voce gravă:

- Nu mai am ce să-i fac, desigur. Nu pot să vă dau un certificat de deces în aceste împrejurări. Trebuie să se facă o anchetă.

- Dar a fost un accident, protestă Philip.

- Chiar și așa, trebuie să se facă o anchetă, domnule Stafford. Trebuie să chemați poliția. Vor termina repede. Este o formalitate.

Philip se duse la telefon, iar când se întoarse, anunță că poliția vine imediat.

Doctorul se uită la amândoi.

- Trebuie să fi fost un adevărat șoc pentru dumneavoastră.

- A fost, zise Philip. Am urcat cu domnișoara Lister, să discutăm niște afaceri, și am... am găsit-o pe soția mea... Își puse mâinile pe față și închise ochii, nemaiputând continua.

Doctorul se căută în buzunarul vestei și scoase niște pastile pe care i le dădu lui Philip.

- Luați astea cu puțină apă. Vă veți simți mai bine.

- Mă simt bine, mulțumesc.

- Prostii! Faceți așa cum vă spun.

Mai scoase două pastile și le întinse Sarei.

- Ia și dumneata, domnișoară. Arăți de parcă vei leșina acum.

- Așa este, zise Sara.

Intră în living și-și turnă un pahar cu apă, tremurând, apoi simțind că Philip este în spatele ei, umplu un alt pahar cu apă și i-l dădu, privind cum îl bea.

Tina era moartă, iar Philip era liber. Nu mai era legat de o femeie pe care n-o iubea, și ceea ce cauzase moartea Tinei, aducea fericire în viața Sarei. Cum putea să gândească astfel în aceste momente?

Philip îi atinse mâna, iar ea deveni atentă la ceea ce spunea el.

- Nu pot să-ți spun ce rău îmi pare că te-am prins în încurcătura asta. De ce nu pleci înainte să sosească poliția?

- Nu pot să plec acum. Vreau să stau cu tine. Oricum, doctorul va spune că am fost aici, cu tine, când ai descoperit-o pe Tina, iar poliția va vrea să stea de vorbă cu mine.

Se auzeau câteva voci în spatele lor, iar Philip se duse la ușă. Se întoarse în urma unui bărbat înalt și slab, cu păr blond.

- Acesta este inspectorul Baxter, zise el. Dânsa este domnișoara Lister.

- Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Lister, zâmbi inspectorul. Soția mea și cu mine suntem cei mai mari fani ai dumneavoastră. Erați cu domnul Stafford când a găsit-o pe soția lui?

- Domnișoara Lister a venit să bem ceva și să discutăm un contract, interveni Philip. Am intrat în cameră, și restul îl știți.

- Doamna Stafford era pe canapea? întrebă inspectorul.

- Nu. Era întinsă pe jos și am ridicat-o eu. Abia atunci, am realizat că este moartă.

- Înțeleg. Baxter merse până la canapea. Dacă vreți să ieșiți puțin afară, nu vă reține mult.

- Este în regulă dacă așteptăm alături?

- Desigur.

Curând, inspectorul veni la ei.

- Îmi puteți spune la ce oră ați descoperit-o pe soția dumneavoastră?

- Acum o jumătate de oră. Imediat după pauza de publicitate din spectacolul domnișoarei Lister. Șapte și paisprezece minute. Am vorbit cu domnișoara Lister în studio câteva momente și apoi am urcat împreună. Cred că am ajuns în living la șapte și douăzeci.

- Și unde era întinsă doamna Stafford când ați găsit-o?

- V-am spus deja. În fața căminului. Trebuie să fi căzut și s-a lovit la cap de apărătoarea de la cămin. Philip bătu o mână de cealaltă. Din cauza tocurilor ei înalte! Și a blestematului de covor din fața căminului. Îi spuneam mereu ce periculos era. Odată era să cad și eu.

- Chiar așa? V-ați certat cu soția în ultimul timp, domnule Stafford?

- Ce dracu' are de-a face asta cu dumneavoastră?

- Mă scuzați că trebuie să vă întreb, dar asta este meseria mea.

După ce se potoli puțin, Philip zise:

- Eu trebuie să vă cer iertare. Îmi dau seama că este meseria dumneavoastră, dar trebuie să țineți seama că a fost un șoc teribil pentru mine.

- Chiar așa, domnule? Dar dacă puteți să răspundeți la întrebările mele, vă voi lăsa în pace curând.

Făcu o pauză, și cotinuă:

- V-ați certat cu soția de curând?

- Era mereu pusă pe ceartă. Dar nu ne-am certat în ultimele două săptămâni.

- Și când v-ați certat, ce fel de ceartă a fost?

- Dumnezeule mare, omule, ce întrebare! Ce fel de ceartă poate să fie între un bărbat și soția lui?

- Ai fi surprins. Unii soți și soții se bat.

- Vă asigur că nu e cazul nostru. Țipa aproape de isterie și câteodată arunca cu lucruri. De obicei, spărgea o vază pe săptămână, dacă doriți să aflați.

- Iar dumneavoastră, domnule? Vă enervați.

- Nu arunc cu vaze, dacă la asta vă referiți. De altfel, când sunt nervos, sunt mai controlat ca de obicei.

- Înțeleg. Nu v-ați lovit niciodată soția?

- S-o lovesc? Philip îl privi pe om. Unde vreți să ajungeți? Este evident că nu e un interogatoriu de rutină. De ce mă întrebați lucrurile astea?

Inspectorul Baxter se uită pe sub sprâncene.

- Medicul legist a făcut o examinare rapidă a soției dumneavoastră, dar... dar a putut să vadă că erau niște urme pe gât, urme de mâini.

- Vreți să-mi spuneți că a fost strangulată? zise Philip sarcastic.

- Nu, domnule, dar probele arată că a fost împinsă cu violență și s-a lovit de apărătoare. Persoana care a împins-o este răspunzătoare moral de moartea ei.

- Ce vreți să spuneți prin răspunzătoare moral?

- Ce am vrut să spun este că până stabilim că a fost un accident, o vom trata ca... o vom trata ca pe o crimă.

Capitolul 15

În momentele următoare declarației, nici Philip nici Sara nu mai putură gândi limpede. Un lucru era clar: singurele persoane care aveau cheia de la apartament erau Philip și Tina.

- Dar femeia care vă face curățenie în apartament?

- Soția mea a aranjat ca femeia să vină să facă curățenie numai când era ea acasă. Ținea foarte mult la apartament, l-a decorat singură și se supăra ori de câte ori se strica vreun ornament.

Philip a mai spus că în dimineața aceea, fusese plecat cu Tina la Londra și că l-a condus până la serviciu și apoi nu a mai văzut-o pentru că a stat în birou aproape toată ziua.

- Aveți vreo idee despre ce a făcut soția dumneavoastră astăzi?

- Se ducea la doctor pe strada Harley.

Sara exclamă și amândoi o priviră.

- Aveți ceva de adăugat, domnișoară Lister? întrebă inspectorul.

- Nimic deosebit. Doar că am văzut-o pe doamna Stafford săptămâna trecută și spunea că se duce pe strada Harley.

Inspectorul îl privi pe Philip.

- Era bolnavă?

- Nu, zise Philip. Dar, în urma accidentului de acum câțiva ani, se ducea la control de două ori pe an. Nu înțeleg de ce se ducea pe strada Harley săptămâna trecută și din nou azi.

- Deci nu v-a spus că este a doua oară când se duce la doctor într-un timp atât de scurt? întrebă inspectorul.

- Nu. Dar sunt sigur că nu era bolnavă pentru că aș fi știut.

După câteva minute apăru și Patrick. Sara îl privi cu compasiune. Dintre toți cei de față, era singurul care o iubise într-adevăr pe Tina.

- Ce s-a întâmplat? întrebă răgușit Patrick. Ce s-a întâmplat?

- Inspectorul crede că Tina a fost omorâtă.

- Doamne-Dumnezeule. Nu poate fi adevărat. Cine ar fi putut să facă așa ceva? Tina n-a făcut rău la nimeni în viața ei.

Patrick se întoarse spre inspector.

- A fost jaf? A intrat și a găsit un hoț în casă?

- Nu sunt semne de spargere, veni replica. Sunt inspectorul Baxter, iar dumneavoastră sunteți...?

- Patrick Dorland, vărul doamnei Stafford.

- Când ați văzut-o ultima oară?

- Acum o săptămână. Am fost în Irlanda pentru șapte zile și m-am întors abia astă-seară.

- Nu ați văzut-o în seara asta?

- Nu. Am venit direct de la aeroport la studio. Produc un serial săptămânal și m-am întors cu puțin timp înainte să

înceapă. Domnișoara Lister apărea în serial și eram nerăbdător să fiu prezent. Își slăbi nodul de la cravată și continuă. Nu-mi vine să cred. Tina era ca o soră pentru mine. Nu-mi vine să cred că e moartă.

Se trântit pe un scaun și-și îngropă fața în palme.

- Este de necrezut ca cineva să vrea s-o omoare. Era atât de frumoasă, atât de frumoasă.

Nimeni nu zise nimic, iar Sara lăcrima. În cele din urmă, Patrick își adună puterile și uitându-se la inspector, promise că îl va ajuta să-l prindă pe cel care îi omorâse verișoara.

- Mulțumesc, domnule. Dacă toată lumea va coopera, sper să putem clarifica acest caz în câteva zile.

- Trebuia să mă întâlnesc cu ea în seara asta. Ți-amintești, Sara, nu-i așa? Am vorbit cu Tina acum o săptămână, înainte să plec la aeroport. Am spus că o voi vedea imediat ce mă întorc. Se uită la ceas. Am promis că vin aici la nouă și jumătate…

- Vă întâlneați cu verișoara dumneavoastră pentru un motiv anume?

- Voia să-mi spună ceva. N-a vrut să-mi spună la telefon, când am vorbit cu ea, dar cred că era destul de important.

- Păcat că nu ați venit aici mai devreme. Vă puteați întâlni cu ucigașul sau poate chiar să preveniți tot ce s-a întâmplat!

Inspectorul se uită la ceas.

- Nu vă mai rețin. Puteți să vă duceți acasă. Dar aș vrea să-i spuneți asistentului meu unde veți fi mâine, în caz că trebuie să vă contactăm.

Când rămaseră singuri, Patrick îl întrebă din nou pe Philip dacă știe cine a putut să facă așa ceva.

- Nu. Ca și tine. Îmi este imposibil să cred că cineva a vrut s-o omoare pe Tina.

Sara își trecu o mână prin păr, simțind că dacă nu pleacă din cameră va leșina.

- Haide, draga mea. Te conduc acasă, spuse Patrick.

Ea se uită la Philip, apoi plecă acasă.

De dimineață, toate ziarele scriau pe prima pagină despre moartea Tinei Stafford, dar cuvântul crimă nu era folosit.

Când intră în bucătărie pentru micul dejun, Sara fu întâmpinată de mama ei, care o întrebă:

- Cred că știi de aseară. De aceea te-ai dus direct în camera ta când ai venit?

Sara încuviință.

- N-am vrut să vorbesc despre asta. Eram... Eram cu Philip - domnul Stafford, când a descoperit-o pe soția lui.

- Ce căutai în apartamentul domnului Stafford? întrebă furios Brian.

- A vrut să vorbim despre un contract, zise Sara. El... el... Nu mai putu continua, iar mama ei se uită la Brian și dădu din cap.

Brian nu mai zise nimic, și-și termină micul dejun în liniște. Sara citi ziarul și văzu că numele ei nu era specificat nicăieri, și că va fi o anchetă.

După ce plecă Brian, doamna Lister aduse din nou vorba despre caz.

- Cred că Patrick este foarte supărat. Aseară, când te-a adus acasă, am văzut că părea foarte bolnav. Nu știam că era din cauza asta, zise ea arătând spre o fotografie a Tinei dintr-un ziar.

- A fost un șoc teribil pentru el, ca și pentru noi.

- Văd ce ți-a făcut ție, zise mama ei. Arăți de parcă n-ai dormit azi-noapte. Poliția crede că e crimă, nu-i așa?

- Da.

- De asta ești supărată? Crezi că ar putea fi Patrick?

- Patrick! Dumnezeule, ar fi ucis pe oricine i-ar fi făcut rău Tinei. Nu, nu sunt supărată din cauza asta.

- Înțeleg! Atunci este domnul Stafford? Ți-e teamă că ar putea fi el?

- Ce poți să spui, mamă!

Realizând că vehemența cu care îi lua apărarea putea fi interpretată ca iubire, Sara tăcu. Dar era prea târziu.

- Biata de tine, zise doamna Lister, mi-am dat seama de câtva timp că ești nefericită, dar m-am gândit la Patrick.

- Sunt îndrăgostită de Philip, mămico, zise Sara adresându-i-se ca în copilărie. Îl iubesc din tot sufletul meu și el... el mă iubește pe mine.

Doamna Lister nu răspunse, iar Sara se uită în ochii ei, unde găsi întrebări nepuse, la care ei îi era frică să răspundă. Totuși era o întrebare care nu-i dădea pace. Oare Philip o iubea atât de mult încât să ucidă pentru ea? Nu, nu, el nu putea să rănească pe nimeni și cu atât mai puțin pe Tina. Dorea să vorbească cu el, dar la telefon îi era frică să nu-i fie ascultate convorbirile. Așa că se îmbrăcă și plecă la CTC.

Un polițist păzea coridorul, dar recunoscând-o, s-a dat la o parte ca ea să treacă.

- Domnul Stafford este în birou acum? întrebă Sara.

El aprobă, iar ea ciocăni și intră când îi auzi vocea.

Când o văzu, Philip îi spuse că nu trebuia să fi venit.

- Nu vreau să te amestec.

- N-am putut sta deoparte. Speram să mă suni.

- N-am vrut. Poliția ar putea asculta.

- Oh, Philip, ei nu pot să te învinuiască pe tine.

El zâmbi cu jumătate de gură.

- Logic, soțul este primul suspect.

- N u !

Ea se aruncă în brațele lui. El se dădu pentru un moment la o parte, dar fiindcă ea se agăța de gâtul lui, o strânse în brațe.

- Sara, iubito, m-am rugat cu tot sufletul să devin un om liber ca să te pot cere de soție, dar nu mi-am dorit libertatea în asemenea împrejurări. Te iubesc, dar nu pot să ucid pentru tine.

- Nu trebuie să spui asta, Philip. Știu că n-ai putea. Te iubesc și am încredere în tine.

- Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, zise el și o sărută cu dragoste.

După aceea, Sara se așeză pe scaun și se uită la el, bucuroasă că poate să-și arate dragostea fără să se ascundă.

Philip luă un trabuc și-l aprinse. Sara știa că ceva îl frământă și voia ca el să-i spună ce are pe suflet. Când o făcuse, o găsi nepregătită.

- Te-am rugat aseară să vii în apartament, pentru că voiam să-ți spun ceva. Acum câteva zile - o săptămână mai precis - Tina s-a oferit să-mi redea libertatea.

Sara se uită la el fără un cuvânt, iar el continuă:

- Îți amintești când ai fost săptămâna trecută la mine în birou? Te-am sărutat și apoi mi s-a părut că aud ușa deschizându-se. Dar când m-am uitat nu era nimeni acolo.

Trase din trabuc cu sete și se pare că asta l-a mai relaxat puțin.

- Ei bine, cineva a deschis ușa. Tina!

- Vrei să spui că ne-a văzut?

- Da. Când m-am întors în apartament seara târziu, mi-a spus.

- Deci, de aceea a vrut să vorbească cu Patrick neapărat.

- Ce vrei să spui? Când a fost asta?

- Ne-am dus să luăm valiza de la birou când a plecat la Belfast, iar Tina l-a sunat acolo. Spunea că trebuie să-l vadă urgent, dar el i-a spus că nu poate pierde avionul. Ea era disperată, iar Patrick și-a pierdut cumpătul și i-a spus că vorbește cu ea când se întoarce. De aceea a venit în apartament după spectacol.

- Înțeleg. Tina voia să-i spună că noi suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

- De ce nu mi-ai spus asta mai înainte?

- N-am crezut că este necesar. Nu aveam intenția să accept libertatea.

Sara se schimbă la față. Philip o văzu și îngenunche lângă ea.

- Iubito, nu mă privi așa. Trebuie să știi că nu voiam să accept oferta ei. Nu vezi că ea se gândea la fericirea mea? Și cum crezi că m-am simțit?

- Dar dacă ne-a văzut împreună - dacă știa că nu erai îndrăgostit de ea...

- Nu este important. Nu puteam s-o părăsesc. Era datoria mea să rămân soțul ei. La naiba, Sara, era tot ce aveam să-i dau.

Își luă capul în mâini, iar ea îl privi cu compasiune.

- Atunci, de ce mi-ai spus? întrebă ea în sfârșit.

- Nu știu. Toată noaptea m-am gândit, n-am putut să dorm, am încercat să-mi analizez motivele, dar pur și simplu nu știu. Lucram în birou ieri, și știind că tu ești la studio, am simțit că trebuie să-ți spun.

Nici unul nu auzit ușa deschizându-se și apăru inspectorul Baxter care-i privi rece.

- Îmi pare rău dacă v-am deranjat. Am bătut, dar nu m-ați auzit.

- Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă Philip.

- Am ceva să vă spun. Dacă vreți să mergeți cu mine numai pentru câteva clipe.

- Puteți să spuneți ce aveți de spus în fața domnișoarei Lister. Nu are rost să pretindeți că nu știați ce se întâmplă cu noi.

- Nu aveam de gând să pretind nimic de acest gen. Nu e datoria mea să fac comentarii fără rost.

- Dacă sunteți așa de diplomat, inspectore, vreau să vă spun că imediat ce se va limpezi totul, îmi voi anunța logodna cu domnișoara Lister.

- Chiar așa, domnule? Dacă-mi permiteți, este mai înțelept să nu spuneți nimic până se va rezolva cazul. Iertați-mă că vă întreb, dar soția dumneavoastră știa de sentimentele dumneavoastră față de domnișoara Lister?

- Da. Și mi-a oferit libertatea acum o săptămână.

- Așa! Și ce i-ați spus?

- Am refuzat. Pentru motive personale pe care nu vreau să le discut acum.

- Dar doamna Stafford era bucuroasă?

- Nu. Acum două nopți mi-a oferit din nou libertatea.

- Înțeleg. Vreți să mă faceți să cred că doamna Stafford v-a oferit libertatea pentru ca să vă găsiți fericirea alături de altă femeie.

- Da.

- Doamna Stafford avea intenția să se căsătorească cu altcineva?

- Nu. Soția mea nu era interesată de nici un bărbat.

- Asta face oferta ei inexplicabilă.

- Unde vreți să ajungeți.

- Ei bine, am aici raportul doctorului și-mi vine greu să cred că soția dumneavoastră v-a acordat libertatea, în special că nu era îndrăgostită de nimeni, pentru că, vedeți, era însărcinată în luna a treia.

- Nu-mi vine să cred! Soția mea nu poate avea copii. Întrebați-l pe doctorul ei. Vă va spune la fel, zise Philip nervos și stupefiat.

- Am vorbit deja cu el și ne-a confirmat sarcina. Cred că a fost un fapt neașteptat, dar fără doar și poate este adevărat.

Philip se așeză uluit. Cuvintele i se opreau în gât. Deodată exclamă:

- Nu voiam să vorbesc despre asta dar... dar nu sunt tatăl copilului pe care-l aștepta. Tina și cu mine n-am trăit împreună de la accident.

Inspectorul se uită la Philip, și pentru prima dată fața lui arăta neliniște.

- Trebuie să mă credeți, inspectore. Dacă soția mea era însărcinată, înseamnă că avea un amant.

Cuvintele păreau că au trezit-o pe Sara din starea de șoc și sări în picioare.

- Philip are dreptate. Dacă doamna Stafford a fost omorâtă, trebuie că a făcut-o iubitul ei.

- De ce? întrebă inspectorul.

- Poate că voia să se căsătorească cu el și el nu putea. Poate că are deja o soție. Ar putea fi multe motive. Este datoria dumnevaoastră să rezolvați cazul.

- Eu lucrez cu fapte și trebuie să admiteți că faptele în acest caz nu sunt conforme cu dovezile.

- Eu vă spun că din motive personale nu puteam divorța de soția mea.

- Faptele sunt următoarele: spuneți că soția dumneavoastră avea un amant și v-a oferit libertatea, ceea ce ați refuzat.

- Nu știam că este însărcinată. Dacă știam, multe s-ar fi schimbat.

- Vreți să spuneți că dacă știați, erați de acord cu divorțul?

- Normal. Credeam că Tina vrea să mă elibereze ca să mă vadă fericit. Nu mi-am dat seama că voia libertatea ca și ea să fie fericită. Dacă avea curajul să-mi spună adevărul!

- De ce credeți că nu v-a spus adevărul?

- Nu știu.

- Bănuiala mea este că nu v-a spus de sarcină pentru că deja știați. Bănuiala mea este că atunci când ați aflat, gândeați că și domnișoara Lister va afla. Sarcina nu este ceva ce puteți ascunde mult timp! Și v-ați gândit să păstrați secretul pentru totdeauna.

- Ce vreți să spuneți? întrebă Philip cu glas înăbușit.

- Știați că nimeni, în afară de dumneavoastră, soția dumneavoastră și doctorul, nu știa că era însărcinată. Știați că dacă murea, și moartea ar putea arăta ca un accident, nimeni nu va afla niciodată.

Sara asculta îngrozită. Cuvintele inspectorului o tulburau și se trezi vorbind.

- Dar Patrick? Era vărul Tinei și erau foarte apropiați. Cu siguranță că i-a spus lui. Nu înțelegeți, inspectore, dacă Patrick știa despre Tina, și tot ce se întâmpla cu ea, imediat el se gândea la Philip.

- Domnul Dorland știa de legătura dumneavoastră cu domnul Stafford?

- N u .

Inspectorul zâmbi cu tristețe.

- Îmi pare rău, domnișoară Lister. Nu vă învinovățesc că ați încercat, dar nu poate fi un argument. Oricum, am stabilit fără nici o îndoială că nimeni în afara domnului și doamnei Stafford și a doctorului, nu știa despre copil.

- Când a aflat soția mea? întrebă Philip.

- Se pare că a fost la doctor acum o săptămână și acesta i-a spus.

Sara închise ochii, amintindu-și de telefonul Tinei din seara când Patrick pleca în Irlanda. Voia să-i spună de Philip și de copil. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai logic, căci crima putea fi comisă de cineva căruia îi era teamă ca Tina să facă scandal când va descoperi că omul pe care-l iubea era pregătit s-o părăsească.

Sara se uită la inspector, și cuvintele pe care voia să i le spună au murit înainte să le rostească. Numai dacă îl credea pe Philip, numai dacă era convinsă că el spunea adevărul, că el nu este tatăl copilului Tinei, poate atunci ar putea accepta existența unui alt bărbat în viața acesteia.

Dar inspectorul Baxter nu-l credea!

Sara se întoarse și îl privi fix pe Philip.

- Cred în tine, iubitule.

Cuvintele ei păreau că l-au lăsat fără grai, și el o privi în liniște, cu ochii plini de iubire.

- Unul sau doi prieteni apropiați știau care este situația între mine și soția mea.

- Vreau să mergem la Scotland Yard.

- Este o rugăminte sau un ordin?

- Vreau să fie o rugăminte, dar dacă refuzați, atunci va fi un ordin.

- Foarte bine, vin imediat, numai lăsați-mă puțin cu domnișoara Lister.

Inspectorul a ieșit, iar Philip s-a apropiat de Sara.

- Crezi ceea ce tocmai ai spus? Sau ai zis doar ca să încerci să mă ajuți?

- Cred în tine, Philip, repetă ea. Nu știu care este răspunsul. Tot ce știu este că tu nu minți.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că mai ai încredere în mine. Pot să îndur orice acum.

Se îmbrățișară cu dragoste.

- Dacă inspectorul decide să mă rețină, nu vreau să vii să mă vezi.

- Dar...

- Nu, repetă el. Stai deoparte, ai înțeles? Nu te amesteca. Te caut cât de curând pot.

- Foarte bine, spuse ea cu ochii în lacrimi.

Capitolul 16

După ce Philip plecă la Scotland Yard, Sara se întoarse acasă și așteptă telefonul lui. Dar acesta nu suna. Atunci s-a gândit că Philip era reținut acolo. Philip arestat! Vru să dea telefon la secretara lui Philip, dar se răzgândi, și continuă să se agite prin sufragerie. Pe la ora șapte a sunat soneria de la ușă și Sara alergă să deschidă. Era Patrick.

- Pot să intru? întrebă el.

- Desigur.

- Cred că știi că Philip a fost reținut pentru cercetări la Scotland Yard. Au fost la CTC.

- Da, știu. Eram la el în birou când a venit inspectorul Baxter și l-a luat.

- Înțeleg. A mai spus ceva Baxter?

- Nu, doar că voia să-i mai pună câteva întrebări lui Philip.

- Înțeleg. Întotdeauna am știut că este dificil să trăiești alături de Tina, dar nu mi-am închipuit că el o va ucide.

- Cum poți să spui așa ceva? răbufni Sara. Nu poți să crezi că el a făcut-o! Îl cunoști atât de bine...

- Îl cunosc mai bine ca tine. Întotdeauna i-am zis că are un temperament oribil și, evident, luni seară, și-a pierdut controlul.

- Nu este adevărat! Philip n-a ucis-o. Trebuie să fii nebun să crezi că Philip a făcut așa ceva. Știu că ți-ai iubit verișoara, dar el nu putea s-o ucidă!

- Ce s-a întâmplat cu tine, Sara? Nu mai țipa la mine așa.

Sara îl privi, și apoi, fără să se oprească, izbucni în lacrimi. După un moment simți mâinile lui Patrick în jurul umerilor.

- Liniștește-te, draga mea, nu mai plânge. Trebuie să faci față adevărului, oricât de crud ar fi el.

- Dar el n-a făcut-o. Îl iubesc, Patrick, și îl cunosc mai bine ca tine.

Sara și-a dat seama prea târziu ce spusese. I-a spus lui Patrick că iubește pe altcineva. Era imposibil să-și retragă cuvintele și, ridicând privirea, îl văzu pe Patrick mai palid ca niciodată.

- Ești tulburată. Nu știi ce vorbești.

- Ba da. Îl iubesc pe Philip. Îl iubesc de mult timp.

- Îl iubești pentru poziția lui. Pentru că este președintele CTC, iar tu ești una din vedetele lui.

- Dacă vorbești așa, nu poți să mă cunoști așa bine cum zici tu. Nu sunt o fată care să fie încântată de putere și poziție socială. Ea zâmbi trist. M-am îndrăgostit de Philip din prima clipă când l-am văzut, dar abia când am fost la New York mi-am dat seama.

- Deci te-ai întâlnit cu el acolo?

- Da. Îți amintești că am mai stat acolo după spectacol. Ei bine, Philip m-a rugat și am petrecut săptămâna împreună.

Patrick reacționă ca și cum ea l-ar fi lovit.

- Nu-mi spune că ați fost amanți.

- Nu.

- Mulțumesc Cerului pentru asta. Nu puteam să îndur dacă tu i-ai fi permis să... Oh, draga mea, nu știi ce spui. Știu că tu crezi că-l iubești pe Philip, dar crede-mă, este doar recunoștință. Ești flatată că ți-a acordat atenție. Dar ești o vedetă acum, nu mai ai nevoie de el.

- Cariera mea nu are nimic de-a face cu dragostea. Mereu le-ai confundat pe amândouă. Ea trase aer în piept. De fapt, când mă voi mărita cu el, am de gând să renunț definitiv.

- Cred că ai înnebunit.

- Nu. Sunt îndrăgostită.

- De un criminal.

- Philip nu este criminal.

- Poliția așa crede. Uite, Sara, nu mai vorbesc despre asta deloc. Ești tulburată și nu vezi lucrurile clar. Voi considera că te-ai îndrăgostit de Philip de plăcere, dar nu cred că ceea ce simți pentru el va dura.

- Așteaptă până va fi eliberat, și-ți voi demonstra că te înșeli.

- Nu va fi eliberat. Eu cred că a omorât-o pe verișoara mea, din cauza asta nu-mi pasă ce se va întâmpla cu el. Am iubit-o pe Tina ca un frate, zise el distant. Știu că n-a fost fericită cu Philip, dar mereu am sperat că o va trata ca pe o femeie, nu ca pe o mașină. Acum stai în fața mea și-mi spui că el te iubește și ești surprinsă că eu sunt supărat, că nu sunt fericit pentru tine. Dar cum să fiu bucuros, când el a omorât-o pe Tina ca să se căsătorească cu tine?

- Dar nu-i adevărat! repetă ea.

- Atunci cine a făcut-o?

Sara nu zise nimic. Nu putea să-i spună că era convinsă că Tina fusese omorâtă de amantul ei. Nu putea să-i spună nici că Tina era însărcinată.

- Ei bine, zise Patrick mândru. Nu poți să-mi răspunzi, nu-i așa? Evident, nici poliția nu poate, de asta l-au reținut pe Philip.

Patrick se opri să-și sufle nasul, apoi îi spuse Sarei că nu va mai vorbi despre ce s-a întâmplat, dar ea să știe că el va fi mereu aproape de ea, orice-ar fi.

- Mulțumesc, zise ea încet. Ești prietenul meu și mereu vei fi.

- Era să uit de ce am venit să te văd. Vei apărea într-un spectacol la care este invitată regina. Nu vezi ce înseamnă asta? Vei avea onoarea să apari în fața reginei și vei avea drumul deschis spre America.

Dar Sara nu putea fi entuziasmată. Nu se mai putea gândi la carieră când știa că Philip era reținut. Nu putea să-i spună lui Patrick, așa că tăcu.

Patrick continuă spunându-i că va avea succes, că va încânta publicul; nu trebuia să înceapă repetițiile imediat, ci peste câteva zile.

- Dacă sună reporterii, trebuie să fii atentă la ce le spui. Deocamdată n-au făcut legătura dintre tine și Philip și nici nu trebuie.

- Nu mi-e rușine că-l iubesc pe Philip.

- Poate că nu, dar gândește-te la familia ta. Nu vrei reporterii aici. N-ar fi bine pentru mama ta.

Săptămâna trecu încet. Nu află nimic de la Philip și nu au scris nici ziarele.

Când se duse la CTC avu impresia că vine acasă. Intră în biroul lui Patrick, care tocmai termina o convorbire telefonică.

- Nu este nevoie să te întreb ce ai făcut zilele astea. Se vede pe fața ta că n-ai dormit deloc.

- Am luat somnifere, dar nu m-au ajutat prea mult.

- Încă nu accepți adevărul? El oftă. Ei bine, am aranjat să-l vezi. Cred că sunt nebun, dar se întâmplă că te iubesc și vreau să te fac să vezi adevărul. Haide, mergem acum.

- La Scotland Yard.

- Da. Am aranjat cu domnul inspector Baxter să-l poți vedea pe Philip, ca să te poți liniști.

Când au ajuns la Scotland Yard, Sara se aștepta să-l vadă pe Philip puțin schimbat, dar când s-au întâlnit, părea cu zece ai mai în vârstă.

- Parcă ți-am zis să nu vii.

- Am adus-o, răspunse Patrick, pentru că nu se liniștea altfel ca să poată lucra. Nimeni nu știe că suntem aici și nu ne-a urmărit nimeni. Nu am nimic să-ți spun, PJ. Am adus-o pe Sara și voi aștepta afară.

- Cred că nu trebuie să-ți spun că sunt nevinovat.

- Nu, zise Patrick și ieși afară.

Când au rămas singuri, Sara sări în brațele lui Philip, abținându-se să nu plângă.

- Nu ești vinovat, zise ea cu pasiune. Nu pot să te oprească aici pentru ceva ce nu ai făcut. Oh, Philip, ce se va întâmpla.

- Nu știu, draga mea.

- Dar ce vor? Ce te întreabă?

- Același lucru mereu, zise el sec. Nu am alibi pentru timpul în care Tina a fost omorâtă, iar ei fac tot felul de presiuni în speranța că voi greși.

- Dacă spui adevărul, cum poți să greșești?

- Dacă spun adevărul. Problema este că numai tu crezi în mine. Baxter vrea să creadă că sunt vinovat, dar nu este nici el convins îndeajuns ca să mă poată aresta.

- Dar nu te poate ține aici la infinit, protestă ea. Avocații tăi nu pot aranja să ieși pe cauțiune?

- Nu există cauțiune dacă ești arestat pentru crimă. Dacă voiam să fac unele presiuni, puteam să ies imediat, dar stau aici pentru că eu cred că acum, când ucigașul nu se mai crede suspectat, mai mult ca sigur va face o greșeală.

La un moment dat, un polițist bătu la ușă și, scuzându-se în fața Sarei, îi spuse că e timpul să plece. Sara îl sărută pe Philip și plecă.

- Ei bine, zise Patrick în drum spre CTC, ce părere ai acum? Încă optimistă că el va fi liber?

- Da. Dacă poliția era convinsă tot atât de mult cât ești tu, îl arestau deja, nu-l mai reținеau pentru cercetări.

- Singurul motiv pentru care au făcut-o este poziția lui socială și influența pe care o are.

- Dacă Philip era omul care să se folosească de influență, era eliberat aproape imediat.

- Nu-mi spune că ar fi moral să facă asta.

Sara nu-i răspunse. Era de înțeles amărăciunea lui Patrick; nu numai că verișoara lui era moartă, dar fusese îndrăgostită de altcineva.

Când au ajus la CTC, Patrick o invită la masă, apoi au plecat la repetiții pentru spectacolul dat în cinstea reginei.

După ore întregi de repetiții, dirijorul orchestrei vorbi cu Patrick, spunându-i că ar trebui să încheie pentru ziua de azi, pentru că Sara este obosită, și să înceapă repetițiile luni. Patrick nu fu de acord.

- Sunt prea ocupat săptămâna viitoare.

- Dar de ce te grăbești? Să mai așteptăm câteva zile.

Patrick dădu din cap cu încăpățânare.

- Tu poți să strângi și să pleci. Eu rămân cu Sara să înregistrăm negativele, așa că ne vom descurca.

În câteva minute au rămas singuri.

- Știu că ești obosită, zise Patrick cu voce tare. Nu am de gând să te las să pleci după așa repetiții. Trebuie să-ți revii din nou și trebuie s-o faci acum!

Dădu drumul la magnetofon, iar ea a început să cânte, dar după un moment, el închise și veni la ea.

- Nu este bine. Uite, Sara, îl deschid din nou și îl las să te auzi.

- De ce mă înregistrezi când cânt prost?

- Pentru că vreau să auzi singură. Este singurul mijloc de a-ți arăta când greșești.

- Nu mai pot continua! țipă ea. Nu pot! Nu pot!

- Încetează! strigă Patrick venind spre ea. Nu poți renunța acum. Trebuie să reușești!

- Nu pot! Nu mai vreau să cânt niciodată!

- M-am săturat de prostia asta. Vei apărea în spectacol și va fi spectacolul vieții tale. Și încă ceva - vei merge și cu mine în America! Am semnat contractul și când plec, te iau cu mine. Ne vom căsători și...

- Nu! a urlat ea. Nu mă voi căsători cu tine niciodată. Niciodată! Dacă i se întâmplă ceva lui Philip, viața mea nu mai are rost, este sfârșită!

Patrick era atât de palid, încât pielea lui părea să aibă reflexe verzi.

- Dramatizezi totul, Sara. Philip va fi condamnat, iar viața ta își va urma cursul.

- Nu poți să crezi că a ucis-o pe Tina.

- Sigur că el a făcut-o. Știa că niciodată nu va divorța de el.

- Nu este adevărat. S-a oferit să-i acorde divorțul.

- Ai numai cuvântul lui Philip. De ce ar fi vrut Tina să-i acorde divorțul când aștepta un copil de la el? Philip poate că ți-a spus că te iubește, dar el trăia cu Tina și...

- Nu! strigă ea. Nu este adevărat! Nu este adevărat!

Înainte ca el să mai poate spune ceva, ea-l împinse și alergă afară din studio. În spatele ei îl auzi strigându-i numele. Singura ei dorință era să ajungă acasă, să se ascundă și să-și verse amarul.

Capitolul 17

În drum spre casă, în taxi, Sara retrăi scena cu Patrick. Oare, după noaptea asta, el va reuși să realizeze că dragostea pentru ea era în zadar? Că ea nu mai vrea să facă parte din viața lui? Era ceva ce el avea să învețe mai devreme sau mai târziu. Patrick o iubea și ea era tristă că îi provoacă atâta durere.

Când ajunse acasă, intră în sufragerie, unde mama ei asculta muzică.

- Ești foarte palidă. Ai ceva vești de la domnul Stafford?

- Nu. L-am văzut de dimineață, dar... nu mai am nici o veste.

Sara se așeză lângă foc să-și încălzească mâinile. Știind că mama ei o privea, zise încet:

- M-am certat cu Patrick, i-am spus că nu mă voi mărita cu el niciodată, am fugit din studio și l-am lăsat acolo.

- Nu-ți face probleme. Trebuia să afle mai devreme sau mai târziu.

Sara dădu din cap și apoi se așeză pe scaun închizându-și ochii.

- Mă duc să-ți fac un ceai, zise mama ei.

Sara rămase singură cu gândurile ei. Se simțea extenuată. Oare Patrick avea dreptate? Oare Philip va fi găsit vinovat pentru o crimă ce nu a comis-o?

Corpul începu să-i tremure. Philip nu putea fi condamnat pentru crimă! Nu contează câți oameni îl cred nevinovat, dacă era nevinovat se va descoperi până la urmă. Dar dacă nu se va afla niciodată?

- Nu! plânse Sara. Nu! Philip mă iubește numai pe mine. Nu contează ce crede altcineva, Philip nu este tatăl copilului. Philip nu era...

Deodată Sara sări în picioare. Copilul Tinei. Numai Philip, ea, inspectorul și doctorul știau despre copil. Totuși, Patrick știa și el! Cine putea să-i spună asta? Tina voia să-i spună când el pleca în Irlanda, dar el n-a vrut s-o vadă. Sara începu să meargă prin cameră, agitându-se.

Patrick nu putea să afle decât văzând-o pe Tina înainte să fie ucisă! Cu alte cuvinte, trebuia s-o fi văzut după ce a venit din Irlanda. Totuși, el i-a spus inspectorului că n-o văzuse. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că Patrick minte.

Trebuie că a văzut-o pe verișoara lui după ce s-a întors: numai așa putea afla de sarcină. Chiar dacă Patrick a văzut-o pe Tina, asta nu-l făcea un criminal. Dar a mințit într-adevăr, și de ce a mințit, dacă nu de frică?

Sara se opri din mers, cu ochii mari de groază. De ce i-ar fi frică lui Patrick? Numai dacă el ar fi ucigașul.

Multe lucruri începeau să se lege: gelozia Tinei pe Patrick, dorința ei de a fi mereu în preajma lui. Sara își amintea tot ce-i spusese Patrick despre trecutul lui, copilăria la Malley Castle, felul în care Tina devenise dintr-o copilă, o femeie tânără, posesivă. În orice caz, Patrick simțise mai mult interes pentru Tina decât acela de văr.

Patrick și-a jucat cărțile bine. Sara își amintit reacția lui când l-a întrebat dacă influența Tinei l-a ajutat să-și găsească o slujbă. Numai un om care se simțea vinovat reacționa așa.

Convinsă că ajunsese la adevăr, primul gând al Sarei a fost să-l anunțe pe inspectorul Baxter. Dar ce dovadă avea că Patrick știa de sarcina Tinei? Dacă inspectorul îl întreba, el nega totul, și era cuvântul ei împotriva lui. Trebuia să-l scoată pe Philip de acolo. Trebuia să găsească dovada înainte să se ducă la Scotland Yard.

Brusc, inima i se umplu de bucurie. Ce proastă era! Avea dovada, care acum era la studio.

Se grăbi să ajungă la CTC. Din hol o luă pe scări în jos spre studio. Deschise ușa și intră. Era întuneric și neștiind pe ce întrerupător să apese, așteptă să se obișnuiască cu întunericul. Ajunse la măsuța unde era magnetofonul. Ea avu dreptate. Patrick a uitat să oprească înregistrarea. Când vru să desfacă banda, apăru o altă mână, care o acoperi pe a ei. Cu un țipăt de groază, ea se uită și-l văzu pe Patrick.

În liniște, el scoase banda și o băgă în buzunar. Fața lui nu exprima nimic, numai ochii străluceau puternic.

- Mi-a fost teamă că te vei întoarce, zise el amabil. Mi-a fost teamă că-ți vei aduce aminte conversația noastră și vei pune totul cap la cap. Am ajuns și eu acasă și, ca și tine, am

început să mă gândesc la cearta noastră. Mi-am amintit ce-am zis și m-am întors să distrug banda. Păcat că ai ajuns aici înaintea mea. Dacă nu ajungeai o distrugeam și era cuvântul meu împotriva ta.

- Așa și este, nu-i așa? Sara tremura de nervi, dar era hotărâtă să nu-l lase să vadă asta. Ai înregistrarea și nu sunt destul de puternică ca să pot s-o iau de la tine.

- Nu, fu el de acord. Nu ești. Dar asta nu te oprește să te duci la inspectorul Baxter și să-i povestești. Este mare păcat, Sara, pentru că mi-ești dragă și am stat mult timp împreună.

- De ce... de ce vorbești la trecut? Putem petrece încă mult timp împreună.

Chiar și pentru ea cuvintele au sunat fals și uitându-se la fața lui știa că nu-l păcălise nici pe el.

- Nu mai avem viitor, Sara, ai spus-o chiar tu acum o oră.

- Nu știam ce spun. N-am vorbit serios.

- Ba da. Fiecare cuvânt. Este mare păcat. Dacă mă iubeai la fel de mult cât te iubesc eu, puteam ajunge departe. Eu te-am făcut tot ceea ce ai fost. Ai avut talent și am știut cum să-l exploatez. Te-am făcut cea mai mare cântăreață a lumii, cea mai mare actriță și dansatoare, orice ai vrut tu. Și toată lumea care te vedea, știa că eram eu, că eram puterea din spatele tău.

- Ce ai de gând să faci? șopti ea.

- Să te omor. Asta-i tot ce pot să fac. El veni spre Sara, iar ea se feri. Nu încerca să fugi de mine. Sunt mai înalt și mai puternic decât tine și nu vreau să te rănesc mai mult decât este necesar. Nu sunt un criminal, știi. Moartea Tinei a fost un accident. Mi-am pierdut cumpătul și am lovit-o. A căzut și când

m-am uitat la ea și am văzut că este moartă am intrat în panică și am plecat din apartament. Nu poți să mă învinuiești pentru panică, nu-i așa?

- Nu te învinuiesc de nimic, zise Sara, și era surprinsă că vocea îi suna atât de normal.

Dacă reușea să-i câștige încrederea, să poată vorbi cu el până se va liniști, poate reușea să fugă din studio. Ochii îi erau la ușa de fier și se gândea că poate, cineva a văzut lumina și va intra, dar își dădu seama că pe sub ușa de metal nu se vede nici un strop de lumină.

- Nu te învinuiesc pentru că te-ai speriat, zise ea, dar dacă moartea Tinei a fost un accident - și sunt singură că a fost - nu ai de ce să te temi.

- Termină cu prostiile. Poliția va încerca să dovedească că a fost o crimă. Am fost destul de furios ca s-o omor. Aveai dreptate în multe privințe când te gândeai la Tina și la mine. De când era copil s-a îndrăgostit de mine, dar era prea proastă ca să-și dea seama. Am măritat-o cu Philip pentru că știam că mă va ajuta și pe mine, iar când am venit la Londra și-a dat seama ce însemn pentru ea. Obișnuia să scrie și să mă roage să vin, dar eu nu veneam.

- De ce? Sara nu voia să știe adevărul, dar spera că dacă îl va face să vorbească, poate se va întâmpla ceva.

- N-am venit pentru că voiam să-mi joc cărțile cu atenție. Accidentul ei a fost o bucățică de noroc pentru mine. Când era încă bolnavă mă striga mereu, iar PJ a trimis după mine. După asta, totul a fost ușor. Mi-a dat o slujbă și i-am demonstrat ce talentat eram.

Patrick se apropie de Sara și o strânse de gât încât ea abia mai putea respira.

- Ce s-a întâmplat apoi? întrebă ea.

- Am devenit amantul Tinei. A realizat că Philip se învinovățește de accidentul ei. Când n-a mai vrut să trăiască cu el, Philip a acceptat decizia fără să spună nimic. Vina poate fi un lucru îngrozitor, Sara, iar în cazul de față, Tina cu mine am profitat.

- Apoi am intrat eu în scenă, zise Sara, și ți-ai dat seama că aveam talent.

- Da. Știam că împreună cu mine, poți să ajungi departe. Ai fost dificilă și tu, atât de dificilă încât, câteodată, îmi venea să te omor, dar totuși - totuși, m-am îndrăgostit de tine. Tina a aflat și am încercat s-o împac. De asta te-am lăsat în pace.

El continua explicând atât de mult, încât pe ea o încurca. Prea multe motive, prea multe temeri: dragoste de o parte și ambiție pe de alta.

- Nu am văzut-o pe Tina înainte să plec în Irlanda, continuă el. Dar am văzut-o imediat ce m-am întors.

- Când? întrebă Sara. Ai venit la studio de la aeroport.

- Când cântai tu. Urmăream spectacolul și am trimis asistentul să-mi aducă ceva din birou.

Patrick ezită puțin, ca și cum i-ar fi fost dificil să-și amintească, iar Sara și-a dat seama că el nu vrea să retrăiască ce se întâmplase în timpul acelor cincisprezece minute fatale.

Dar Sara, văzând că el își găsește greu cuvintele și că începe să transpire, se gândi cu speranță. Dacă putea să-l facă să plângă, să se mai relaxeze…

- Când te-ai dus în apartament? repetă ea. Cum ai reușit fără să te vadă nimeni?

- Când monitorizam spectacolul, zise el din nou. Asistentul meu s-a dus în biroul meu... mai era cineva cu mine, dar am scăpat de ei de asemenea. Știam că am doar șase minute. Cum am intrat, Tina mi-a spus că te-a văzut în brațele lui Philip. N-am crezut-o, și am început să ne certăm. A început să țipe... apoi mi-a pus că este însărcinată și dacă nu mă însor cu ea îi va spune lui Philip. Am țipat la ea, ea a țipat la mine. Atunci am împins-o, iar ea a căzut. Când am văzut că a murit, am fugit. Când am ajuns în studio era reclamă și nimeni nu observase că am lipsit. Nu și-au dat seama că am lipsit tot spectacolul. Când ai apărut, toată lumea știa că n-am plecat din studio - și ăsta a fost alibiul meu. Eu... Eu...

Se uită în sus, se uită la mâini, la degete cu o privire demonică, ceea ce o sperie.

- Vrei să câștigi timp, zise el. Dar nu-ți va fi de nici un folos. De nici un folos.

Se apropie de ea, iar Sara țipă. Era prea târziu. O apucă de gât și începu să strângă până își pierdu cunoștința.

- Sara, zise o voce de departe. Sara, pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva.

Cu un efort, Sara deschise ochii și-l văzu pe Brian aplecat asupra ei, speriat.

- Doar câteva minute și era prea târziu, zise cu vocea gâtuită. Dacă mă mai sperii așa, te dezmoștenesc!

Sara se ridică și se așeză pe scaun.

- Ce s-a întâmplat cu Patrick?

- L-a luat Baxter. Mama s-a speriat când ai plecat ca o furtună de acasă și m-a pus să te urmăresc. I-am telefonat lui Baxter înainte să plec. Brian se opri în timp ce inspectorul se apropia.

- Ați făcut un lucru foarte nebunesc, domniță, zise el. De ce nu mi-ați telefonat înainte să veniți aici?

- Mi-era teamă că nu mă veți crede, și n-am crezut că este timp pentru explicații. Am vrut să ajung aici înainte ca Patrick să distrugă înregistrarea. Ea se ridică brusc. Înregistrarea! O aveți?

Baxter dădu din cap.

- Ascultam afară de ceva timp. N-am vrut să intrăm și să-l întrerupem.

Ea se înfioră.

- Preferam să riști. Credeam că mă va omorî.

Ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă.

Brian o luă de umeri și zise:

- Cel mai bun lucru pentru ea este să plângă. Se va opri imediat ce îl va vedea pe domnul Stafford.

Când auzi numele lui Philip, Sara tresări.

- Când pot să-l văd?

- Când vrei. Deja am dat telefon la Scotland Yard, așa că, dacă mergi acasă, te va urma și el imediat.

Inspectorul avea dreptate.

Când ajunse acasă, Sara era așteptată de Philip.

- Este în salon, zise mama ei. Vă las puțin ca să vă aduc niște cafea și sandvișuri. Arătați amândoi de parcă ați avea nevoie.

Îmbrățișând-o pe mama ei, gâtuită de emoție, Sara deschise ușa la salon, atât de copleșită încât nu mai putu face un pas. Nici nu avu nevoie, pentru că Philip veni repede și o strânse în brațe.

- Când mă gândesc ce putea să ți se întâmple! începu el, trecându-și mâna prin părul ei.

Au rămas îmbrățișați, bucuroși că sunt împreună. Cuvintele erau de prisos. În cele din urmă, s-au așezat pe canapea, realizând că numai vorbind despre ce s-a întâmplat ar putea alunga fantomele trecutului.

- Dacă nu mă simțeam atât de vinovat de accident, zise el, puteam s-o văd pe Tina mai clar așa cum era. Dar ca un prost am presupus că nefericirea ei avea de-a face cu faptul că ea nu putea avea copii. N-am realizat niciodată că este îndrăgostită de... Făcu o pauză, fiindu-i dificil să-i pronunțe numele. N-am știut că este îndrăgostită de Patrick! Dacă știam, eram eu de acord cu divorțul.

- Nu poți să te învinovățești pentru asta, zise Sara cu blândețe. Patrick nu s-ar fi căsătorit cu Tina niciodată, îi era de folos atâta timp cât era nevasta ta.

- Ei bine, va plăti pentru asta. Chiar dacă el spune că a fost un accident, va plăti. Baxter crede că este nebun.

- Este, zise Sara. Să-l fi văzut în seara asta!

Ea închise ochii, iar Philip îi mângâie obrazul cu degetele.

- Încearcă să nu te mai gândești. Am avut atâtea clipe nefericite în ultimele luni, încât nu vreau să ne stricăm viitorul gândindu-ne la seara asta. Tina este moartă și nimic n-o mai aduce înapoi. Hai să nu mai regretăm. Am făcut totul ca s-o pot face fericită și vreau să-mi petrec restul vieții fără remușcări.

- Oh, Philip, da! Nu ai nici o vină. Tina voia să fii fericit. Ultimele cuvinte ale ei au fost că nimic nu era mai important ca dragostea. Realizez acum că mă văzuse în brațele tale, iar ea încerca să-mi spună asta fără cuvinte.

- Cred că ai dreptate, draga mea, zise Philip.

S-au îmbrățișat cu pasiune, încercând să recupereze timpul pierdut, orele de agonie pe care le-au îndurat.

Atât de intensă era emoția încât Sara începu să tremure puternic, iar Philip o așezată pe canapea.

- E timpul pentru o pauză publicitară, zise el. Cred că este mai bine să mâncăm sandvișurile și să bem cafeaua pe care mama ta ne-a promis-o.

Philip era la ușă când se opri și se uită la ea.

- Spectacolul nostru va continua, Sara, zise el tandru. Noi doi vom juca rolurile principale pentru cel puțin un an, și apoi poate vom avea un băiat sau o fată să joace rolurile secundare!

Râse cu poftă, descătușând tensiunea, vorbind de un viitor care până nu de mult fusese atât de întunecat pe cât era acum de strălucitor.

Sfârșit